r o m a n

anthony

KING

Poliţia criminală „Cazuri speciale”

CAPCANĂ PENTRU ASASIN

Equinox

ANTHONY KING

CAPCANĂ PENTRU ASASIN

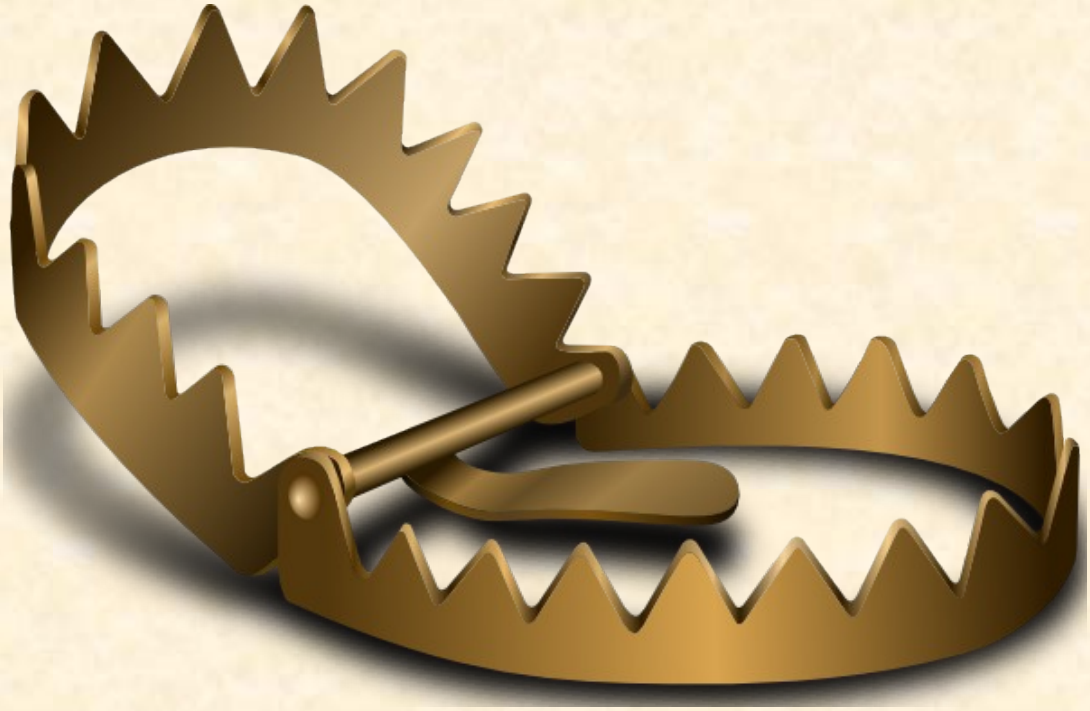

Editura electronică Equinox
2011

CUPRINS

CAPITOLUL 1 3
CAPITOLUL 2 7
CAPITOLUL 3 13
CAPITOLUL 4 19
CAPITOLUL 5 24
CAPITOLUL 6 30
CAPITOLUL 7 36
CAPITOLUL 8 41
CAPITOLUL 9 46
CAPITOLUL 10 53
CAPITOLUL 11 58
CAPITOLUL 12 64
CAPITOLUL 13 67
CAPITOLUL 14 72
CAPITOLUL 15 77
CAPITOLUL 16 83

CAPITOLUL 1

Gândurile îi fură brusc întrerupte atunci când se auzi uşa dinspre scară deschizându-se. Discuţia dintre cei doi bărbaţi care intrară — deosebit de animată şi purtată pe un ton ridicat — îl făcu să încremenească pe scaunul de toaletă.

— Ai adus banii? — întrebă o voce aspră, cu un puternic accent spaniol.

— Da, i-am adus! — răspunse cealaltă persoană într-o engleză aproape perfectă. Sunt în rucsac.

— Cât? — reluă scurt prima voce.

— Banii sunt aici, dar ziarele au minţit. Nu avem patru barosane, ci doar puţin peste două milioane. Probabil că scârbele de la bancă au declarat că li s-a furat mai mult. I-am împărţit în trei şi i-am împachetat separat.

În vreme ce ultimul vorbitor avea o voce tremurată, semn că nu se simţea deloc în apele lui, primul nu reacţionă aparent în niciun fel la aflarea sumei de bani care se afla în rucsac. Surprinzător!

Smith se ghemui pe scaunul WC-ului, neîndrăznind să-şi ridice pantalonii, de teamă să nu facă zgomot şi să fie descoperit. Cei doi bandiţi erau cât se poate de înfricoşători pentru el. Oare de ce, în cazul în care aveau de pus la punct nişte lucruri, nu verificaseră mai întâi dacă erau singuri? Ce se va întâmpla acum cu el în situaţia în care va fi descoperit? Şi fiul lui, Bobby, se afla între timp singur la bar, unde îl lăsase pentru cinci minute. Nu cumva să-şi facă şi puştiul apariţia tocmai acum, văzând că el întârzie!

În acel moment se auzi un pocnet sec, urmat la scurt interval de un altul şi încă unul. La o secundă după aceea, răsună izbitura unui corp care cădea pe pardoseala toaletei.

— Uite-ţi partea ta, jigodie nenorocită ce eşti! — zise Ray, după ce băgă trei gloanţe în ţeasta lui Bill, în plină faţă, ca să nu poată fi recunoscut cu una, cu două.

În Closet, Smith aştepta încordat la maximum, neştiind ce avea să urmeze. Mirosul fad al sângelui, izul înecăcios de pucioasă amestecată cu urină şi zgomotele pe care le auzise îl convinseseră că hispanicul îşi ucisese complicele.

Asasinul — cu toate simţurile la pândă — luă rucsacul victimei, apoi se îndreptă spre ieşire. Din neatenţie, însă; uită să-i ia şi actele, după care putea fi foarte uşor identificată.

Victor Smith reuşi să-şi tragă sufletul şi încercă să se relaxeze. Tremura ca varga, dar era în siguranţă acum. Se uită la pantalonii săi şi observă o pată ce se întindea pe unul dintre craci. Făcuse pe el de frică. Oricare ar fi fost situaţia, un lucru îi era clar: trebuia să plece din acel loc cât mai repede posibil. Tocmai când voia să se ridice, ceva din subconştientul său îl făcu să se răzgândească.

În secunda următoare auzi din nou paşi precipitaţi în WC. Apoi îşi dădu seama că — pe rând — uşile cabinelor erau trântite de perete. Îl simţea pe asasin apropiindu-se de locul în care se afla, însă nu avea unde să se mai ascundă. Când văzu că mânerul uşii — îndărătul căreia se afla — fu zgâlţâit de o mână energică,

realiză că sfârşitul său era aproape. În acel moment mai apucă să se gândească la un singur lucru: ce se va alege de fiul lui, Bobby, de-acum înainte?

Bill se apropiase de bar şi se căţărase pe un taburet înalt lângă un băieţel de vreo 14 ani.

Aruncase o privire circulară în local, dar nici urmă de Ray. Scosese din buzunar o ţigaretă de foi şi o aprinsese, consultându-şi încordat ceasul. Întâlnirea cu partenerul său de „afaceri” ar fi trebuit să aibă loc la ora 15:00, însă Ray obişnuia să întârzie.

Dar dacă nu mai venea deloc? — se gândise Bill. Cu cele două milioane de dolari ar fi trăit regeşte în Honolulu sau în insulele Bahamas, până la adânci bătrâneţi. Ar fi putut să-şi cumpere o vilă cu piscină, maşini luxoase, femei şi câte altele. Altminteri, era obligat să se mulţumească doar cu o treime din pradă.

— O cafea amară, vă rog! — îi comandase barmanului cu un aer absent, gonind seducătoarele gânduri care-l bântuiseră mai devreme.

Prăduise cu Ray, împărţea cu Ray. Socoteala era destul de simplă. Şi partenerul lui, Barbera, era la fel de simplu. Să-l înşele însemna să-şi semneze, cu propria mână, condamnarea la moarte. În această privinţă nu exista niciun dubiu. Poliţiştii erau mult mai puţin periculoşi decât complicele lui. Ei aveau bunul şi lăudabilul obicei de a soma înainte de a trage, pe când Ray nu respecta niciodată această ordine. Fără îndoială, cel mai bine era să plece cu partea ce i se cuvenea cât mai repede şi cât mai departe cu putinţă.

Barmanul îi pusese cafeaua dinainte. În timp ce se căutase prin buzunare după mărunţiş, un gând din ce în ce mai pregnant îl făcuse să se îngrijoreze subit. Dacă el se gândise să păstreze ambele milioane de dolari pentru sine, în mod sigur că şi Ray făcuse la fel. Iar nenorocitul de el nu-şi bătea niciodată capul cu scrupule. Nu cumva îi întinsese o capcană ca să pună „laba” pe toţi verzişorii?

Îşi adusese aminte cu câtă dezinvoltură îl împuşcase Barbera pe poliţistul care asigura securitatea băncii, imediat după jaf, în clipa în care părăseau locul faptei. Şi asta, fără niciun motiv; din pur amuzament.

Totuşi, dacă ar fi vrut să-şi omoare complicele, Ray ar fi propus un loc de întâlnire mai retras, mai puţin populat.

Îşi amintise ce se întâmplase înainte de hold-up, atunci când hotărâseră cum să împartă prada. Conveniseră de comun acord ca el, Bill, să păstreze toţi banii. Urmau să se vadă peste câteva zile, pentru a împărţi prada în mod egal. Mai exact, Bill trebuia să-şi oprească o parte, iar Ray să ia două părţi, pentru ei şi pentru celălalt complice al lor. Întâlnirea fusese programată să aibă loc în barul Belami din Gara Centrală, apoi fiecare ar fi trebuit să-şi vadă de propriul drum în viaţă.

Se uitase din nou împrejur, la clienţii din local, dar Ray nu se zărea printre aceştia. Pusese jos rucsacul cu cele două barosane, se aşezase mai comod pe scaun şi îşi aţintise privirea asupra uşilor batante de la intrare. Tot trebuia să-şi facă apariţia până la urmă! — îşi mai zisese Bill, încercând să-şi păstreze sângele rece.

Un bărbat în floarea vârstei, însoţit de fiul său — un copil de circa 13-l4 ani — intraseră în barul Belami, îmbâcsit de fum, din Gara Centrală. Privindu-i, nu puteai să nu remarci tandreţea cu care se ţineau de mână, privirile pline de dragoste pe care şi le dăruiau unul altuia şi nevoia lor de contact permanent.

Puştiul purta în spate un rucsac destul de voluminos, imprimat cu culorile echipei californiene de baseball Red Fox, de care copilul era îndrăgostit. Nu scăpa aproape niciunul dintre meciuri.

La vârsta lui se simţea excelent alături de un tată pe care abia îl cunoştea, dar la care avea să locuiască de acum înainte. Aproape de el se simţea din nou copil. Până în prezent fusese în grija mamei lui. Grijă între ghilimele fie spus, fiindcă femeia era mai mult beată decât trează. Cu timpul, perioadele ei de luciditate deveniseră din ce în ce mai efemere, rolurile lor inversându-se pe măsură cu puştiul creştea, acesta îndeplinind în ultima vreme toate muncile gospodăreşti. „Du-te la cumpărături, Bobby! Ai spălat rufele, Bobby? Ai făcut curat în cameră, Bobby?” îi poruncea maică-sa la tot pasul.

Acum, această perioadă din viaţa lui se terminase. Sesizată de vecini, Asociaţia Naţională pentru Protecţia Copilului a chemat-o pe mama denaturată în instanţă, iar judecătoria a decis încredinţarea copilului tatălui acestuia. Bărbatul îl luase din cartierul Bloomington al Los Angeles-ului şi acum se îndreptau spre localitatea Cowlings, orăşelul în care locuia singur de când divorţase.

Ca să nu li se facă foame pe drum, luaseră în fugă câte un hamburger, în aşteptarea trenului ce avea să-i ducă la destinaţie.

— Ai nevoie la toaletă, Bobby?

— Nu, tată.

Ce straniu suna cuvântul „tată” în gura micuţului! Avusese atât de puţine ocazii să îl rostească până atunci...

— Bine, aşteaptă-mă la bar două minute! Comandă-ţi o cola sau altceva de băut, iar pentru mine o bere! Mă întorc imediat!

Bobby se urcase pe un scaun înalt în faţa tejghelei, mândru de însărcinarea pe care o avea, în timp ce Victor Smith, tatăl lui, se grăbise spre toaletă.

— O Coca Cola pentru mine şi o bere pentru tata! — ceru băiatul cu o voce neliniştită, dar pătrunsă de intensitatea momentului.

Făcuse asta pentru prima oară în viaţa lui şi avusese toate motivele să se simtă ceva mai bărbat ca până atunci.

Ray tocmai apăruse la intrarea în barul Belami şi îşi căuta complicele din priviri. Era îmbrăcat într-o canadiană nou-nouţă de culoare neagră, cu fermoar.

Bill se făcuse mic în spatele altor clienţi, încercând să mai câştige ceva timp. Căutase o soluţie, un mod de a ascunde sacul cu bani, înainte ca partenerul lui să-l zărească. Aflat în criză de timp, îi venise totuşi o idee şi se întorsese spre puştiul de lângă el.

— Îmi ţii şi mie rucsacul, dacă te rog? Lipsesc numai două minute! Am nevoie să merg urgent până la toaletă.

— Bine, dar tăticul meu trebuie să sosească dintr-o clipă într-alta şi vom lua trenul de 15:30 spre Cowlings, domnule!

— Promit să mă întorc până atunci, e în regulă?

— OK, domnule!

Cu o mişcare scurtă, Bill ridicase braţul ca să-şi facă semnalată prezenţa. Ray îl văzuse în cele din urmă şi se apropiase de el. Din mers, îi făcuse semn să-l urmeze. În acel moment, Bill fusese ferm convins că i se întinsese o capcană. Altfel Ray s-ar fi oprit, ar fi discutat cu el, poate i-ar fi oferit şi ceva de băut. Bărbatul îşi dăduse seama că, dacă-l urmează cu mâna goală pe noul sosit, acesta l-ar suspecta încă de la început.

— Tu ţii sacul meu, iar eu îl iau pe-al tău în schimb! — îi spuse Bill puştiului, care nu mai apucă să protesteze. Când mă întorc, vei primi 10 $.

Victor Smith se gândise cu ochii înlăcrimaţi de bucurie: în sfârşit, îşi recuperase fiul după atâta amar de vreme! Într-o zi, după ani de tăcere, vecinii şi asistenţii sociali, îngrijoraţi de situaţia actuală şi viitorul copilului, au decis să susţină cauza tatălui în faţa judecătorului. Astfel, Smith a reuşit să obţină custodia asupra lui Bobby, spre bucuria amândurora.

Acum trebuia să-l trateze cum ştia el mai bine, pentru a compensa absenţa lui timp de atâţia ani. Mai întâi trebuia să-l îmbrace, fiindcă puştiul nu avea decât hainele de pe el plus câteva articole de lenjerie de schimb. Dar şi acestea arătau într-o stare jalnică din cauza uzurii. Îndată ce vor ajunge la Cowlings, va cumpăra pentru puşti strictul necesar. Nici tatăl nu o ducea prea bine cu banii, însă făcuse unele economii, pe care acum era gata să le cheltuiască pentru fiul lui. O să meargă la magazinele de pe 5th Street, unde preţurile sunt mai mici şi o să-l îmbrace din cap până-n picioare cu haine noi. Desigur, nu va uita să-i ia o mănuşă şi o bâtă de baseball. De mult îşi dorea Bobby aşa ceva! Îi mărturisise acest lucru.

CAPITOLUL 2

Detectivul simţi cum plăcerea supremă era pe cale de a se declanşa în măruntaiele lui. Îşi încordă maxilarul şi acceleră ritmul cu care îşi poseda amanta, o nostimă blondă de numai 21 de ani, studentă în anul III la Litere. Fata gemea sacadat şi, cu buzele înfierbântate, căuta gura lui Eric pentru a fi sărutată. Dar el n-avea vreme de aşa ceva. Pentru a-i satisface, oarecum, pofta, introduse degetul mare al mâinii drepte între buze, iar blonda, recunoscătoare, începu să i-l sugă, suspinând de satisfacţie. Această imagine îl incită şi mai mult pe poliţist, aducându-i aminte de extraordinara repriză orală ce îi fusese dăruită puţin mai devreme. În acel moment, simţi că pântecele îi explodează. Studenta, în culmea extazului, îşi încolăcise picioarele în jurul taliei lui şi îl strângea cu putere, obligându-l să pătrundă la maximum în ea. Cu siguranţă că nu lipsea de la niciun curs de erotism, prea era pricepută în arta amorului!

Ea ţipă, zvâcnind scurt din şolduri în lateral, ca apoi să se avânte în sus spre el şi să rămână ca o stană de piatră. Văzând-o cambrată în această poziţie, Eric se zvârcoli în toate părţile, fără însă a se mai retrage din primitoarea ei intimitate. În cele din urmă termină şi îşi lăsă muşchii să se relaxeze, ceea ce făcu şi blonda, cu un oftat prelung, coborându-şi bazinul pe cearşaf. Aştepta acum o sărutare, iar el i-o dărui, în semn de recunoştinţă nedisimulată şi de sinceră preţuire.

Eric Black se odihnea, urmărind apatic la televizor un vechi serial poliţist. „Mannix” se numea acesta. Personajul principal, un neobosit şi inspirat detectiv particular, izbutea de fiecare dată să rezolve cele mai complicate cazuri şi reuşea să scape din încăierări încasând cel mult un pumn sau doi, aşa, de formă. În final săruta câte o frumoasă fată, dar nu rămânea cu ea, căci era un lup singuratic.

Ciuli urechile: era celularul său! Recunoscuse primele acorduri ale Baladei pentru Adeline, de Clayderman. Privi ecranul micuţului aparat. Îl căuta superiorul său, căpitanul Corky West. La naiba! Era în ziua sa liberă, însă asta nu reprezenta mare lucru pentru şeful lui de la divizia „Cazuri Speciale”.

Se blestemă în gând că nu închisese acel „instrument de tortură”, cum poreclise partenera lui de serviciu, Jane Heron, telefonul celular. Ar fi putut să-l uite şi el în sertarul biroului, la fel cum procedau unii dintre colegii lui când îşi luau o zi liberă. Oare de ce nu putea fi un poliţist mai indiferent?

— Alo? — mormăi el, simulând o voce somnoroasă, în vreme ce se uită cu părere de rău la tânăra blondă care aţipise alături; era clar că foarte curând va fi nevoit s-o părăsească.

— Detectiv Black, du-te la Gara Centrală, mai precis la WC-ul barului Belami! Ai acolo do...

— Şefu’, să trăiţi! Iertaţi-mă că vă întrerup, dar vă amintesc că mă aflu în ziua mea liberă! — încercă Eric un protest firav, mai mult de formă. Aş vrea să

profit de ea la maximum, adăugă poliţistul, privind superbii sâni ai fetei, ce se odihneau după dezmierdările pasionale dăruite de el.

— Ştiu asta şi m-am gândit că n-ar fi rău să-ţi petreci puţin timp în compania colegilor tăi, zise căpitanul, încercând să fie spiritual.

— Dar...

— Nu mai comenta şi mişcă-ţi imediat fundul la gară! Detectiv Jane Heron este deja acolo şi te aşteaptă. Ea ţi-a solicitat prezenţa în mod expres. Ai înţeles?

Dacă partenera lui ar fi fost în acel moment lângă el, Eric ar fi strâns-o de gât. În mod sigur, poliţista îi plătea o poliţă mai veche chemându-l la ordin din timpul său liber. Ştiind că mai avea doar 2% şanse să rămână lângă tânăra lui amantă, detectivul făcu, totuşi, o ultimă încercare:

— N-ar fi mai bine să se ducă sergentul Steve Mann în locul meu? Ei doi se înţeleg atât de bine...!

— Nu, ai să pleci tu. Şi asta, imediat! Ai acolo două cadavre, dintre care unul mă interesează în mod special. Sunt convins că şi pe tine! Vezi ce poţi afla la faţa locului şi pe urmă veniţi amândoi la mine în birou, ca să analizăm situaţia. Încercaţi să nu-i încurcaţi prea mult pe criminalişti! Ai înţeles?

— Acuma, da. Însă vă propun să-l trimiteţi şi pe sergentul Mann, poate vom avea nevoie de el. Vorbesc serios, şefu'!

Circulaţia rutieră din giganticul Los Angeles este destul de fluidă, mulţumită arhitecturii judicioase a oraşului şi agenţilor de circulaţie care îşi fac datoria în modul cel mai serios. Dar, dacă e uşor să conduci prin metropolă, nu acelaşi lucru se poate spune şi despre parcare.

Detectivul Eric Black se convingea de acest lucru, cine ştie pentru a câta oară, în vreme ce încerca să-şi parcheze maşina - un Ford Scorpio nu prea vechi - cât mai aproape de Gara Centrală. În cele din urmă reuşi această performanţă şi, pe când se îndrepta spre obiectiv, se gândi încă o dată la superba studentă pe care o lăsase dezamăgită. Îi promisese că abia a doua zi dimineaţă va pleca de la ea, dar fusese nevoit s-o părăsească imediat după orele prânzului. Ce porcărie!

Holul gării gemea de poliţişti îmbrăcaţi în combinezoane negre, în ciuda căldurii de afară. Bieţii de ei mai aveau de suportat şi strânsoarea vestelor antiglonţ, greutatea căştilor cu viziere din plexiglas incasabil şi cea a puştilor automate cu lunetă! Black aruncă chiştocul obişnuitei sale ţigarete Camel fără filtru, în timp ce trecea prin faţa unei tăbliţe care interzicea fumatul şi se îndreptă spre barul Belami de pe peron. Îşi prezentă legitimaţia de detectiv, iar poliţistul care bloca accesul curioşilor în local ridică banda galbenă de plastic, pe care era inscripţionat cu negru „POLICE LINE — DO NOT CROSS".

Sergentul Steve Mann, bunul lui prieten şi coleg, sosise deja la locul crimelor. Împreună cu Jane Heron, partenera lui Eric din ultimii ani, tria martorii, încercând să obţină cât mai multe informaţii de la ei. Nici Steve, nici Jane, nu-i observară pe Black decât atunci când ajunse lângă ei.

— Ce avem aici? — îşi intră în rol noul venit, formulând acea întrebare atât de obişnuită în asemenea situaţii.

— La prima vedere arată a fi un dublu asasinat, îi răspunse sergentul Mann. Cea de-a doua victimă se pare că a fost martoră la o reglare de conturi, iar din acest motiv este pe cale să-şi piardă viaţa, dacă n-o fi sucombat deja în drum spre spital.

— Şi de ce este implicată divizia „Cazuri Speciale” în chestia asta? Asemenea crime ordinare nu se înscriu, de regulă, printre priorităţile noastre.

— Pentru că victima numărul unu este o veche cunoştinţă de-a ta, Eric! — vorbi Jane pentru prima oară.

— Serios? Am făcut cumva armata împreună, de m-ai deranjat de lângă o superbă creatură care era topită după farmecele mele?

— Numele de Bill Marchai îţi spune ceva? — îi replică poliţista oarecum iritată.

Detectivul Black nu avea cum să uite acest nume, chiar dacă ar fi vrut. Îl arestase pe Marchai cu cinci ani în urmă, acesta fiind băgat până-n gât în traficul ilegal cu armament. Ghinionul lui a fost că printre cei cărora le vânduse arme, în special puşti Magnum 300, pistoale Walther model P 99 şi grenade defensive de provenienţă rusească, s-a aflat şi teroristul internaţional Hasan Bathari. Acesta din urmă, căzând în plasa întinsă de FBI (Biroul Federal de Investigaţii) în colaborare cu LAPD (Departamentul Poliţiei din Los Angeles), îl trăsese şi pe Marshal după el, împreună cu întreaga reţea. Deşi traficantul susţinuse încontinuu că nu era la curent cu activitatea teroristă a arabului, primise 10 ani de detenţie faţă de 15 ani cât era pedeapsa maximă pentru această faptă.

— Îl ştiam după gratii, într-o închisoare de maximă securitate, — se miră Eric.

— A ieşit în urmă cu vreo şase săptămâni, beneficiind de o eliberare condiţionată, îl lămuri partenera lui.

Fotograful poliţiei făcea tot felul de poze în scopul strângerii cât mai multor probe, deplasându-se de parcă ar fi călcat pe ouă, ca să nu distrugă vreo urmă. Totodată, criminaliştii, purtând mănuşi de cauciuc, strângeau amprente de zor sau cercetau cu lupe şi fascicule puternice de lumină violetă pardoseala WC-ului, în căutarea unor indicii folositoare anchetei care tocmai începuse. La locul crimelor îşi făcuseră apariţia şi operatorii video ai procuraturii, ce filmau încăperea pentru judecător şi juraţii ce aveau să judece procesul. Asta în situaţia în care avea să aibă loc vreun proces, căci dacă poliţia nu-i prindea pe făptaşi şi nu le întocmea dosare „beton” de trimitere în faţa instanţei, cazul era clasat din lipsă de probe.

În mod surprinzător, Dr. Butch Harrison nu se afla la faţa locului, fiind înlocuit de unul dintre subalternii săi. Poreclit pe bună dreptate „Specialistul” de colegii lui din divizia „Cazuri Speciale”, acesta îndeplinea mai multe funcţii în cadrul Laboratorului Criminalistic pe care îl conducea. În primul rând, era un reputat medic legist, apoi un cercetător expert în studiul comparat al criminologiei şi un abil criminalist. Aproape în toate cazurile pe care le avea de rezolvat, aportul său era esenţial pentru munca detectivilor de teren şi nimeni nu îndrăznea să-i conteste acest merit. Dacă cineva ar fi comis eroarea de a proceda aşa, Dr. Harrison l-ar fi torturat prin umorul său negru, prin glumele sale macabre

şi l-ar fi ţinut în suspans până când „victima” ar fi explodat de curiozitate şi neputinţă.

— Cred că a primit cel puţin şase gloanţe în plină faţă! — îşi dădu cu părerea Eric, apropiindu-se de cadavrul lui Bill Marchai. Este desfigurat complet! Asta înseamnă că a supărat rău de tot pe cineva, dacă a fost „cosmetizat” în halul ăsta.

— Trei gloanţe de calibrul 9 mm, trase de la mică distanţă, îl lămuri detectivul criminalist Brian Benett, subalternul „Specialistului“, care ieşi dintr-o cabină.

— Salut, Brian! — îi dădu Black bineţe. Dar despre ce-a de-a doua victimă ce ştii?

— Bărbatul era la closet şi a fost martor la primul asasinat, alegându-se cu un glonte în piept. Acesta i-a atins inima. Nici n-a avut timp să clipească sau să-şi tragă pantalonii pe el.

Jane Heron aruncă o privire atotcuprinzătoare înăuntru, după ce termină de audiat un client al barului. Pereţii protejaţi de faianţă albă şi numeroasele pete de sânge care se găseau peste tot îi creau impresia că se află într-un abator.

— Ce ştim despre cea de-a doua victimă, Brian? — îşi întrebă ea colegul.

— Victor Smith, 41 de ani, fără antecedente penale. Uite, aveţi aici toate actele lui!

— Alţi martori?

— Niciunul în viaţă.

— Barmanul susţine că Smith era însoţit de un puşti de vreo 14 ani, probabil fiul lui, îi informă Jane pe toţi trei. Adică pe Benett; pe Mann şi pe partenerul ei.

Poliţista scotoci în portofelul martorului şi extrase de acolo o fotografie. Apoi se adresă ultimilor doi:

— Haideţi să ieşim de aici, că mai mult îi încurcăm pe criminalişti. Ciao, Brian! Mai vorbim la sediu!

Toţi trei se îndreptară spre bar şi îi cerură omului de la tejghea câte o cafea neagră.

— Pentru mine şi o bere! — ceru Mann, care se dădea în vânt după această băutură. Detectivul Black face cinste!

Eric nu protestă în niciun fel, ştiindu-se dator faţă de el. Ori de câte ori îi cerea câte o informaţie discretă, sergentul i-o furniza în timp record şi pentru asta îl taxa cu una sau mai multe beri, pe care şi le nota într-un carneţel. În acel moment Eric îi datora peste o ladă. Dar merita efortul!

— Acesta este puştiul care a comandat o cola şi o bere pentru tatăl său? — îl întrebă Jane pe barman, întinzându-i fotografia găsită în portofel.

— El este! Sunt absolut sigur, deşi poza e făcută în urmă cu trei, patru ani! — răspunse cel interpelat, după ce se uită pentru o clipă la fotografie. Doriţi şi zahăr?

— Nu, mulţumim!

Pe spatele pozei era scris, cu litere mărunte, un singur nume: Bobby. Eric privi şi el figura puştiului, întrebând nedumerit:

— Iar Bobby s-a volatilizat, din câte înţeleg, nu-i aşa?

— Exact, răspunse barmanul.

— Ai idee unde s-ar putea afla?

— Habar n-am! În balamucul care s-a creat aici când au fost descoperite cadavrele, era foarte uşor să dispară. Toată lumea fusese cuprinsă de panică şi probabil că puştiul şi-a pierdut urma când a văzut că tatăl său era transportat în comă la spital. N-ar fi rău să-l căutaţi acolo, poate s-a dus după el.

— Steve, ştii unde l-a dus salvarea? — întrebă Eric.

— La spitalul San Gabriel, din câte am reţinut.

— Poţi să-mi spui cu ce era îmbrăcat? — vru să mai afle sergentul Mann de la barman.

— Cu nişte blugi prespălaţi şi un tricou verde închis, pe spatele căruia scria Red Fox. În picioare purta o pereche de adidaşi cam jerpeliţi, iar în spate căra un rucsac ce părea plin şi destul de greu.

— Mulţumesc! Dacă mai afli ceva, te rog să-mi dai un telefon! — rosti Mann, întinzând omului de la tejghea cartea sa de vizită.

Poliţista făcu şi ea acelaşi lucru, pe cartea ei de vizită fiind trecute şi numerele de telefon ale lui Eric Black.

— Jane, vrei să-l dai tu în urmărire pe copil? — îşi întrebă detectivul partenera. Poate faci nişte copii după poză, şi-i dai câteva bătrânului Mann. N-ar fi exclus să-l găsească înaintea noastră, prin metodele secrete de care dispune.

— Se înţelege: în caz că dau de el, dai o bere! — se amuză sergentul. Apropo, ştii care e cea mai bună bere din lume?

— Aceea care îţi place! — încercă Eric un răspuns satisfăcător.

— Greşit! Aceea pe care o plăteşti tu!

— Bine, bine! Să ştii că, dacă îl găseşti, fac cinste cu mai mult de una cu guler, O.K.?

— Începe să îmi placă ancheta asta, răspunse sergentul, în timp ce se îndepărta în compania lui Jane. Începutul în ceea ce priveşte câştigul meu este promiţător, nu-i aşa, colega?

Eric îşi termină de băut cafeaua şi se întoarse la locul crimelor pentru a mai schimba câteva cuvinte cu detectivul Benett. Concluziile acestuia puteau fi foarte preţioase pentru mersul anchetei, chiar dacă nu se ridicau la nivelul celor emise de Dr. Harrison. Orice s-ar spune, „Specialistul” avea un har deosebit pentru meseria pe care o îmbrăţişase.

Bobby se cam plictisise de atâta aşteptare şi se întreba de ce nu mai apărea tatăl său? Când se va întoarce, va trebui să-i povestească neapărat despre tipul care i-a luat rucsacul, lăsându-i-l în schimb pe al său. În acel moment, o femeie de serviciu intră precipitată în bar, ţipând că a dat peste două cadavre în WC. Puştiul nu mai înţelegea nimic. Văzuse la televizor şi auzise de la băieţii din cartier că doar bandiţii se ucideau unii pe alţii. Deci nu putea fi vorba despre tatăl său, care nu era bandit, ci era contabil la o firmă de construcţii. Nu se putea ca el să fi păţit ceva, tocmai acum când îl regăsise! Totuşi, se amestecă

printre curioşi şi se îndreptă spre locul cu pricina din pură curiozitate, când un bărbat mai în vârstă îl opri, punându-i o mână în piept.

— Rămâi aici, puştiule! — îi spusese acesta. Nu e un spectacol potrivit pentru un copil.

Nu ştia ce să facă. În cele din urmă reveni la locul pe care-l ocupase şi luă sacul încredinţat de străin. Cu toate că nu arăta aşa de bine ca al lui, nu-l putea abandona la bar. Dacă tipul se întorcea şi i-l cerea?

Fiindcă panica pusese stăpânire pe toată lumea, Bobby se îndreptă spre ieşire şi reperă o sală de aşteptare de unde putea supraveghea intrarea în bar. De acolo va putea să-şi vadă tatăl ieşind. Dar ce greu era sacul străinului...

Chircit pe o bancă, puştiul asistă la sosirea poliţiei şi văzu cum detectivii în civil începură să-i interogheze pe eventualii martori. Din fericire, pe el nu-l băgă nimeni în seamă. Aşa cum era îmbrăcat şi cu rucsacul acela ponosit în spate, aducea cu un călător obişnuit. Oare ce se afla în raniţă? Vru să o deschidă pentru a arunca o privire în interior, însă ezită. Nu era frumos să umble prin lucrurile altuia.

În bar, lumea continua să se agite. Veni şi maşina salvării, însă numai un om fu transportat cu targa şi urcat în autospecială. Puştiul nu reuşi să vadă figura acestuia. Pesemne că se mai afla încă în viaţă. Mai târziu fu scos încă un om pe o targă, însă acesta era complet acoperit. Probabil că murise. Dar de ce nu mai venea tatăl lui? Poate că îi ajuta pe detectivi, răspunzând la întrebările lor. Din nou se gândi să intre în bar şi iarăşi ezită. Până la urmă tot va trebui să cerceteze interiorul rucsacului pe care i-l încredinţase străinul.

Un vagabond bătrân, aflat în sala de aşteptare, îl fixa din priviri, nedumerit. Totuşi, Bobby nu putea merge în altă parte pentru a cerceta conţinutul bagajului pe care îl purta. Risca să nu-şi mai vadă tatăl ieşind din bar. Din acest motiv, se gândi că ar putea să exploreze interiorul rucsacului cu mâinile, pe nevăzute. Trase de cheiţa fermoarului şi îşi introduse o mână înăuntru. Simţi sub degete nişte pachete învelite în hârtie şi legate cu sfoară. Din ce în ce mai curios, Bobby rupse colţul unui pachet, îl trase puţin în sus şi se uită la el. Nu-i venea să creadă ceea ce vedea! Era format din teancuri de bancnote de 100 $, exact cum văzuse în filme, la televizor.

Îngrijorat, aruncă o privire împrejur. În afara bătrânului cerşetor, nimeni nu-i dădea atenţie. Mai privi o dată în interiorul rucsacului şi se convinse că acesta era plin cu dolari. Şi tatăl lui, care nu mai venea! El va fi cu siguranţă mulţumit să vadă toţi banii aceia! Oare câţi erau?

Totuşi, puştiul nu înţelegea ceva. De ce plecase străinul cu sacul lui plin de haine şi alte fleacuri, lăsându-i-l în schimb pe acesta, doldora de bani? Oare tatăl său îi va restitui acestuia însemnata avere?

CAPITOLUL 3

— Nenorocitul! Scârba dracului! M-a tras pe sfoară!

În culmea agitaţiei şi a nervozităţii, Ray ocolea fotoliul, înjurându-l pe Bill, care nu-i dădea pace nici din iad, de acolo unde îl trimisese cu două ore mai devreme. Cu un şut scurt expedie rucsacul multicolor în celălalt colţ al camerei.

După ce-i zburase creierii partenerului său, Bill Marchai, şi-l lichidase pe fraierul care avusese neşansa să asiste la scenă, Ray Barbera se grăbise să iasă din gară şi să se îndepărteze cât mai mult de locul crimei. Ca să-şi piardă urma, a schimbat două yelow cab-uri[1], a luat metroul în trei direcţii diferite, a mers cu autobuzul până la aeroportul Glendale şi de acolo a făcut autostopul, ajungând acasă, în cele din urmă, pe jos. În tot acest timp nu a avut parte de intimitate ca să cerceteze conţinutul sacului pe care-l luase de la Bill. Acum regreta amarnic acest lucru.

Pe drum, avusese o tentativă de a cerceta conţinutul raniţei, pentru a admira teancurile de bancnote ce urmau să-i facă viaţa mai frumoasă. La un moment dat pipăise rucsacul, fiind foarte mirat de uşurimea şi moliciunea lui. În ciuda acestei prime impresii, simţise totuşi ceva compact şi tare înăuntru, ajungând la concluzia că Bill ascunsese teancurile de bani printre nişte cârpe. Fostul lui partener îi spusese că împărţise prada în pachete separate. Dobitocul crezuse că o întâlnire într-un loc public îl va proteja şi nici nu bănuise sfârşitul tragic care îi fusese pregătit. Ray plănuise asasinatul cu multă grijă. Alesese el un loc public, însă ora întâlnirii, era una în care traficul din gară era extrem de redus. Îndeajuns de redus ca să-l omoare pe Bill şi să-şi însuşească întreaga pradă provenită din spargerea băncii.

Acum descoperea cu stupoare că partenerul lui fusese destul de precaut venind la întâlnire cu un sac fără bani. Îl fentase ca pe un începător. În bagaj nu se aflau decât nişte zdrenţe şi alte prostii cărora nu le dădu importanţă.

— Avea tot atâta încredere în tine câtă aveai şi tu în el! — îi zise Pam, care stătea întinsă aproape goală pe pat, purtând doar un neglijeu de mătase de culoare neagră. A fost cu cinci minute mai deştept decât tine, asta-i tot!

Femeia se numea Hannah Blumfeld, dar îi plăcea să i se spună Pamela, după unul dintre personajele principale ale celebrului serial Dallas, cu care se asemăna. Prenumele de Hannah îi adusese — de-a lungul timpului — mai multe deservicii decât avantaje, având o rezonanţă pur evreiască, fapt care i-ar fi dăunat în meseria pe care o practica. Pe când Pam suna cu totul altfel... Iar combinaţia dintre sânii ei mari şi tari, gura cu buzele cărnoase, provocator conturate, nasul fin, uşor în vânt şi un trup creat special pentru desfătare o făcea „mortală”.

— Nu a avut încredere în tine pentru că nu era atât de prost pe cât îţi plăcea ţie să crezi. Oricum, în acest moment nu mai ai ce face. Trebuie să căutăm banii şi cu asta basta. Oare unde i-o fi ascuns jigodia?

---

[1] Nota Editurii electronice Equinox: Este vorba de maşini de taxi.

Şi Pam era nerăbdătoare să dea de urma verzişorilor. Ray îi promisese că-i va oferi o viaţă lipsită de probleme, numai în lux şi o locuinţă cu piscină sau, poate, o vilă pe malul Pacificului şi alta în Munţii Henry. La acestea trebuia neapărat să se adauge multe bijuterii, maşini şi călătorii în jurul lumii.

Acum toate aceste visuri s-au spulberat ca un balon de săpun, cât ai clipi din ochi. Şi numai din cauza imbecilului de Ray, care stricase totul, în încercarea sa de a-şi înşela asociatul în ale jafului, armat.

— Totuşi, nu pricep! — continuă ea. Nu pricep şi gata! Cum ai putut să fii atât de prost, încât să-i iei viaţa înainte de a verifica dacă are banii la el? Cum îi vei mai găsi acum, când Bill a dat ortul popii? În cele din urmă, cel mai tâmpit te-ai dovedit a fi tu, nu el!

— Ce dracu' vrei de la mine? L-am văzut cu bagajul în mână şi am presupus că banii se află înăuntru. Nu aveam niciun motiv să mă îndoiesc de asta!

Bărbatul încerca să se dezvinovăţească, în vreme ce simţea că mânia lui se transformă într-o furie neputincioasă. E adevărat, putea să fi fost ceva mai prudent, însă coechipierul lui nu-i dăduse nici cel mai mic motiv pentru a-l bănui de gânduri ascunse. În acelaşi timp nu-şi făcea iluzii asupra iubirii Pamelei. Era conştient că frumoasa fată va fi a lui atâta vreme cât va putea să-i asigure un standard de viaţă foarte ridicat şi lipsit de grijile cotidiene ale majorităţii cuplurilor din lume. Dacă avea suficienţi bani, putea dispune după bunul său plac de graţiile ei. Şi când se gândea la bani, era vorba de foarte mulţi: sume cu mai multe zerouri. Ştia că Pam îl putea înlocui oricând cu alt armăsar care i-ar fi putut satisface pretenţiile financiare deloc modeste.

— S-ar putea să-i fi ascuns undeva prin casă, încercă fata să detensioneze atmosfera şi să-i dea lui Ray o speranţă. Ştii unde locuia, iubitule!

— Închiriase o cameră într-un motel aflat la ieşirea din oraş, spre Culver City. A fost singura pe care şi-a permis s-o închirieze, după ce a ieşit de la puşcărie. Hai să mergem până acolo! Dacă ajung poliţiştii înaintea noastră, se duc dracului bănuţii!

— Bună idee, Ray! Se pare că nu avem altă soluţie decât să-l considerăm în continuare tâmpitul tâmpiţilor, dacă vrem să mai avem o speranţă de găsire a milioanelor furate.

— Dacă ai vreo propunere mai bună, sunt gata să te ascult!

— Păi, tocmai asta e, că n-am...

După această ultimă replica deloc încurajatoare, Pamela îşi dezbrăcă neglijeul şi se întinse după sutienul care atârna pe scaun. Avea o piele fină, mătăsoasă, iar fesele ei erau înalte, uşor bombate şi deosebit de apetisante. La vederea lor - aproape întotdeauna — Ray intra instantaneu în transă. Când fata se aplecă, cu picioarele întinse şi uşor depărtate, pentru a-şi aduna neglijeul căzut pe covor, bărbatul întinse mâna şi îi mângâie fundul, oprindu-se în cele din urmă în dreptul pilozităţii ei, pe care începu s-o mângâie excitat. Pentru moment uitase de toate: de bani, de poliţişti şi de viaţa îndestulată la care visa de-o veşnicie.

Ea ştia că, în asemenea momente, nu trebuia să opună rezistenţă. Ar fi fost în zadar. Dacă Ray o dorea, trebuia neapărat să o aibă. Altfel, s-ar fi transformat într-o fiară imposibil de stăpânit. El se postă în spatele ei, se aplecă puţin şi o prinse cu ambele mâini de sâni, împingând-o spre un fotoliu. Începu să-i maseze pieptul cu o mare încântare în priviri, ca mai apoi să se concentreze asupra sfârcurilor ei, pe care i le strânse, rotindu-le satisfăcut între degetele mari şi cele arătătoare. Apoi îi puse o mână pe ceafă, pentru a o determina să stea aplecată în aceeaşi poziţie, cu spatele la el şi se descheie la şliţ, scoţând afară un organ impresionant de bine făcut.

Pam îşi duse o mână între picioare, alintându-şi „pisicuţa”, pentru a-l putea primi pe „taur” înăuntru aşa cum se cuvenea. Adică suficient de bine umezită. Însă gândurile lui Ray erau puţin diferite. Priveliştea superbelor ei fese îl excitase enorm şi ştia că numai în interiorul lor îşi putea găsi fericirea după care jinduia.

— Dacă am început aşa, nu vom ajunge niciodată la motel. Înaintea copoilor! — zise ea îngrijorată de intenţiile bărbatului, fără însă a se feri din calea mângâierilor lui, în egală măsură lascive şi înfierbântate.

— Taci, Pam! Mai bine primeşte-mă înăuntrul tău şi dă-mi ceea ce mi se cuvine.

— Depinde de cât de expeditiv vei fi! — îi zise ea, ştiind ca nu mai avea niciun rost să i se opună.

Ce-i drept, lui Pam îi plăcea să fie luată pe la spate, nu însă acolo unde încerca el acum. Totuşi, ştia că nu avea niciun sens să i se împotrivească. De aceea, gemând încetişor, începu să-şi unduiască şoldurile şi să se insinueze înapoi spre el. Când simţi că Ray şi-o potriveşte, gata de atac, Pam se propti cu bărbia în spătarul fotoliului şi îşi duse ambele mâini la spate, depărtându-şi uşor fesele, pentru a-i face loc. Pătrunderea bărbatului în interiorul ei fu destul de dureroasă. O ustura, însă gândul la banii de care avea să dispună în curând îi dădea puterea să reziste sodomiei.

Ray începu mişcarea de du-te-vino în acelaşi ritm în care şi sfârşi. Adică unul alert şi profund.

Cu o mână înfiptă în părul ei şi cu cealaltă cotrobăind pe la sâni, armăsarul îşi vedea neobosit de treabă, de parcă ar fi participat la un veritabil maraton pe care era musai să-l câştige.

Ca să scape mai repede de supliciul la care era supusă, Pam începu să ţipe şi să se mişte haotic, în toate părţile, pentru a-i amplifica excitarea. Loviturile pe care le primea în spate o îndreptăţeau să creadă că scopul bărbatului era pe cale de a fi atins şi că în curând el îşi va termina supliciul. Ceea ce se şi întâmplă într-un timp record.

Probabil că, din cauza stresului, Ray nu mai avea aceeaşi vigoare ca de obicei, ca să o posede în acest fel minimum o jumătate de oră, aşa cum îi era obiceiul. Ea îl dirijă, arcuindu-şi fesele cât putea de bine, pentru a-i uşura intromisiunea, cu toate că fiecare centimetru pe care-l simţea în spate o făcea să strângă din dinţi de durere.

La drept vorbind, nu era chiar o durere de nesuportat. Tot sex se numea. Unul mai special, desigur. O dată cu scurgerea minutelor, Pam îşi dădu seama că ar putea face această partidă mai plăcută şi îşi duse o mână între pulpe, alintându-se singură. Degetul ei buclucaş atingea, ca din întâmplare, mădularul lui Ray, iar acesta, de încântare, rânjea satisfăcut, fără a fi observat de amanta lui. Cu picioarele drepte, uşor depărtate, fata se balansa din faţă în spate şi în lateral, zvâcnind la anumite intervale în sus şi în jos, de data asta cu plăcere.

După niciun minut, bărbatul îşi încleştă mâinile în şoldurile ei, începând să o tragă spre el cât putea de tare. În această poziţie simţea fiecare detaliu al interiorului ei şi asta îl umplea de încântare. Căldura ei îl ameţea, ca de fiecare dată, ca o vrajă. Ştia că nu va mai putea răbda şi va erupe ca un vulcan aflat prea multă vreme în stare de repaus.

Pamela răsuflă din greu preţ de câteva secunde, în acelaşi ritm cu el, apoi suflul i se acceleră şi gemu încetişor. Juisă. El îşi dădu seama de asta şi se grăbi să o prindă din urmă. Pentru Ray, timpul se oprise în loc. Nu şi penetrările care deveniră din ce în ce mai iuţi.

— Acum!!! — rosti el cu voce sugrumată.

Rămase înfipt în spatele ei, cu mâinile încleştate pe sâni şi cu coatele proptite în şoldurile fetei, mişcându-şi bazinul circular, cu ochii daţi peste cap. Spre bucuria amândurora, reuşise să termine în chip fericit. Trăgându-se afară din organul lui, Pam scoase un suspin care nici ea nu mai ştia ce reprezintă — durere, satisfacţie sau relaxare? — şi se grăbi spre baie, ţinând o mână între fese. Din uşă îi aruncă:

— Te-ai liniştit, ticălosule?

— M-am liniştit, însă să ştii că n-am nici o vină pentru ceea ce s-a petrecut! Ştii foarte bine ce se întâmplă atunci când îţi fluturi fesele prin faţa nasului meu.

Apoi îşi trase fermoarul la pantalonii pe care nici măcar nu se obosise să şi-i dea jos, spunându-i:

— Dacă vrei să nu ne-o ia copoii înainte, spală-ţi bucile mai repede şi hai să mergem! Eu sunt gata!

— L-ai văzut pe Dr. Harrison? — o întrebă detectivul Eric Black pe Melanie Pullman, frumoasa secretară a căpitanului Corky West.

— E în laboratorul lui! Unde altundeva ar putea fi?!

Poliţistul, împreună cu partenera lui, se îndreptară spre sălile de care răspundea „Specialistul”, pentru a afla dacă acesta avea noutăţi în privinţa asasinatelor.

— Hei, Butch, ai ceva noutăţi pentru noi?

— Tot ce vă pot spune, deocamdată, este că prima victimă, Bill Marchai, a decedat pe loc, iar a doua în drum spre spital. Arma cu care s-a tras este un Smith & Wesson cu butoiaş, calibrul 9 mm, model Combat 19, de fabricaţie germană.

— Le-ai făcut autopsiile?

— Încă n-am apucat. Am avut alţi doi clienţi înaintea lor şi un vraf de hârţoage de semnat.

— Ceva interesant printre obiectele personale ale lui Bill Marchai? — întrebă Eric.

— O cheie de la un motel ce se numeşte Sweet Life. Se pare că acolo locuia fostul tău delincvent.

— Bun. O să caut locul pe computer şi pe urmă îi vom face o vizită în lipsă.

— Victimele au ceva rude care ar trebui anunţate? — se interesă „Specialistul”.

— Marchai nu are pe nimeni, răspunse Jane, dar cel de-al doilea bărbat se pare că era însoţit de un puşti de vreo 14 ani.

Poliţista îi arătă doctorului fotografia găsită asupra lui Smith, iar acesta spuse, după ce o privi:

— Poate că băiatul s-a dus după maşina salvării la spitalul San Gabriel. N-are de unde să ştie că tatăl lui a murit pe drum şi că autospeciala a adus cadavrul la mine.

— Ai dreptate! — zise Eric. Eu dau o fugă la spital. Vii şi tu?

— Nu, răspunse Jane. Mă găseşti la birou dacă ai nevoie de mine.

Clădirea spitalului nu era foarte departe de sediul Departamentului Poliţiei din Los Angeles. Construcţia se încadra ca nuca-n perete în arhitectura oraşului, cu zidurile ei gri-cenuşii murdare şi cu tencuiala sărită în multe locuri. Probabil că ultima renovare avusese loc în anii ,80, altfel nu se explica stadiul avansat de degradare care conferea construcţiei un aer macabru. Eric intră pe poarta principală, parcă maşina în curtea spitalului şi se îndreptă grăbit spre camera de gardă, deasupra căreia scria cu litere de o şchioapă „EMERGENCY”. La recepţie, o tânără ochelaristă, îmbrăcată într-un halat verde deschis, îşi făcea de lucru cu nişte fişe medicale, ale căror date le introducea în calculator.

— Scuzaţi-mă, domnişoară! Aş avea nevoie de o informaţie, dacă sunteţi amabilă.

— Sunt! — îi răspunse fata, privindu-l surâzătoare.

— Detectiv Black, de la LAPD, se prezentă Eric, arătându-i legitimaţia. Aţi văzut în ultimele două ore vreun puşti de 14 ani rătăcind pe aici de unul singur sau întrebând de un anume Victor Smith?

— Au fost copii pe aici, însă toţi erau însoţiţi de rude sau de adulţi, fără excepţie, îi răspunse asistenta.

— Poate că fotografia aceasta vă ajută să vă amintiţi ceva, insistă bărbatul. Copilul se numeşte Bobby Smith.

Tânăra privi poza cu atenţie, apoi i-o înapoie poliţistului, schiţând un gest de neputinţă din umeri.

— Îmi pare rău că nu vă pot ajuta, dar nu l-am văzut!

— Mulţumesc, oricum! În caz că apare după plecarea mea, veţi fi atât de bună să-mi telefonaţi? — întrebă Eric. Întinzându-i o carte de vizită.

— Bineînţeles! Dar a făcut ceva rău?

— Nici vorbă! Este un martor foarte important pentru noi. Ştiţi, tatăl lui a fost împuşcat.

— Îmi pare rău! Eu mai lucrez încă două ore, dar am să transmit rugămintea dumneavoastră şi colegei care mă schimbă. Desigur, şi cartea de vizită. Bobby ziceaţi că îl cheamă, nu?

— Exact, iar pe tatăl lui — Victor Smith. Din păcate nu vă pot lăsa şi fotografia, căci n-am apucat s-o multiplicăm. Sunteţi foarte amabilă! La revedere!

În timp ce poliţistul se îndrepta spre ieşire, auzi telemobilul sunând. Partenera lui îi spuse să vină repede la birou. Căpitanul West îi aştepta de urgenţă la el.

După plecarea poliţiştilor, Bobby se îndreptă spre bar. Ţinea rucsacul cu banii strâns la piept, acum când ştia ce se află în el. Se uită în continuare după tatăl lui. Însă nici urmă de acesta. Nu ştia ce să mai creadă? Să-l fi uitat acolo şi să fi plecat? Imposibil!

Profită de faptul că barul se aglomerase din nou şi încercă să se ducă la WC. Nimeni nu îl băgă în seamă. Dădu peste benzile galbene ale poliţiei care interziceau accesul şi se opri. Ar fi fost o ilegalitate să treacă de ele, ştia asta. Deodată auzi zgomotul unor paşi şi se lipi de perete. O femeie de serviciu trecu de banderola poliţiei, cărând cu ea o măturăşi un furtun. Când ea intră în WC-ul bărbaţilor, Bobby putu să vadă pereţii şi pardoseala pline de sânge, în acel moment, privirea i se înceţoşă şi izbucni în lacrimi.

Trecu în grabă printre clienţii din bar care comentau grozăvia şi-l auzi fără să vrea pe unul dintre aceştia: „... iar celălalt a fost dus în comă la spitalul San Gabriel”. În mod cert era ceva în legătură cu tatăl său. Pentru prima dată în ultimele ore, puştiul ştia ce avea de făcut. Trebuia să ajungă neapărat la spital şi să întrebe de Victor Smith, tatăl său.

Bobby ieşi din gară cu rucsacul în spate şi traversă strada, strecurându-se printre maşinile care circulau bară la bară. Dar oare unde se afla spitalul? Se aşeză pe o bancă, încercând să se adune şi să hotărască ce are de făcut. În curând avea să se lase seara. Cu toate emoţiile prin care trecea, i se făcuse foame. Nu avea niciun ban, însă nu îndrăznea să se atingă de dolarii pe care îi căra în spate. Acasă la mama lui nu voia să se întoarcă, aşa că hotărî să-şi petreacă noaptea în parc, pe o bancă. A doua zi de dimineaţă îşi va căuta tatăl şi cu siguranţă că îl va găsi, se mai gândi Bobby, ştergându-şi obrajii plânşi.

CAPITOLUL 4

După ce reuşi să multiplice fotografia puştiului pe care o primise de la Eric, Jane îl rugă pe Mann să se ocupe de rest. Acesta luă zece poze şi se aşeză la propriul birou, pentru a da câteva telefoane. În acel moment, Melanie, secretara căpitanului, văzându-i pe detectivi împreună, îi întrebă:

— Să-i spun lui şefu' că sunteţi aici? Aşteaptă să vorbească cu voi.

— Spune-i! — făcu poliţista fără niciun chef. Sper că are suficiente acadele cu gust de cafea la îndemână!

Ea se referea la tentativa căpitanului de a se lăsa de cafea, sugând acadele, după cum îi recomandase medicul. Fără această băutură păcătoasă era deosebit de irascibil, iar bomboneleele pe băţ îi mai temperau nervii. Melanie intră în biroul şefului diviziei „Cazuri Speciale" şi ieşi după mai puţin de un minut.

— Vă aşteaptă!

— Cum e? — o întrebă Eric, vrând să ştie dinainte în ce stare de spirit se afla Corky West.

— Nu e nici bine dispus nici nervos. Mai degrabă, morocănos. Succes!

Devenind excesiv de politicos, Eric ciocăni la uşă şi o lăsă pe Jane să intre prima, ca de obicei, ascunzându-se apoi în spatele ei.

— Să trăiţi, şefu'! Aveţi veşti proaspete pentru noi?

— Credeam că voi aveţi. Cum stăm cu dublul asasinat din Gara Centrală?

— Nu prea bine, îndrăzni Eric să vorbească. Dacă vreţi, vă povestesc în ce stadiu ne aflăm, dar n-aţi vrea să luaţi o acadea? — încercă el să destindă atmosfera.

Căutătura plină de venin a lui West îl încredinţă pe detectiv că încercarea lui nu dăduse roade. Aşadar, atmosfera rămase la fel de încărcată ca înainte şi Eric începu să povestească. Termină în scurt timp, după care îşi întrebă şeful:

— În concluzie, preluăm noi cazul?

— L-aţi şi preluat, după câte îmi dau seama! Împreună cu sergentul Mann şi cu echipa doctorului Harrison veţi încerca să aflaţi tot ceea ce se poate despre crime. Iar asta o veţi face cât mai repede şi...

— Cât mai discret, interveni Jane, deşi ştia foarte bine că boss-ul detesta să fie întrerupt. Nu ne-aţi spus, însă, de ce este nevoie de o mare discreţie în acest dosar?

— Sincer să fiu, nu ştiu ce să vă spun. De data asta cred că este vorba numai despre intuiţia mea de poliţist. Presimt că în spatele acestei afaceri murdare se află persoane foarte importante. Deci, acţionaţi cu mare băgare de seamă şi nu faceţi valuri prea înalte, ca să nu ni se spargă în capete. Cel puţin pentru început.

— Asta înseamnă că ancheta este neoficială? — se miră Eric, făcând pe prostul.

— Mă surprinde că ai înţeles atât de repede, detectiv Black! — îl ironiză West. Hai, la treabă! Anunţaţi-mă când daţi de băiat.

Cei doi se sculară şi se îndreptară spre uşă, în vreme ce căpitanul rupea ambalajului unei acadele. În momentul în care Jane puse mâna pe clanţa uşii, Eric o întrebă suficient de tare încât să fie auzit de şef:

— Mergem să bem o cafea adevărată la barul Monica’s, ca să punem la punct un plan de bătaie?

Detectivul nu mai privi în spate, însă auzi un pumn ce izbise biroul, motiv pentru care se grăbi să închidă uşa în urma lui.

Ray conducea nervos maşina spre periferia oraşului, acolo unde se afla motelul la care fusese cazat Bill Marchai. Automobilul marca Audi 80, vechi de 20 de ani, intra greu în viteza a III-a, iar şoferul înjura birjăreşte de fiecare dată când o folosea. Pamela, aflată pe locul din dreapta, nu îndrăznea să scoată niciun cuvânt, ca să nu-l întărâte şi mai rău. Ray putea fi deosebit de violent când era nervos.

În cele din urmă ajunseră la destinaţie, însă lăsară maşina ceva mai departe, pentru a nu bate la ochi. Fetei nu-i convenea deloc că era nevoită să se deplaseze pe jos, însă nu îndrăzni să comenteze decizia amantului ei. Ducea o viaţă extrem de sedentară, singurul sport pe care-l practica fiind acela ce se juca — de regulă — pe orizontală şi cu picioarele-n sus.

— Mai stai puţin, că am obosit! — zise ea, oprindu-se la jumătatea drumului.

— Lasă prostiile şi mişcă-te mai repede, dacă vrei să pui mâna pe bani!, — îi răspunse Ray, cu speranţa că vor găsi prada ascunsă în camera lui Bill.

În ceea ce privea condiţia lui fizică, nu avea probleme. Viaţa aventuroasă pe care o ducea îl obliga să fie în formă tot timpul, fără excepţie. Frecventa săli de gimnastică, practica tae-kwon-do, mergea regulat la poligonul de trageri şi făcea orice i-ar fi mărit şansele de supravieţuire. În meseria lui, o singură gafă, cât de mică, îi putea fi fatală.

În cele din urmă ajunseră la motel. Ştia care era camera, fiindcă îşi vizitase o dată partenerul acolo. Nu avea de înfruntat decât o uşă din placaj şi o yală ordinară.

— Îmi vine să râd! — spuse Ray după câteva secunde, în momentul în care reuşi să deschidă yala cu vârful unui banal cuţit. Când mă gândesc că idiotul ăsta a lăsat atâţia bani aici...

— Dacă într-adevăr se află aici, înseamnă că erau destul de bine ascunşi. Ia gândeşte-te cine şi-ar fi putut imagina că într-o amărâtă cameră de motel se găsesc milioane de dolari?

— Mda... ai dreptate, e o ascunzătoare cât se poate de bună! — admise Ray. Stai la uşă şi ai grijă să nu mă deranjeze nimeni cât timp scotocesc prin cameră.

Pamela, care făcea încă eforturi disperate pentru a-şi recăpăta suflul încuviinţă din cap. Va ţine de şase, pentru cazul în care poliţiştii îşi vor face şi ei apariţia. Din păcate, o usturime ascuţită între fese nu-i dădea pace de câtăva vreme. Numai Ray era de vină, cu obiceiurile lui de bădăran.

Bărbatul pătrunse în cameră şi lăsă uşa întredeschisă, ca să aibă contact vizual cu amanta lui, pentru situaţia în care ar fi intervenit ceva neprevăzut.

Înăuntru domnea o mizerie cumplită, iar un miros de ciorapi murdari făcea atmosfera aproape de nerespirat. Lenjeria de pat zăcea pe jos, printre sticle goale de whisky şi resturi de cartofi prăjiţi, pe masă se afla o pizza mucegăită, iar o grămadă de mucuri de ţigări erau depozitate într-un colţ al încăperii. Cu siguranţă, Bill Marchai nu fusese nici pe departe un fan al curăţeniei!

După zece minute în care bărbatul cotrobăise peste tot, nu descoperi nimic. Tăie salteaua, pernele şi fotoliile, goli dulapul, cercetând fiecare haină în parte, dar degeaba. Apoi controlă baia, însă tot fără rezultat. Nu dădu nici măcar peste un indiciu cât de mic care l-ar fi putut duce la o altă ascunzătoare. Al dracului Bill! — se gândi asasinul lui. Cine ştie unde ascunsese prada!

— Ray, vine cineva!

Pamela îşi băgase capul pe uşă pentru a-l avertiza, după care se îndepărtă.

El ezită preţ de câteva secunde. Poate că erau doar nişte turişti cazaţi la motel. Dar era mai bine să nu se expună la riscuri inutile. Ieşi din bungalou şi trase uşor uşa după el. Din câţiva paşi îşi ajunse amanta din urmă şi o luă de mână.

— Hai să ne cărăm de-aici! N-am avut noroc. Banii nu sunt înăuntru.

— Şi toate astea se întâmplă numai din cauza ta! — mai apucă fata să spună înainte de a se apropia prea mult de oamenii care veneau spre ei.

Eric şi Jane ajunseră la motel aproape de lăsarea serii. Totul în jur părea părăginit şi prăfuit, inclusiv copacii, care nu mai fuseseră îngrijiţi de mult. Bungalourile lipite între ele aveau pereţii exteriori scorojiţi, iar culoarea vopselei care îi acoperise cândva nu se mai putea distinge. În acest motel dezolant, vreo două geamuri sparte, o balustradă ruptă şi pavajul de piatră desfundat nu făceau notă discordantă. Dimpotrivă, se înscriau în nota firească a, peisajului oftat parcă de timp.

— Camera cu nr. 5, zise poliţista, citind inscripţia de pe brelocul ataşat de cheie.

Încercând să respecte procedura, Eric ciocăni tare în uşă şi îşi declină cu emfază identitatea:

— Poliţia! Deschideţi în numele legii!

Dinăuntru nu le răspunse nimeni, aşa cum se şi aşteptau, de fapt. În acel moment, detectivii uitară că nu posedau vreun mandat de percheziţie şi Jane introduse cheia în broască. Uşa se descuie imediat, iar poliţista dădu să intre în încăpere cu pistolul în mână. Trebui să-şi ducă o mână la nas instantaneu, pentru a contracara efectul nociv al mirosului ce răzbătea din interior, în acelaşi timp, Eric studia cu atenţie yala forţată înaintea lor de Ray Barbera.

— Cred că am ajuns prea târziu. Ne-au luat-o alţii înainte.

— Ai perfectă dreptate! Ia uite ce balamuc e înăuntru!

— Mai căutăm vreun indiciu sau ne vedem de treabă, ca să nu ne găsească cineva pe aici?

— Eu zic să spălăm putina! Cine a răscolit în cameră a făcut-o temeinic şi cred că nu i-a scăpat nimic.

— Să mergem! Mai devreme parcă spuneai ceva de cafeneaua Monica’s?

Peste o jumătate de oră erau întâmpinaţi de serviabilul patron Jimmy H., care îi conduse spre o masă mai retrasă, aşa cum ştia că preferau aceşti clienţi fideli ai săi.

— Pe lângă câte o cafeluţă făcută de mâna mea, ce să mai fie?

— Eu aş vrea un sandviş cu şuncă şi salată verde, zise Jane. Sau mai bine două.

— Pentru mine o mini-pizza este suficientă, comandă şi Eric.

Nu trecură decât două minute şi patronul se întoarse cu cafelele aburinde pe o tavă. Alături de acestea se aflau două pahare cu whisky Johnnie Walker Red Labei cu gheaţă.

— Din partea casei, ca să vă mai întremaţi puţin. Aţi avut o zi grea, nu-i aşa? — se interesă Jimmy H., care cunoştea meseria poliţiştilor.

— Doar doi bărbaţi împuşcaţi definitiv, încercă Eric să fie spiritual.

— Nu cumva vă ocupaţi de cazul de la Gara Centrală? Au dat şi la televizor.

— Ba da, însă e secret! — îi făcu Jane, confidenţial, cu ochiul.

— Am înţeles. Tăcere totală. Vă las acum. Imediat vă aduc şi gustarea!

— În concluzie, ce ştim până în prezent? — începu Eric discuţia, îndată ce patronul se îndepărtă.

— Păi, avem două cadavre, dintre care unul aparţine unui infractor cunoscut. Despre cealaltă victimă nu ştim mare lucru.

— Ba ştim că era un om obişnuit, nu avea antecedente penale şi putem presupune că s-a aflat într-un moment nepotrivit, într-un loc nepotrivit, intră Jane în joc.

— Să nu uităm că era însoţit de un copil, foarte probabil fiul lui.

— Cum îl chema pe defunct?

— Victor Smith şi era din Cowlings.

— Iar puştiul a dispărut fără urmă, nu-i aşa, Eric?

— Dacă nu cumva a fost răpit de asasin.

— Într-adevăr, nu putem omite această ipoteză! — Îi dădu dreptate Jane. Totuşi, eu cred că mai degrabă s-a rătăcit.

— Bun. Să recapitulăm! Bill Marchai şi Victor Smith sunt găsiţi împuşcaţi în toaleta barului Belami din Gara Centrală, primul cu trei gloanţe în plină figură, iar al doilea cu un foc în piept.

— Numai bazându-se pe acest fapt şi fără să ţinem cont de trecutul de infractor al lui Marchai, putem trage concluzia că acesta a fost unul dintre actorii principali. Dar care să fie mobilul crimei? — gândi Jane cu voce tare.

— Cine ştie?! Droguri, bani, arme, vreo datorie neplătită. Sunt multiple posibilităţi. Marchai ieşise de puţin timp din puşcărie şi avea nevoie de bani. Probabil că a organizat o lovitură, iar asasinului nu i-a convenit ceva şi l-a suprimat. Este posibil ca acesta din urmă să fi fost chiar complicele lui Bill.

— E clar că ucigaşul nu a găsit ceea ce căuta asupra lui Marchai, altfel nu se explică de ce i-a mai cotrobăit prin camera de la motel, îşi completă Jane partenerul.

— Vezi, dacă stăm de vorbă la o cafea şi „una mică”, nu s-ar zice că n-avem suficiente piste de explorat!

Surâzător, patronul cafenelei se apropie de ei, purtând într-o mână un platou cu sandvişuri şi o mini-pizza, de parcă ar fi dus cine ştie ce trofeu. Nu mai rosti decât un îmbietor „Poftă bună!” şi îi lăsă pe cei doi clienţi să mănânce, îndepărtându-se discret. Ştia că au treburi foarte importante de rezolvat.

CAPITOLUL 5

Aerul era încărcat şi greu respirabil, de parcă ar fi stat să plouă. Noaptea pusese stăpânire pe oraş, după încă o zi fierbinte de vară. Cu mâinile vârâte în buzunarele pantalonilor, sergentul Steve Mann intră agale în holul gării, ca unul care mai are ceva vreme de aşteptat până la sosirea trenului. În realitate, el se uita foarte atent după copiii singuri, în jurul vârstei de 14 ani. Îl căuta pe puştiul care-l însoţise pe Victor Smith în barul Belami. Luminile de pe peroane erau îndeajuns de puternice pentru a-i permite să studieze cu atenţie toate colţurile.

După ce îşi lăsase maşina în parcarea subterană a gării, stătuse de vorbă, mai mult de o jumătate de oră, cu taximetriştii din zonă, arătându-le fotografia copilului. Niciunul nu văzuse vreun tânăr neînsoţit, care să corespundă celui din poză.

— S-ar putea să daţi de el în gară, ascuns pe undeva, îi sugerase un şofer mai în vârstă, cu mustaţă şi părul pieptănat pe spate.

Poate că-şi găsise un culcuş cine ştie unde, pentru a înnopta. Steve şi-l imagina având un aer pierdut în sălile imense ale gării, în care puteau fi întâlniţi — la acea oră târzie — pasageri ai trenurilor de noapte, prostituate, vagabonzi şi câţiva poliţişti apatici.

Se îndreptă spre barul în care avusese loc crima cu numai câteva ore mai devreme. Avea de gând să-l întrebe pe barman dacă puştiul nu se întorsese după plecarea detectivilor. N-ar fi fost exclus să-l fi răzbit foamea sau setea şi să se fi refugiat în acest loc, pe care apucase, oarecum, să-l cunoască. Din nefericire, sergentul nu avu noroc. Personalul se schimbase între timp, iar nou-intraţii în serviciu nu fură în măsură să-i ofere vreo informaţie folositoare. Nu-i mai rămânea decât să bâjbâie în continuare, la noroc.

Hoinări prin gară, periind sistematic toate ungherele în care copilul s-ar fi putut ascunde.

Nu omise nici depozitele de mărfuri şi bagaje ori vagoanele trase pe linii „moarte”. Niciun rezultat.

Steve Mann nu era un fumător înrăit, ca detectivul Black. Un pachet de Marlboro îi ajungea pentru mai multe zile. Tocmai se pregătea să-şi aprindă o ţigaretă, când un poliţist se apropie de el, întrebându-l de sănătate. Îl urmărise câteva minute bune şi i se păruse a fi o persoană dubioasă. Prea se plimbase în toate părţile, fără un scop precis.

— Bună seara! Mi-aţi putea prezenta actele dumneavoastră, domnule? — îl abordă poliţistul pe un ton politicos.

Era trecut de 50 de ani şi probabil că nu mai avea mult până la pensie.

— Salut! Sunt sergentul Mann de la LAPD şi caut un puşti care a fost martor la un dublu asasinat, răspunse cel interpelat, arătându-i legitimaţia.

— Vă rog să mă scuzaţi! — se bâlbâi poliţistul în uniformă. Nu v-am recunoscut, deşi ar fi trebuit, după atâţia ani de meserie.

— Nu-i nimic! Eu lucrez mai mult la birou, ca şoarecii şi fac parte din divizia „Cazuri Speciale”. De-aia nu m-ai recunoscut. L-ai văzut cumva astăzi pe acest copil? — îl întrebă Mann, arătându-i una dintre pozele pe care le primise de la Jane Heron.

Omul privi cu atenţie fotografia, sfârşind prin a ridica neputincios din umeri. Nu-l văzuse, dar va fi mai atent în continuare.

— Ar fi bine dacă aş putea păstra poza, mai zise el. Poate-l văd de-acum înainte.

— Chiar te rog! Uite, ai aici şi numerele de telefon la care mă poţi contacta! — adăugă Mann, întinzându-i cartea sa de vizită.

— O.K.! E vorba despre dublul asasinat de la Belami, nu-i aşa?

— Exact. Se pare că puştiul este singurul nostru martor, fiindcă venise însoţit de una dintre victime. Din păcate, a dispărut fără urmă o dată cu sosirea echipei noastre operative.

— În cazul în care aflu ceva, am să vă sun imediat. De asemenea, îi voi da poza şi cartea de vizită schimbului meu, în cazul în care nu-l găsesc pe puşti până atunci.

Era, totuşi, un prim pas înainte, se gândi sergentul în timp ce se îndrepta spre ieşire. În gară nu mai avea rost să zăbovească. Dacă începea să plouă, speranţele lui de a-l găsi pe băiat se diminuau considerabil. Cine ştie în ce canal s-o fi ascuns acesta, pentru a nu fi făcut fleaşcă.

Stinse ţigara de caldarâm şi intră în pasaj, pentru a traversa strada spre parcul de vizavi. Îşi cumpără o cutie de bere de la un chioşc — spunându-şi că Eric cu siguranţă i-o va deconta — şi, contrar obiceiului său, îşi mai aprinse o ţigară. Nu obişnuia să le „sudeze”, însă starea de încordare şi oboseala de peste zi îl făceau să fie mai puţin atent la propriile gesturi.

Cu paşi şovăitori, un vagabond pletos şi murdar se apropie de el, cerându-i o ţigară. Mann îl servi după care îl privi cu interes şi intră în vorbă cu el.

— Pe aici îţi faci veacul, amice?

Omul avea peste de 60 de ani, iar pe faţa lui se putea citi multă amărăciune şi o doză considerabilă de şiretenie. Cine ştie ce împrejurări nefaste îl aduseseră în halul în care se afla.

— Mda! — zise acesta, fără niciun chef de vorbă.

— Poţi să-mi dai o mână de ajutor?

— Depinde, deveni vagabondul ceva mai atent.

— Înţeleg! — zâmbi sergentul şi scoase din buzunar o hârtie de 10 dolari. Aş avea nevoie doar de o informaţie.

Bătrânul luă bancnota, o întoarse pe ambele feţe, după care o înghesui în buzunarul nădragilor săi jegoşi.

— Spune, cu ce te pot ajuta!

— L-ai văzut astăzi pe puştiul ăsta? — îl întrebă Mann, întinzându-i fotografia.

— Da, l-am văzut!

— Şi ai idee unde l-aş putea găsi!

— Am!

— Unde, continuă Steve să-i facă jocul?

— Asta e a doua informaţie pe care mi-o ceri!

— Am înţeles, vrei încă o bancnotă! — spuse poliţistul, introducând din nou mâna în buzunar.

— Nu. Mai vreau două de data asta.

— Şi de unde ştiu că nu mă tragi pe sfoară?

— Foarte simplu, te duc imediat la el.

Sergentului îi veni să tragă un chiot de bucurie, însă pe chipul lui nu se putu citi decât o oarecare stare de încordare, de parcă s-ar fi străduit să evalueze oferta bătrânului.

— Bine, poftim banii! E departe?

— Să zicem că nu. Dar spune-mi! A făcut ceva rău, de-l cauţi?

— Absolut nimic. Vreau să-i pun doar câteva întrebări.

— Să nu-mi zici că băiatul are vreo legătură cu crima de astăzi, că nu-mi vine să cred!

— Ba chiar are. De-aia îl caut, să ne lămurească în anumite privinţe.

Bătrânul se linse pe buze cu gândul la banii primiţi şi la băutura pe care şi-o putea cumpăra cu ei. Ba chiar îşi putea permite să cumpere ceva de mâncare, lucru care i se întâmpla destul de rar, în rest fiind nevoit să mănânce doar ceea ce aruncau sau îi dădeau alţii de pomană. Deveni dintr-o dată grăbit, spunându-i sergentului:

— Vino după mine!

Ray Barbera nu se putea obişnui cu gândul că pierduse toţi banii. Se întinse pe pat şi încercă să refacă în minte scena din barul gării, trecând în revistă toate amănuntele pe care le înregistrase. Lângă el, goală-puşcă, Pamela îşi făcea de lucru cu sexul lui, dar fără a reuşi să-i atragă atenţia. Gândurile lui erau mult prea departe.

Aşadar, intrase liniştit în local şi-l observase pe Bill la tejghea, cu un braţ ridicat în aer pentru a-l face atent. Se apropiase de bar şi îi făcuse la rândul lui un semn, ca să-l urmeze la WC. Cu coada ochiului îşi observase complicele cum se apleca să ia rucsacul de jos. Oare venise singur la Belami? Iată prima întrebare căreia trebuia să-i găsească un răspuns.

Închise ochii şi se concentra, încercând să-şi amintească cine era lângă Bill la bar. Brusc, îi reveni în minte imaginea unui băiat de vreo 13, 14 ani, aşezat alături. Pe cei doi îi despărţea un singur scaun gol. Un puşti...? Iată de ce rucsacul în care Ray crezuse că se aflau milioane de dolari conţinea doar ţoale de copil! Înseamnă că Bill luase bagajul acestuia, iar bancnotele de 100 de dolari se aflau la ţânc. Oare cei doi erau în combinaţie sau schimbarea raniţelor fusese doar ceva întâmplător?

— Trebuie să-l găsesc pe golanul acela mic! — gândi el cu voce tare.

Pam nu-i putu răspunde, fiindcă era cu gura plină. Ray se ridică din pat, fulgerat de revelaţia sa, în ciuda protestelor anemice ale fetei, care părea deranjată de faptul că osteneala ei rămăsese fără rezultat.

— Golan? Ce golan? — întrebă ea în cele din urmă. Pe cine trebuie să găseşti?

— Pe puştiul din gară. La el e sacul cu bani!

— Ce tot îndrugi acolo? Care puşti?

— Când am intrat în local, pe scaunul de lângă Bill se afla un copil. Dar ce-ţi spun eu ţie? Tu nu înţelegi nimic! Stinge lumina şi culcă-te! Vorbim mâine, mai spuse Ray, îndreptându-se spre bucătărie pentru a-şi mai turna un pahar de Martini Bianco.

Bărbatul îşi privi ceasul. Era trecut de miezul nopţii şi nu avea unde să-l găsească pe puşti la acea oră târzie. Se aşează pe un scaun, închise ochii şi rememoră scena. Printre punctele lui forte se înscria şi o memorie vizuală excelentă, întreţinută prin exerciţii zilnice. Lucru absolut indispensabil în „meseria” pe care o practica de când se ştia. Reţinea zilnic zeci de numere şi amănunte exterioare ale clădirilor pe care punea ochii pentru a le devaliza. Zeci de adrese utile, indicativele unor cărţi de credit, tipuri de yale şi alte asemenea.

Pe tejgheaua barului revăzu, cu ochii minţii, paharul de Coca Cola al puştiului şi o sondă cu bere în dreptul scaunului gol ce-l despărţea pe Bill de băiat. Mai era o bere în faţa partenerului lui, deci sonda dintre cei doi nu-i aparţinea. Să fi avut un complice care lipsea pentru moment? Cine ştie?! Un lucru era, totuşi, destul de clar: din ecuaţie mai făcea parte cel puţin o persoană. Sau făcuse, în cazul în care acea persoană era tocmai fraierul din closet pe care-l împuşcase ca să nu lase martori în urmă, îşi mai zise Ray în sinea lui.

Dacă scenariul închipuit de el era cât de cât veridic, eventualitatea ca a doua victimă să fi venit singură sau în compania lui Bill nu mai avea absolut nici o importanţă. Acum banii se aflau la băiat. Trebuiau neapărat să se afle la puşti. Altminteri, Ray nu mai avea altă speranţă de a-i regăsi.

Îngândurat, deschise ochii şi se întoarse în dormitor, pentru a-i vorbi Pamelei despre intenţiile sale. Însă pe drum renunţă, deoarece fetei nu-i plăceau soluţiile violente sau cel puţin nu voia să ştie de ele. Iar asasinul tocmai ajunsese la concluzia că puştiul pe al cărui tată îl ucisese cu sânge rece reprezenta un real pericol pentru el. Un pericol de care trebuia să scape cu orice preţ, după ce va pune mâna pe verzişorii frumos foşnitori.

Bătrânul cerşetor îi indică lui Steve o bancă din parc pe care se zărea o formă ghemuită. Apoi dispăru grăbit de lângă sergentul Mann. Pe măsură ce se apropia, acesta din urmă începu să creadă că a fost tras pe sfoară. Cel spre care se îndrepta părea un vagabond fără casă, dintre cei care erau cu miile pe străzile din Los Angeles, prin gurile de metrou sau prin canale. Cu inima bătându-i ceva mai repede datorită emoţiei, Steve se opri la doi metri de bancă şi privi cu atenţie. Ghemuit pe acest pat ad-hoc, cu capul aşezat pe un rucsac voluminos şi destul de uzat, se odihnea un copil. Deşi nu îi putea zări faţa, ceva îi spunea că dăduse peste băiatul căutat. Acesta dormea profund, de parcă nu i-ar fi păsat de lumea înconjurătoare.

— Băiete! — îl zgâlţâi Mann uşurel, pentru a nu-l speria. Trezeşte-te! — adăugă apoi ceva mai tare, alarmat că nu obţinuse, la prima încercare, nici o reacţie din partea lui.

Copilul tresări, aruncând o privire speriată bărbatului ce se aşezase pe vine lângă banca pe care el se odihnea.

— Te cheamă cumva Smith? Nu trebuie să te temi, nu vei păţi nimic!

Somnoros şi cu aceeaşi teamă în ochi, puştiul îl întrebă la rândul lui:

— De unde ştiţi cum mă cheamă?

— Nu-ţi fie frică! Eşti în siguranţă! Trebuie să vii cu mine!

De data asta, băiatul intră la bănuieli, ridicându-se de pe bancă. Dacă omul acesta aflase cum îl cheamă, înseamnă că ştia ceva şi despre tatăl lui. Era logic.

— Ştiţi ceva despre tata, domnule?

— Da, el m-a rugat să te caut, nu fi îngrijorat! — minţi Mann, pentru a nu-i provoca băiatului vreun şoc.

Cum era să-i spună, în acele împrejurări, că tatăl său fusese martor la o oribilă crimă şi că, din acest motiv, îşi găsise sfârşitul? Va lăsa ăsta pentru mai târziu. Poate-l vor scoate din încurcătură colegii lui, care erau mai obişnuiţi decât el cu asemenea situaţii delicate. Acum era important să-l ia pe puşti de acolo şi să-i găsească un adăpost acceptabil şi sigur pentru a-şi petrece noaptea.

— Unde e tata? — reluă copilul seria întrebărilor care nu-i dăduseră pace atâtea ore.

— Vom merge mâine dimineaţă la el, îşi continuă sergentul nevinovata minciună. Nu mi-ai spus care e numele tău mic?

— Bobby mă cheamă, domnule. Bobby Smith.

Puştiul nu mai avu nici o reţinere din acel moment. Se ridică şi apucă rucsacul ce-i servise drept pernă, întrebând:

— Unde mergem?

— Pentru început vom face un drum până la secţia de poliţie şi pe urmă mai vedem, îi răspunse sergentul, luându-i rucsacul din mână pentru a-l ajuta.

Era destul de greu pentru un copil, îşi dădu el seama.

— Dar cine sunteţi dumneavoastră, domnule? — se sperie Bobby când auzi de poliţie.

— Mă numesc Steve Mann şi sunt poliţist.

Băiatul era prea confuz pentru a fi suspicios, în naivitatea lui l-ar fi urmat pe orice ticălos în acea seară.

— Tatăl meu e cumva arestat? A făcut ceva rău?

Ce-i putea răspunde copilului? Că părintele lui nu era închis şi că, de fapt, murise fără nicio vină? Şi în ce mod să i-o spună? Cu borfaşii ori cu mafioţii ştia cum să se descurce, însă cu un puşti de 14 ani...?!

Bobby se opri, încrucişându-şi braţele la piept şi făcând pe încăpăţânatul, deşi această postură nu prea i se potrivea. Aştepta un răspuns clar din partea poliţistului, doar nu mai era un mucos care nu putea înţelege ce i se spune. Mann se aşeză pe vine în faţa lui şi încercă să-l liniştească:

— Uite care e situaţia! Tatăl tău nu se simte prea bine momentan. Acum e noapte şi nu poţi să-l vezi. Vom merge la secţie şi mâine îi facem o vizită, bine?

— Bine, da’ nu ne ducem la poliţie, că mie mi-e frică acolo. Mai bine mergem la dumneavoastră acasă şi mâine dimineaţă îl vizităm pe tata.

Steve ezită pentru o clipă. Era o soluţie de moment, într-adevăr, însă cum avea să se descurce el cu un copil pe care nici nu-l cunoştea? Oricum, nu se putea despărţi de el, aşa că acceptă. Oare ce va spune nevastă-sa când îi va vedea? — se mai gândi Mann înainte de a se urca la volanul maşinii care îi aştepta cuminte în parcare.

O jumătate de oră mai târziu intrară în apartament şi Bobby ceru voie să meargă la baie. Mann folosi acest prilej pentru a-i telefona detectivului Black, căruia îi aduse la cunoştinţă reuşita sa. Între timp se trezise din somn şi soţia lui. Femeia înţelese imediat care era situaţia şi se duse la bucătărie ca să pregătească o gustare pentru copil.

— Probabil că e rupt de foame! — zise ea, făcându-l pe Steve să se simtă vinovat pentru că nu se gândise la asta până atunci.

CAPITOLUL 6

Deşi era foarte devreme, detectivul Eric Black fumase aproape o jumătate de pachet de ţigări Camel fără filtru. Venise la secţie dis-de-dimineaţă, împreună cu Jane, pentru a căuta pe computer mobilul asasinării lui Bill Marchai. Intraseră în reţeaua FBI fără autorizaţie, bineînţeles, cercetând într-o sumedenie de fişiere eventualele legături ale acestuia cu alţi infractori periculoşi. Era o treabă care cerea timp şi răbdare. Două lucruri de care ei — în general — nu dispuneau, darmite în situaţia cu care se confruntau acum.

— Ce-ar fi să trecem în revistă omuciderile, atacurile armate şi spargerile importante din ultimele două luni? — îşi dădu Jane Heron cu părerea.

— Ce-ar, fi, mai bine, să-i facem o vizită „Specialistului”? Ai uitat că el se ocupă cu studiul comparat al criminalisticii şi criminologiei? — îi veni lui Eric ideea salvatoare.

— Ai dreptate! Iată unul dintre puţinele momente când ţi se poate recunoaşte un asemenea merit!

Cu cafelele în mâini, cei doi detectivi coborâră în subsolul unde îşi avea Dr. Harrison cartierul general. În trecere, Eric îi lăsă vorbă secretarei căpitanului:

— Melanie, dacă şefu' are nevoie de noi, ne găseşte dedesubt, printre cadavre.

„Specialistul” se afla la el în birou şi studia îngândurat nişte fişiere introduse de pe CD-uri în memoria puternicul său calculator.

— Bună dimineaţa, Butch! — îl salută Jane cu un zâmbet larg pe chip. Ai venit cam devreme astăzi.

— Dacă vrei să ştii, nici n-am plecat, răspunse doctorul, abia catadicsind să le arunce o privire noilor veniţi. După mutra ta surâzătoare, intuiesc că vrei să-mi ceri ceva. Am sau nu dreptate?

— Cam ai! - confirmă poliţista, puţin supărată că legistul îi putuse citi pe faţă adevăratele intenţii.

— Atunci dă-i înainte! Despre ce este vorba?

— Ne-am gândit să-ţi cerem ajutorul în ancheta crimelor de la Gara Centrală, continuă ea. Cum nu avem niciun fir de care să ne agăţăm, ziceam să trecem în revistă toate infracţiunile mai importante din ultimele două luni. Poate dăm peste ceva legat de Bill Marchai.

— Nu mai spune! Da’ inteligenţi aţi mai devenit voi, detectivii ăştia de teren de la „Cazuri Speciale”!

— Butch, ştiu că vrei să-ţi faci numărul preferat, ca de obicei, şi să ne ironizezi puţin înainte de a ne ajuta, îi dejucă Eric planurile. Însă te-am ruga ca de data asta să treci peste tortura psihică, la care, de regulă, ne supui.

— Şi pentru care motiv aş da curs rugăminţii voastre?

— Să zicem că e prea dimineaţă, iar ironiile ne-ar cădea greu pe stomacul gol.

— E un argument! — spuse doctorul destul de absent, după care adaugă: Dar de ce vă interesează doar evenimentele din ultimele două luni?

— Pentru că Marchai se afla în libertate doar de şase săptămâni la data morţii sale. Eu l-am băgat în puşcărie cu mai mulţi ani în urmă.

— Prieteni, de câteva ore bune mă ocup exact de chestiunea pe care aţi venit să mi-o cereţi, însă m-am apucat să trec în revistă toate nenorocirile mari din ultimii zece ani. Acum am ajuns la ultimul an. Luaţi-vă câte un scaun şi haideţi să continuăm împreună!

— Minunat! — exclamă Jane, încântată că exista posibilitatea de a ajunge mai repede la un indiciu cât de mic privind asasinatele din barul Belami.

— După cum probabil că aţi aflat, criminalistica se ocupă, printre altele, cu examinarea probelor judiciare ori de altă natură în vederea prinderii infractorilor. Am studiat cu multă atenţie gloanţele găsite în toaleta barului şi am încercat să compar particularităţile acestora cu cele ale altor proiectile descoperite la locul unor crime.

— Interesantă pistă, într-adevăr! — fluieră Eric a mirare.

— Vrei să spui că te ocupi cu studiul comparat al balisticii judiciare! — se exprimă şi Jane în termeni ştiinţifici, făcându-i pe ambii bărbaţi să o privească surprinşi de noile ei cunoştinţe.

— Bravo, dragă! — făcu Butch. Mâine, poimâine îmi furi meseria, ia uitaţi-vă aici! — zise el, făcându-i atenţi la monitorul său de 25 de inci. Din datele de pe ecran putem constata că împuşcarea celor două victime a avut loc de la mică distanţă. Totuşi, în jurul orificiilor de intrare a gloanţelor nu s-au găsit urmele arsurilor provocate de gazele ieşite pe ţeava armei şi nici urme de pulbere provenite din cartuş. Asta înseamnă că pistolul cu care s-a tras, un Smith & Wesson, model Combat 19 de calibru mijlociu, era prevăzut cu amortizor. Arma are ţeava ghintuită, adică pe interiorul acesteia sunt practicate minuscule plinuri şi goluri dispuse longitudinal, menite să imprime glonţului o mişcare elicoidală de aproximativ 2.500 rotaţii/secundă. Aţi înţeles până aici?

— Spune înainte!

— Această mişcare asigură stabilitatea proiectilului pe traiectorie şi o mai bună capacitate de penetrare a ţintei. Acum vine partea mai interesantă. Orice glonţ „scuipat” de o anumită armă are propriile particularităţi vizibile cu ajutorul microscopului. Datorită acestui fapt putem descoperi cu precizie, după zgârieturile de pe glonţ, dacă mai multe victime au fost împuşcate cu aceeaşi armă. Asta încerc eu să găsesc: o altă crimă care a fost înfăptuită cu aceeaşi armă. Cum pistolul cu care s-a tras nu aparţinea victimei, respectiv lui Bill Marchai, iată de ce am căutat în fişierele din ultimii zece ani. Poate că asasinul s-a aflat în libertate pentru o mai lungă perioadă de timp, folosind aceeaşi armă şi în alte omoruri. Înţelegeţi?

— Perfect! Spune mai departe!

— Acum lăsaţi-mă singur până mai beţi voi o cafea, ca să studiez şi crimele din ultimul an. Pe urmă mai stăm de vorbă.

Fără să mai pună vreo întrebare, detectivii părăsiră cabinetul legistului, muţi de admiraţie. Fiecare îşi spunea în sinea lui: „Al dracului Butch!”

Nu zăboviră mai mult de 15 minute la cafea, din cauza curiozităţii care îi rodea. Trebuiau să afle cât mai repede dacă Dr. Harrison descoperise ceva interesant. Nu conta dacă aveau să mai piardă ceva timp pe lângă el în situaţia în care acesta nu ar fi ajuns încă la vreo concluzie.

Concentrat asupra computerului, „Specialistul” îşi nota din când în când câte ceva pe o foaie de hârtie. Nu le adresă nicio privire şi detectivii călcară pe vârfuri pentru a nu-l deranja. Încordarea lor dură circa zece minute, după care Dr. Harrison exclamă:

— Copii, am să vă fac fericiţi!

Răbdători, Eric şi Jane aşteptau ca Butch să continue, însă acesta nu dădea niciun semn în acest sens. Mai trecură astfel alte zece minute, timp în care poliţiştii nu îşi putură găsi locul. Începură să transpire, iar anumite porţiuni ale pielii lor necesitau o scărpinare grabnică. Stăteau ca pe ghimpi.

În cele din urmă, Butch ridică privirea spre ei.

— Tot aici sunteţi?

— Ne spui despre ce este vorba ori ne mai laşi să fierbem în suc propriu, după prostul tău obicei? — îl luă Eric din scurt, vizibil enervat.

— Am mai avut nevoie de ceva timp pentru a verifica descoperirea despre care v-am vorbit iniţial. Cred că nu v-aţi supărat!

— Aş! — exclamă Jane batjocoritoare. Ne-a făcut chiar plăcere!

— Mă bucur! - intră doctorul în joc.

— Spui o dată ce ai de spus sau scot pistolul. Butch? — interveni poliţistul, ducând mâna la spate, în locul în care îşi ţinea — de regulă — revolverul.

— Fără ameninţări, că mă pierd şi nu mai ştiu ce am să vă comunic! Uitaţi care-i treaba. Asasinul nostru a mai comis o crimă în urmă cu o săptămână. A ucis un poliţist în timpul spargerii băncii din Medikron, o localitate în apropiere de Carson City. Undeva la graniţa dintre statele California şi Nevada.

— Cum poţi fi atât de sigur? — se miră Jane.

— Am verificat ipoteza din două puncte de vedere. Tot eu am examinat cadavrul poliţistului şi, culmea, acesta a fost împuşcat cu acelaşi tip de proiectil ca şi victimele din toaleta barului Belami. Gloanţele folosite de criminal sunt de construcţie relativ recentă, fiind mai eficiente decât tradiţionalele proiectile de plumb cu vârful scobit. Este vorba despre un glonţ uşor în greutate, de numai 6,22 grame, însă foarte rapid. În funcţie de arma care îl propulsează, acesta poate atinge viteze de 500-700 m/s. Am comparat distanţa de la care s-a tras cu pistolul Combat 19, de calibru 9 mm şi am ajuns la concluzia că ţintele au fost străpunse de gloanţe având o viteză de 610 m/s. Aceste proiectile speciale au fost fabricate iniţial pentru pistoletul Luger, de calibrul 9 mm, însă pot fi folosite şi la alt tip de armament. Ele au un înveliş de alamă plin cu mici sfere de plumb, înecate într-un lichid vâscos şi închise cu un dop din fibre de sticlă şi teflon. În momentul impactului, proiectilul intră intact în ţintă, apoi dopul se dezagregă, eliberând sferele de plumb, care se dispersează cu mare viteză, rupând şi sfărâmând totul în calea lor.

— Şi de unde ştii că numai asasinul din WC foloseşte acest tip de cartuşe? — îl descusu Eric.

— Deocamdată, să zicem că poate fi vorba despre o coincidenţă. Dar să trecem mai departe! A doua verificare pe care am efectuat-o la microscop mi-a relevat faptul că şi glonţul găsit în corpul paznicului băncii din Medikron (sau mai bine-zis ceea ce a mai rămas din proiectil) şi cele descoperite în victimele din gară provin din acelaşi pistol Smith & Wesson. Acum mai credeţi că este vorba despre o coincidenţă?

— Nu, pe onoarea mea! — exclamă detectivul, încântat. Doctore, eşti un geniu!

— Mulţumesc, dar ştiam asta, răspunse cu falsă modestie cel felicitat. Acum daţi-i drumul şi aflaţi totul despre spargerea băncii din Medikron, California şi apucaţi-vă de treabă. Aveţi un fir de care să vă agăţaţi, înecaţilor!

— Avem două! — zise Jane, îndreptându-se spre uşă. Să mergem sus, Eric! — mai adăugă ea, lăsându-l pe legist în ceaţă, ca să se răzbune pe el, fiindcă mai devreme îi fiersese în suc propriu.

— Ce fir, nerecunoscătoareo? — ţipă Butch, ieşind pe hol după ea.

— Să-ţi spun, să nu-ţi spun? — se mai jucă poliţista puţin de-a şoarecele şi pisica.

— Să-mi spui, căci altfel pun cifru la intrarea în laboratorul meu şi nu mai călcaţi pe-aici decât cu cerere în trei exemplare, semnată de căpitanul West.

— Bine, îţi spun! Mann l-a găsit pe puştiul al cărui tată a murit nevinovat în toaletă. Hai odată, Black, că nu-mi plac ameninţările lui!

În faţa computerului de pe biroul poliţistului, Jane şi Eric studiau presa apărută ulterior jafului armat de la banca din Medikron, o mică localitate situată la circa 680 km de Los Angeles. Doi bărbaţi mascaţi devalizaseră banca de patru milioane şi ceva de dolari şi îl uciseseră pe poliţistul care asigura securitatea instituţiei, cu toate că acesta nici nu apucase să scoată pistolul din toc. FBI-ul nu reuşise să facă vreun progres în acest caz, după cum detectivii putură constata din fişierele lor aşa-zis secrete.

— Eric, mie îmi trece prin minte un scenariu. Ai răbdare să mă asculţi?

— Dacă nu durează mai mult de cinci ore, da. Încă n-am mâncat nimic pe ziua de azi, glumi bărbatul.

— Eşti imposibil! Taci şi urmăreşte-mă cu atenţie, ca să nu-mi pierd ideile! Bill şi cu asasinul lui dau spargerea de la banca din Medikron, îl împuşcă aparent fără a fi nevoie pe paznic şi peste o săptămână de zile, când apele s-au mai liniştit, se întâlnesc ca să împartă prada. Din cine ştie ce motiv, Marchai este omorât, iar asasinul lui pune mâna pe toţi gologanii. Ei, ce zici?

— Scenariul tău e prea optimist şi prea simplist.

— De multe ori tocmai simplitatea este cheia celor mai mari reuşite.

— Aici nu cred că avem de-a face cu aşa ceva.

— Bine, atunci spune-mi, pe o scară de unu la zece, unde crezi că s-ar înscrie varianta mea?

— Oriunde, dar nu pe o scară fără zecimale, râse Eric, alegându-se cu o căutătură fioroasă din partea ei.

— În acest caz, spune-mi care ar fi hibele judecăţii mele, deşteptule Sherlock Holmes!

— În primul rând, dacă ucigaşul ar fi pus mâna pe toţi banii, de ce ar mai fi percheziţionat camera de motel a lui Bill Marchai? În al doilea rând, cum se face că o mică bancă de provincie deţinea atâţia bani în numerar în vistieria sa? În al treilea... nu-mi mai vine nimic în minte acum, însă cu siguranţă mai există vreo sută de „de ce-uri”.

— Bine, să zicem că m-ai convins pentru moment, dar voi mai lucra la acest scenariu. Intuiţia mea feminină, cu care ai recunoscut de atâtea ori că nu e bine să te pui, îmi spune că am dreptate. N-ar fi rău să facem câteva poze cadavrului lui Marchai şi să-l trimitem pe detectivul criminalist Benett în zonă. E posibil ca fostul puşcăriaş şi complicele lui să fi fost văzuţi pe acolo înainte de spargerea băncii.

— Şi cine crezi că îl va recunoaşte acum, după ce i-au fost trase trei gloanţe de construcţie specială în plină figură?

— Cel care l-a văzut, bineînţeles dacă Butch îi cosmetizează puţin figura pe calculator. Se poate inspira după fotografia de la dosar, făcută în momentul în care l-ai trimis tu în instanţă.

— Aşa e, draga mea! Poate facem rost şi de casetele video de supraveghere a băncii. Am putea să vedem măcar tipul armei cu care a fost ucis paznicul.

— Într-adevăr! Deşi, din cauza uzurii, cam 90% dintre aceste benzi nu sunt folositoare nimănui.

— Da, dar ce avem de pierdut dacă încercăm? Uiţi că Brian Benett este expert în repararea peliculelor compromise? Poate că avem noroc!

Steve Mann intră încet în sufragerie, acolo unde dormise Bobby peste noapte. Îşi strecură capul prin crăpătura uşii fără a face vreun zgomot. Puştiul dormea încă pe canapea, dar pătura căzuse pe covor, iar cearşaful era făcut ghem sub el. Se vede treaba că se zvârcolise, având un somn agitat. Sacul lui cu haine era aşezat pe un fotoliu. Bărbatul intră tiptil în living, luându-l cu el în bucătărie. Pe drum îşi dădu seama că, aşa cum constatase şi aseară, acesta era prea greu pentru câteva ţoale şi obiecte personale ale unui puşti. Oricum, băiatul avea nevoie de ceva haine de schimb şi cel puţin o periuţă de dinţi.

Ajuns în bucătărie, Steve puse rucsacul pe masă şi îl dezlegă la gură. Înăuntru se aflau trei pachete destul de voluminoase, ambalate în hârtie de ziar şi legate cu sfoară. Nimic altceva. Sergentul deveni din ce în ce mai curios şi scoase pachetele afară. Le examină o clipă, bău o gură de suc de portocale, după care alese unul dintre colete. Desfăcu nodurile sforii şi rămase încremenit. În faţa sa se înfăţişau teancuri cu bancnote nou-nouţe de 100 dolari. Cu mâinile tremurânde, continuă despachetatul. Puştiul avea în raniţă o grămadă de dolari. Mann numără cu aproximaţie hârtiile dintr-un teanc şi înmulţi rezultatul cu trei. Erau circa două milioane de dolari acolo. Dumnezeule, ce de bănet! — se minună el. I-ar fi ajuns pentru trei vieţi, nu pentru una singură. Bărbatul alungă aceste gânduri nefireşti

din minte şi îşi zise că treaba devenea ceva mai urâtă. Asta putea însemna că şi Victor Smith era un infractor.

Ambală banii la loc, legă sacul aşa cum fusese şi îl aduse înapoi în living room. Apoi îl sculă pe Bobby:

— Hei, prietene, s-a făcut dimineaţă! Fugi la baie, căci trebuie să ne vedem de treburi!

Zâmbindu-i încrezător, puştiul se execută, iar sergentul începu să se îmbrace în timp ce-l suna pe detectivul Black pe telemobil.

— Sunt Mann. Te rog să-mi trimiţi de urgenţă o maşină de-a noastră să mă ia de acasă. Nu-mi pune întrebări acum. Vei vedea că nu o cer degeaba când ajung la sediu. În cât timp? Peste vreo 30 de minute. Mulţumesc!

CAPITOLUL 7

Pamela se îndreptă spre barul Belami de pe peronul Gării Centrale. Şi Ray trecuse pe acolo cu o zi în urmă, iar, ca semn al incursiunii sale, lăsase în urmă două cadavre. Nu se îndoia că acelaşi sfârşit tragic l-ar putea avea şi ea în cazul în care Barbera s-ar simţi ameninţat.

Misiunea care îi fusese încredinţată era să găsească un puşti de vreo 14 ani, purtând un rucsac în spate. Se pare că acest copil reprezenta un real pericol pentru amantul ei, fiindcă îl văzuse pe Ray când ieşise din toaletă.

Iniţial, criminalul se gândise să-l caute el însuşi pe puşti şi să-l lichideze pe loc. N-o făcuse, în cele din urmă, din două motive. Ştia că poliţia îşi lasă uneori observatori în zona în care au loc asasinate, incendii sau cine ştie ce spargeri. Dacă-l remarcase cineva în ziua întâlnirii cu partenerul lui şi l-ar fi recunoscut? Şi-apoi, în cazul în care l-ar fi omorât pe puşti, iar acesta n-ar fi avut banii asupra lui, ar fi comis a doua greşeală, asemănătoare cu cea a lichidării lui Bill, înainte de a intra în posesia lovelelor. Era clar că nu putea să rişte. Aşadar, preferă s-o trimită pe Pam la „înaintare”, chiar dacă nu era convins că găsise astfel cea mai bună soluţie.

Fata intră în bar şi se instală nepăsătoare la o masă. Lumina difuză din local, fumul de ţigară şi melodia interpretată de Ricky Martin o făcură să se acomodeze imediat cu atmosfera aceea atât de familiară ei. Când va scăpa de nenorocitul de Ray şi va avea suficienţi bani pentru serviciile pe care i le adusese până atunci, Pam era decisă să-şi petreacă cel puţin o jumătate din viaţa pe care o mai avea de trăit prin baruri şi discoteci. Un chelner se apropie de ea şi o întrebă ce doreşte, surâzând în colţul gurii.

— Un whisky Jack Daniel’s mic, cu gheaţă şi apă minerală.

— Imediat, doamnă! — accentuă bărbatul ultimul cuvânt, spre încântarea fetei, care îşi închipui că, dacă omul o place, poate îi va fi de folos.

Barul era populat de o lume pestriţă. Deşi era abia dimineaţă, circa 30 de consumatori beau cafele şi alcool din belşug. Probabil că mulţi dintre aceştia veneau de departe şi nu renunţaseră încă la fusurile orare ale locurilor de baştină. Acest fapt îi convenea de minune lui Pam, fiindcă putea fi remarcată mai greu de eventualii observatori ai poliţiei.

Chelnerul se apropie cu băutura comandată şi dădu foc ţigării pe care Pam i-o vârâse sub nas, arborând cel mai frumos şi mai eficient zâmbet al ei.

— Mulţumesc, eşti foarte amabil!

— Cu plăcere! Toţi suntem aşa cu o femeie frumoasă, îi întoarse el complimentul.

— Scuză-mă, aş vrea să te întreb ceva.

— Vă rog! Cu ce vă mai pot fi de folos?

— Ieri ai fost de serviciu când s-a petrecut tragedia din WC?

— Da, eram în tură la bar. Noi facem cu schimbul, pentru ca nimeni să nu se considere nedreptăţit. Servim la mese câte trei zile, iar a patra ne vine rândul la bar. Aşa a hotărât patronul. Dar de ce mă întrebaţi? Sunteţi de la vreun ziar?

— Nici vorbă! Caut un puşti de vreo 14 ani, care a venit însoţit de una dintre victime. Sunt mătuşa lui şi nu ştiu unde a dispărut.

— Frumoasă mătuşă are băiatul! — făcu chelnerul insinuant, după care se gândi că puţin îi pasă lui de adevărata identitate a fetei, dacă avea să-i iasă ceva de pe urma informaţiilor pe care le deţinea.

— Mulţumesc încă o dată pentru compliment! Ei? L-ai văzut cumva?

— Da, l-am şi remarcat, l-am şi văzut. Da’ nu sunteţi cumva de la poliţie?

— Exclus.

— Asta mă gândeam şi eu, căci ieri le-am spus poliţiştilor tot ce ştiam.

— Şi-acum nu vrei să-mi repeţi ce le-ai dezvăluit lor?

— Depinde...

— Dacă e vorba de bani...

— Mă scuzaţi o clipă! Sunt solicitat la altă masă, zise bărbatul, îndreptându-se către alţi clienţi.

Chelnerul îi studie îndelung corpul şi figura, insistând asupra formatului apetisant al gurii cu buze cărnoase şi rujate cu o culoare stridentă.

Prin decolteul adânc al tricoului pe care-l purta fata, se puteau zări rotunjimile provocatoare a doi sâni demni de invidiat. În momentul în care reveni lângă ea, în minte îi încolţise deja un plan. Puţini oameni puteau rezista farmecelor Pamelei; de ce ar fi făcut excepţie tocmai un obscur barman?

— Şi spuneţi că vă interesează persoana puştiului pentru a-l duce înapoi la mama acasă?

— Întocmai. Voi fi foarte amabilă cu tine dacă mă ajuţi!

— O.K.! Însă n-aş vrea să fiu văzut că stau de vorbă prea mult cu clienţii. Vedeţi uşa din dreapta barului? Duce la depozitul de ambalaje. Vă aştept acolo peste zece minute. Încercaţi să fiţi cât mai discretă!

— S-a făcut! — fu de acord Pamela, schimbându-şi poziţia pentru a-şi descoperi mai mult coapsele în faţa bărbatului.

A naibii jigodie! — îşi zise fata în gând. Dacă nu voia bani de la ea, cine ştie ce altceva trebuia să-i dea ca să obţină informaţiile de care avea nevoie. Şi asta n-ar fi mare lucru, căci nu făcea sex din interes pentru prima oară în viaţa ei. Numai să poate ajunge la băiat cu ajutorul chelnerului! Asta era tot ceea ce o interesa.

Trecură cele zece minute convenite şi fata se pregătea să se ridice, pentru a-l urma pe chelner în depozitul de ambalaje. El dispăruse deja din bar. Probabil că se învoise. Intră pe uşa indicată fără ca nimeni s-o întrebe nimic şi pătrunse pe un coridor iluminat doar de un bec anemic. Podeaua era umedă şi ea înaintă cu atenţie pentru a nu veni în nas. Aerul era viciat de un miros persistent de alcool de proastă calitate, amestecat cu igrasie şi mucegai. Noroc că era ceva mai răcoare decât în bar. Ajunse într-o hală mare al cărei tavan era sprijinit de câţiva piloni din beton. Din spatele unuia dintre aceştia răzbătea o lumină roşie, iar Pam

o apucă în acea direcţie. După câţiva paşi făcuţi în mod intenţionat cu zgomot, ea zise cu voce tare:

— Hei, sunt aici! Am ajuns!

— Veniţi, veniţi fără teamă! — îi răspunse barmanul, ivindu-se de după o coloană de beton.

Pam se apropie şi, când ajunse la numai doi metri distanţă, văzu că el o aştepta pe un fotoliu uzat, în faţa unei mese înalte de bucătărie. Pe ea se aflau o sticlă plină pe jumătate cu whisky Jack Daniel’s şi două pahare cu câte două cuburi de gheaţă.

— Luaţi loc! — o invită gazda, ridicându-se. Cum nu avem decât un fotoliu, am să vă rog pe dumneavoastră să vă aşezaţi.

Apoi îi turnă trei degete de whisky, ce părea rubiniu din cauza luminii roşii, îndemnând-o:

— Noroc! Fie ca să vă găsiţi nepotul cât mai curând posibil!

Te pomeneşti că îşi pusese în gând s-o îmbete ca apoi să profite de inocenţa ei! Pe Pam era gata-gata s-o pufnească râsul la acest gând. S-o îmbete pe dracu’! Avea destul antrenament pentru a face faţă cu succes câtorva măsuri generoase de alcool.

— Mulţumesc pentru urare şi pentru pahar, însă să ştii că eu nu prea obişnuiesc...! Totuşi, am să ciocnesc ca să nu te superi. Apropo, poţi să-mi spui Pam. Ăsta-i prenumele meu!

Ea îşi ridică puţin fustiţa şi-aşa prea scurtă, pentru a se putea aşeza pe fotoliu. Tăblia mesei îi venea până la gât. Din poziţia în care se afla, el putea observa un triunghi alb care nu era altceva decât slipul ei. Înţelegând îndată unde bate chelnerul cu privirea, fata îşi depărtă coapsele, oferindu-i o perspectivă mai amplă asupra interiorului pulpelor sale.

— Puştiul a vorbit cu cineva cât timp s-a aflat la bar? — începu ea să-l descoasă, ducând din nou paharul la gură.

Ştia că, dacă el o va vedea consumând din whisky, îşi va dezlega limba, furnizându-i informaţii preţioase.

— Imediat ce băiatul s-a instalat la bar, însoţitorul lui s-a dus la toaletă, lăsându-l singur. Pe urmă, a comandat o Coca-Cola pentru el şi o bere Heineken la presiune pentru tatăl lui. Chiar aşa a spus!

— Atât? — se grăbi fata să afle cât mai multe de la el.

Pentru a-l mobiliza pe chelner, ea dădu tot conţinutul paharului peste cap şi nu protestă când acesta îi fu din nou umplut.

— A mai vorbit cu un bărbat, zise el, după care se opri brusc. Da’ eu cu ce mă aleg în schimbul acestor informaţii?

Pam zâmbi şi întinse mâna ostentativ spre poşeta lăsată pe masă. Oricum nu avea înăuntru mai mult de cinci dolari.

— Nu, nu la bani făceam eu aluzie! — îi spuse bărbatul pe un ton complice.

Chipurile jenată, ea lăsă ochii în jos.

— Nu ştiu ce să spun, date fiind circumstanţele...

— Ştiu eu! Trebuie să-mi spui dacă vrei să dai de băiat sau nu.

Văzându-l oarecum repezit, amanta lui Ray se temu să nu strice totul dintr-o cochetărie prost înţeleasă de chelner şi zise suspinând:

— Sunt gata să fac orice pentru a-l găsi pe micuţ! Eu şi sora mea suntem atât de îngrijorate!

Bărbatul zâmbi mulţumit şi se aşeză pe vine în faţa ei, prinzându-i genunchii în pumni.

— Unde rămăsesem? — întrebă el, făcând pe naivul.

— Ziceai că a mai stat de vorbă cu un bărbat.

— Aşa e! — recunoscu chelnerul, depărtându-i uşor picioarele şi desfătându-se cu imaginea din faţa ochilor săi. A vorbit o vreme cu acel bărbat, dar n-am auzit ce-şi spuneau, fiind ocupat cu servitul în cealaltă parte a barului.

— Pe urmă?

— Pe urmă acel bărbat a făcut un semn cuiva, probabil asasinului pe care nu l-am văzut şi s-a dus la toaletă cu un rucsac în mână.

În timp ce vorbise, omul îşi strecurase două degete pe lângă slipul fetei şi prinsese a-i mângâia înfierbântat pilozitatea catifelată. Când dădu de umezeală, bărbatul îşi lipi buzele de gâtul ei şi, cu mâna rămasă liberă, îi eliberă sânii grei din strânsoarea tricoului. Apoi începu să-i sărute pătimaş, cu o bucurie copilărească în priviri.

În acel moment, Pam ştiu că nu va mai scoate vreun cuvânt de la el până când nu-l va elibera de povara care îi ardea vintrele. Totuşi, încercă să-şi ia câteva măsuri de siguranţă.

— Ştii unde s-ar putea afla acum puştiul?

— Cunosc pe cineva care îţi va răspunde la această întrebare pentru 10 sau 20 dolari, dar vorbim mai încolo, îşi preciză el foarte clar următoarele intenţii.

Bărbatul continuă să-i lingă sânii şi sfârcurile preţ de câteva secunde, după care gura lui înfometată coborî spre picioarele fetei, aplicându-le acelaşi tratament. Îi trase uşurel chiloţeii de pe ea şi îi depărtă mai mult picioarele, fără a mai întâmpina vreo rezistenţă din partea ei. Apoi începu să-i sărute intimitatea cu gesturi lascive. Limba lui se rotea cu o viteză ameţitoare şi asta o făcu pe Pam să dea ochii peste cap pentru o clipă. Apoi îşi aminti că se afla acolo în „interes de serviciu” şi îşi spuse că nu-şi poate permite să rateze contactul. Dacă el s-ar arăta nemulţumit de prestaţie, ar putea să nu-i mai divulge nimic despre copil.

— Aşează-te pe masă! — îi ordonă ea când simţi că era momentul oportun pentru o schimbare. Îţi voi da ceva frumos!

El execută docil comanda, trăgând masa mai aproape de fotoliu, iar fata îl desfăcu la prohab, scoţându-i la iveală organul inflamat mai mult decât pe jumătate. Nu era prea dotat la acest capitol, însă asta nu prezenta niciun fel de importanţă.

E drept că nu era un om de încredere, însă nu avea încotro. Dar dacă informaţia lui se va dovedi preţioasă, atunci îşi va merita din plin recompensa. Pam era dispusă să rişte, mai ales că preţul plătit nu era atât de mare.

Îi luă organul în mână şi, după ce-i descheie nasturii de la cămaşă, îl mângâie pe piept, ciupindu-i din când în când de sfârcuri. Era clar că lui îi plăcea, altfel ar fi protestat şi ar fi urcat-o pe ea pe masă. Deci, putea continua în voie.

În scurt timp, sexul chelnerului atinse dimensiuni mulţumitoare, iar gura fetei puse stăpânire pe el, mai întâi cu limba şi cu dinţii, apoi cu întreaga cavitate bucală, tot mai adânc. Bărbatul îşi arcui spatele, lăsându-se pe mâna ei cu un aer mulţumit. Asta era, într-adevăr, ceea ce-şi dorea în acea dimineaţă. Providenţa îi citise gândurile!

În timp ce prestaţia ei continua neabătut, Pam îi masa testiculele şi baza penisului cu gesturi de profesionistă. El se străduia să reziste cât mai mult, încântat de excitantele eforturi ale fetei. Dar nu avea prea mulţi sorţi de izbândă în faţa priceperii ei.

Aproape terminat, chelnerul continuă să se sprijine într-o mână, iar cu cealaltă o prinse pe „mătuşică” de ceafă, trăgând-o cu putere înspre el. Pentru ea, asta nu constituia o problemă. Era obişnuită cu mai mult decât atât. Acceleră mişcările de du-te-vino pe care le execută din cap în momentul în care simţi că sexul lui devenise mai rigid ca înainte. Era semnalul de final pe care-l aştepta. În clipa în care primii stropi ţâşniră, bărbatul începu să geamă şi să grohăie, muşcându-şi limba de plăcere. Când îi simţi corpul cum se înmoaie, Pam nu-i eliberă membrul din captivitate, lăsându-l să se relaxeze un timp în aceeaşi poziţie. Deosebit de mulţumit de prestaţie, el îi mângâie părul.

În cele din urmă, fata se extrase din sexul obosit, îşi recuperă chiloţeii — pe care nu se mai obosi să şi-i tragă pe ea — şi îşi clăti gura cu o nouă duşcă zdravănă de whisky.

— Cred că ţi-a plăcut reprezentaţia pe care ţi-am dat-o, nu-i aşa? — îl întrebă ea, la fel de provocatoare ca la început.

— Mai întrebi? — făcu el ameţit, coborând de pe masă şi trăgându-şi nădragii.

— Acum e rândul tău să te ţii de cuvânt spunându-mi pe cine trebuie să întreb de copilul pe care-l caut.

— Vezi că în parcul din faţa gării îşi face veacul un bătrân vagabond pe care îl cheamă Joe. El ştie cam tot ceea ce se întâmplă prin zonă şi a stat cu ochii pe puşti după comiterea asasinatelor. Are părul lung, desigur murdar, de culoare şatenă şi ochii albaştri. N-ai cum să nu dai de el, mai ales spre seară, fiindcă doarme în parc pe timpul verii.

Nu era mare lucru, se gândi Pam, dar tot avea ceva mai mult decât nimic. Totuşi, nu ezită să-l ameninţe, de astă dată cu un zâmbet malefic pe buze:

— Dacă m-ai tras pe sfoară şi ţi-am supt-o de pomană, mă voi întoarce ca să te fac să regreţi din plin treaba asta. Se înţelege că nu voi veni singură...!

Destul de îngrijorat, barmanul o conduse spre ieşire, admirându-i cu sinceritate fesele bombate. Păcat că nu începuse prin a le penetra! — se mai gândi el înainte de a-şi lua la revedere.

— În cazul în care-l mai văd puştiul, cum pot să dau de tine? — o întrebă bărbatul, cu gândul în cu totul altă direcţie.

După ce ezită puţin, Pam îi lăsă numărul ei de telefon:

— Suni aici, dar nu mi te adresezi decât mie.

E clar? Vezi că am un concubin foarte gelos şi aprig la mânie!

Reţinând şi acest ultim amănunt, chelnerul îşi luă bun rămas de la ea, gândindu-se: ce bine ar fi dacă ar avea în fiecare zi informaţii după care aleargă fete tinere cu limba scoasă...!

CAPITOLUL 8

— Bună dimineaţa! — salutară sergentul Mann şi Bobby când intrară în biroul principal al diviziei „Cazuri Speciale”.

— Vă salut, prieteni! — le răspunse Eric, apropiindu-se de ei. Te-am căutat ceva timp, puştiule! — i se adresă apoi poliţistul lui Bobby, puţin cam încruntat, dar răvăşindu-i ciuful de păr din creştetul capului, ca să-i dovedească faptul că nu era din cale-afară de supărat pe el. Stai jos! Vrei un ceai, o cană cu lapte sau ceva sandvişuri?

— Nu, mulţumesc! Am mâncat la nenea Steve. Soţia dumnealui m-a îndopat bine şi azi noapte şi azi dimineaţă. De multă vreme n-am mai mâncat atâtea bunătăţi în numai două zile.

— Dacă nu vrei nimic de mâncare, poate ar fi cazul să stăm puţin de vorbă, zise poliţista, venind şi ea mai aproape de copil. Numele meu este Jane Heron, iar el este Eric Black. Amândoi suntem colegi cu nenea Steve, pe care îl apreciem foarte mult.

— Şi eu. A fost foarte atent cu mine, adăugă Bobby, aşezându-se pe scaunul oferit. Acum mă duceţi la tata?

— Stai să discutăm ceva mai înainte, vorbi Mann. Ia spune-ne tu nouă ce ai în rucsac?

Puştiul se fâstâci vizibil. Oare cum îşi dăduse seama poliţistul de comoara pe care o purta cu el? Nu avea nici un rost să mintă şi nici nu-i plăcea acest lucru, aşa că răspunse.

— Am o grămadă de bani!

— Sunt ai tăi sau ai tatălui tău?

— Nu, bineînţeles că nu! Mi i-a lăsat în grijă un domn, pe când îl aşteptam pe tata la tejgheaua barului Belami şi mi-a luat sacul meu în schimb. Zicea că pentru acest serviciu îmi va da 10 dolari. Nu trebuia să întârzie mai mult de câteva minute, după cum mi-a promis, da’ nu s-a mai întors. Aşa că am rămas cu banii la mine.

Fiindcă nici unul dintre poliţişti nu ştia ce să zică, Bobby continuă:

— Şi tata a zis că vine imediat, da’ nici el nu s-a mai întors. Am pierdut trenul spre Cowlings.

Mă mutam la tata, că până acum am stat la mama, da’ nu o duceam prea bine.

— Tatăl tău ştia de banii din rucsac? — îl întrebă Mann.

— De unde să ştie, că omul mi i-a lăsat în păstrare după plecarea lui!

— Hai să numărăm câţi bani sunt înăuntru, îi îndemnă Jane.

— Până atunci, eu merg până la Butch ca să-l rog să ne prelucreze fotografiile acelea şi îl voi întreba pe Brian dacă vrea să dea o fugă la Medikron, deveni Eric operativ.

La vederea banilor de pe biroul Janei, toţi poliţiştii din jur lăsară orice activitate, rămânând cu gurile căscate. Melanie, secretara căpitanului, intră la

boss, spunându-i să iasă de urgenţă dacă nu voia să scape ceva foarte interesant de văzut.

Cu respiraţia tăiată de emoţie, după ce desfăcu toate cele trei pachete, Jane aprecie:

— Dacă în fiecare teanc sunt câte 50.000 dolari, înseamnă că avem aici circa 2,15 milioane de dolari. Dumnezeule, n-am văzut nici în filme atâţia bani la un loc! — exclamă ea.

— Oare de unde provin banii aceştia? — întrebă Corky West pentru a-şi face semnalată prezenţa, fiindcă, la vederea banilor, subalternii săi nu îl mai băgaseră în seamă.

— Din spargerea unei bănci, îl lămuri Jane.

— Şi eu sunt ultimul din acest serviciu care află asta? — întrebă el pe un ton ameninţător.

— Nu. În afară de mine, de „Specialist” şi de Black, care abia am descoperit legătura dintre jaful armat şi crimele din toaleta barului Belami, sunteţi primul care află, se scăpă poliţista, uitând că în încăpere se afla şi Bobby.

Acesta începu imediat să plângă, punându-şi capul pe birou.

Supărată pe sine pentru gafa comisă, Jane se apropie de puşti şi-l îmbrăţişă. Dar nodul care i se pusese în gât de emoţie nu-i dădu voie să articuleze vreun cuvânt. Ceilalţi, cu capetele plecate, nu scoteau, de asemenea, niciun zgomot.

După un minut, toţi poliţiştii se cufundară în propriile activităţi cotidiene, iar Bobby rămase în grija lui Melanie, care se oferi să aibă grijă de copilul ce încă mai plângea. Căpitanul West intră în propriul birou, ieşind imediat cu o acadea cu gust de cafea în colţul gurii.

— Detectiv Heron, hai cu mine până la laboratorul criminalistic al doctorului Harrison! — îşi chemă la ordin subalterna.

Pe drum, ea îi povesti cum ajunseseră la concluzia că unul dintre spărgătorii de la Medikron şi ucigaşul paznicului băncii erau una şi aceeaşi persoană cu asasinul din toaleta barului Belami. Totuşi, ceva nu se potrivea. Ziarele anunţaseră că, în urma jafului, fuseseră delapidate patru milioane de dolari, iar în rucsacul puştiului nu găsiseră decât ceva mai mult de două. Oare unde se afla restul de două milioane, fiindcă era greu de crezut că Bobby, la cei 14 ani ai lui, îi subtilizase? Să-i fi luat Bill Marchai şi acest lucru să-i fi adus moartea? Era posibil!

Dr. Harrison nu mai avea mult de lucru la prelucrarea fotografiei delincventului asasinat. Mai mult decât atât, făcuse câteva modificări esenţiale şi unei poze care-l înfăţişa pe nevinovatul şi ghinionistul Victor Smith. Cine ştie când putea fi nevoie de ea!

Văzându-şi şeful, Eric se grăbi să-l întrebe:

— Îl lăsaţi pe Benett să meargă în recunoaştere până la Medikron? El e de acord.

— Va încerca să găsească martori care i-au văzut pe Marchai şi pe complicele lui prin orăşel?

— Şi va solicita autorităţilor locale caseta înregistrată în timpul jafului armat.

— Poate n-ar fi rău să ia cu el pe unul dintre colaboratorii noştri desenatori, care se pricep la portretele-robot. Asta pentru cazul în care vreunul dintre martori a reţinut figura complicelui.

— Dacă am probleme, pot să vă sun? — întrebă Benett fără niciun rost.

Bineînţeles că putea, doar nu-i solicita ajutorul lui Bill Clinton, ci şefului său nemijlocit!

Cu toate că îşi mai venise în fire după îngrozitorul şoc suferit, micuţul Bobby nu le putu spune detectivilor mai multe decât prima oară. Totuşi, într-un moment de inspiraţie, Eric îl întrebă:

— Dacă ai vedea o poză cu domnul care ţi-a luat rucsacul, l-ai recunoaşte?

— Bineînţeles! Şi pe el şi pe celălalt, care a ieşit din bar cu sacul meu. N-am avut curajul să-l opresc din drum.

Eric o privi pe Jane în ochi, mulţumit de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Ce bine era dacă Victor Smith, tatăl lui Bobby, ar fi fost numai rănit!

În acel moment, în biroul diviziei „Cazuri Speciale” îşi făcu apariţia procurorul general-adjunct din Los Angeles. Fusese pus la curent de directorul departamentului, Larry Tillman, în legătură cu cele două afaceri murdare aflate pe lista de priorităţi ale serviciului.

— Banii vor fi depuşi la Q & I City Bank, sub sechestrul meu, până la rezolvarea cazului. Pentru orice fel de mandat aveţi nevoie, apelaţi cu încredere la mine. Îl voi semna în secunda în care acesta va fi pus pe biroul meu. Altceva?

— Nimic, zise căpitanul, care ieşise iar din bârlogul său.

— Am tot eu ceva de adăugat, insistă procurorul. Faceţi în aşa fel încât presa să afle cât mai puţine amănunte despre aceste dosare! Din câte am descoperit, directorul băncii din Medikron este un membru de vază al partidului democrat şi un candidat demn de luat în seamă pentru un post de senator. Aşa că va trebui să vă purtaţi cu mănuşi cu el. Mai e foarte puţin timp şi se declanşează campania electorală. Aveţi grijă!

— Detectiv Black, sună-l chiar acum pe criminalistul Benett şi comunică-i această informaţie, ca să nu calce în străchini la Medikron.

— Am înţeles, şefu’ — confirmă Eric, apropiindu-se de superba şi apetisanta Melanie pentru a telefona.

Peste două ore, un elicopter avându-i la bord pe detectivul Brian Benett şi pe specialistul în portrete-robot ateriza pe un loc viran din apropierea orăşelului în care avusese loc spargerea băncii. Un Pontiac Firebird de culoare neagră îi aştepta cu şoferul la volan şi motorul pornit. Era maşina băncii, trimisă de directorul acesteia, Dl. Anthony Wong. În scurt timp, Brian şi însoţitorul lui intrară

în biroul luxos al mai-marelui băncii. Deşi seara era pe cale să se lase peste aşezare, directorul nu aprinsese încă luminile. Totuşi, îi primi cu un surâs larg, ridicându-se de la birou.

— Mă bucur că ne vizitaţi! Bine aţi venit! — făcu el pe gazda primitoare, întinzând o frână moale şi umedă celor doi.

— Mulţumesc pentru urare, dar de unde aţi aflat atât de repede despre sosirea noastră?

— M-a sunat directorului LAPD, Tillman, pe care am avut plăcerea să-l întâlnesc la câteva recepţii. Am auzit că aţi intrat în posesia unei părţi din banii care ne-au fost furaţi, i-aţi adus cu dumneavoastră?

— Nu, domnule! Procurorul general-adjunct a dispus ţinerea lor sub sechestru până la elucidarea cazului.

— Înţeleg! — zise Wong îngândurat. Dar despre bandiţi aţi aflat ceva?

— Nu mare lucru. Unul dintre ei a fost împuşcat cu trei proiectile în plină figură, iar celălalt a rămas, deocamdată, neidentificat. Poate ne sprijiniţi să dăm de urma lui.

— Cum aş putea? Am spus absolut tot ceea ce ştiam poliţiştilor locali, care au efectuat ancheta pentru prinderea criminalilor, din păcate fără succes.

— Nici caseta video cu înregistrarea spargerii nu a relevat vreun indiciu?

— Nu, cu toate că a fost vizionată cu mare atenţie, de nenumărate ori, inclusiv de mine. Din cauza slabei ei calităţi, nu se poate distinge aproape nimic.

— Aţi fi atât de bun să ne-o împrumutaţi şi nouă?

— Desigur! O am chiar la mine în sertar, zise directorul, ridicându-se de pe canapea şi îndreptându-se legănat spre birou.

Venind cu caseta întinsă spre criminalist, realiză faptul că nu fusese deloc o gazdă primitoare.

— Poftiţi înregistrarea jafului armat! Vă rog să mă scuzaţi pentru emoţiile mele! Nici nu v-am întrebat dacă doriţi o cafea, un trabuc sau poate un păhărel?

Zicând acestea, bancherul ocoli masivul birou de epocă, neuitând să-l mângâie în treacăt. Era foarte mândru de această piesă de colecţie şi nu ar fi renunţat pentru nimic în lume la ea.

— Mulţumesc, un pic de whisky ar fi bun după zborul acesta!

— Eu m-aş mulţumi cu un trabuc, îndrăzni desenatorul.

Îndatoritor, Wong îi turnă lui Brian o măsură generoasă într-un pahar de cristal şi îl servi pe celălalt cu un trabuc cubanez. Apoi se aşeză din nou alături de detectiv, pe canapea. Cam prea aproape, după părerea criminalistului.

— Cu ce v-aş mai putea fi de folos, domnule...?

— Detectiv criminalist Benett. Brian Benett este numele meu. Dumnealui este un colaborator al poliţiei, care se ocupă cu realizarea portretelor-robot după descrierile martorilor. Colegii mei din Los Angeles şi cu mine ne întrebam cum se face că o bancă nu foarte mare, cum este cea pe care o conduceţi, avea atâtea lichidităţi disponibile la data spargerii?

— Este simplu. De trei luni de zile plătim salariile lucrătorilor unui şantier care s-a deschis în zonă. La început erau doar 200 de oameni, dar acum sunt mai mult de 1.000, spre bucuria noastră, fiindcă trei sferturi dintre ei sunt localnici. Pe

lângă aceştia mai sunt angajaţi şi o mulţime de zilieri, în funcţie de necesităţi. Se construieşte o minicentrală atomo-electrică, ce urmează să deservească o bună parte din teritoriile statelor California, Nevada şi Oregon.

— Aş mai avea o întrebare. Casierul care a deschis seiful cu bani sub ameninţarea armelor spărgătorilor a păţit ceva?

— Casierul principal Vincent Schell se află încă în spital, având maxilarul dislocat şi capul spart, răspunse directorul, vizibil afectat de suferinţa subordonatului său. Au fost necesare mai multe copci pentru a fi cusut. Dar dacă aveţi vreo bănuială asupra lui, trebuie să vă spun că este un funcţionar demn de toată încrederea. Lucrează la noi de peste 15 ani. La fel ca şi paznicul care, din nefericire, a fost ucis. Probabil că unul dintre jefuitori s-a pierdut cu firea la vederea uniformei, altfel nu se explică de ce l-au împuşcat?! Nici măcar nu scosese pistolul din toc.

— Domnule director, vă mulţumesc! Unde am putea dormi peste noapte?

— V-am rezervat două camere la hotel, pe cheltuiala noastră, bineînţeles. Suntem încântaţi că vreţi să ne ajutaţi în recuperarea banilor.

— Este singurul loc în care pot fi calaţi turiştii?

— Da, dar este suficient de mare pentru câtă lume ne vizitează. Are peste 200 de paturi.

— Noi vom pleca chiar mâine la Los Angeles. Dacă mai avem nevoie de vreo informaţie, vă vom telefona, mai spuse Brian, golind restul de whisky care îi rămăsese în pahar.

— Aveţi numerele mele de telefon?

— Da, directorul Tillman mi le-a transmis prin intermediul şefului meu direct. Vă salut şi vă mulţumesc pentru amabilitate!

A doua zi, la prima oră, Brian Benett ceru elicopterul pentru a reveni la Los Angeles. Degeaba arătaseră poza lui Bill Marchai la hotel, prin magazine şi restaurante. Nu reuşiră să obţină prea multe informaţii noi. Câţiva localnici îl recunoscuseră şi susţinură că-l văzuseră în compania altui bărbat, cu circa o săptămână înainte. Din păcate, însă, niciunul nu putu să precizeze semnalmentele atât de necesare realizării unui portret-robot, fie el şi sumar executat. Era vorba despre un bărbat înalt, bine legat şi îmbrăcat în negru; cam asta a fost tot ce putură afla. Nu avea niciun rost să mai zăbovească la Medikron.

CAPITOLUL 9

Ray Barbera şi amanta lui, pe care o purta agăţată de braţ, intrară într-una dintre sălile de aşteptare ale Gării Centrale din Los Angeles. El era îmbrăcat în negru din cap până-n picioare şi purta ochelari de soare având aceeaşi culoare. Era înalt şi bine clădit, cu alura sveltă a bărbatului obişnuit cu exerciţiile fizice.

Pamela purta o minijupă roşie, o bluză galbenă mulată pe corp şi pantofi negri cu tocuri înalte. Simpla ei prezenţă — datorită corpului deosebit de apetisant de care dispunea — satisfăcea şi cele mai sofisticate pretenţii în materie de erotism. Fata cercetă cu atenţie „centrele de greutate” ale bărbaţilor care o fixau, dezbrăcând-o fără jenă din priviri şi se bucură că reuşise să stârnească o sumedenie de sexe masculine. Apoi zâmbi în sinea ei, cu gândul la episodul cu barmanul din magazia de ambalaje. Nu va avea nicio problemă să-l înlocuiască pe Ray, în cazul în care acesta o va părăsi în cele din urmă. Era suficient de dorită şi de tânără pentru a nu-şi face griji în această privinţă.

Cei doi îl căutau pe bătrânul Joe şi, cum nu zăriră niciun vagabond prin gară, se îndreptară spre ieşire. Se înserase deja, iar magazinele din preajmă se pregăteau să închidă. Cu pas hotărât, Pam se îndepărtă puţin de amantul ei, deplasându-se spre un bărbat mai în vârstă, care se sprijinea de o coloană. Acesta mirosea de la o poştă a transpiraţie, a murdărie şi a băutură ieftină. Scoase o hârtie de 1 dolar din poşetă şi întrebă epava care se holba la ea:

— Cum pot să dau de bătrânul Joe? — se interesă ea, fluturându-i nenorocitului hârtia pe sub nas.

Cu privirea pironită în decolteul ei, de parcă nici n-ar fi văzut banii pe care îi putea câştiga fără cel mai mic efort, acesta îi răspunse:

— Bătrânul Joe... e ăla de-acolo, indică el în zare, undeva în parcul de vizavi de gară, o grămadă de zdrenţe care nu dădea de bănuit că sub ea s-ar afla vreo fiinţă umană.

Pam se uită în direcţia arătată de degetul murdar, cu unghia netăiată de un secol şi neagră ca smoala, după care dădu drumul bancnotei să cadă şi îi făcu lui Ray semn să se apropie. Traversară strada prin pasaj şi intrară în parc, luând-o de-a dreptul pe iarbă spre grămada de ţoale murdare şi ponosite.

La lumina felinarelor, bătrânul îi observă cum se apropie şi se sculă în capul oaselor.

Ajunsă la un metru de el, fata fu izbită de două lucruri: de ochii lui mici şi negri ce nu o slăbeau deloc şi de mirosul respingător pe care bătrânul îl împrăştia împrejur. Învingându-şi repulsia, ea se lăsă pe vine, făcând să i se vadă chiloţeii, din pricina fustei prea scurte pe care o purta.

— Am nevoie de ajutorul dumneavoastră! — zise Pam, făcând o grimasă ce voia să semene cu un surâs cuceritor.

— Pentru ce anume? — întrebă bătrânul prevăzător, văzând că fătuca nu era singură.

— Vă numiţi Joe şi sunteţi foarte familiarizat cu această zonă, nu-i aşa?

— Da, eu sunt! Cu ce vă pot fi de folos?

— Îmi caut nepoţelul de azi dimineaţă şi nu pot să dau de el. S-a pierdut încă de ieri.

— Şi cum să ştiu eu unde vă este nepotul?

— Mi s-a spus că sunteţi cel mai destoinic observator din împrejurimi, îl flată ea pentru a-l determina să-şi dea drumul la gură.

— Aşa vi s-a spus? Aiurea! Cum arată băiatul?

— E un puşti ca toţi puştii, brunet, slăbuţ şi are 14 ani. Trebuie să poarte un rucsac cu el.

— S-ar putea să-l fi zărit şi ieri, după crimele din barul Belami, şi azi-noapte. Dar mie ce-mi iese la treaba asta, în caz că vă ajut cu nişte informaţii?

Ray mai făcu un pas spre Joe, însă rămase la o distanţă apreciabilă, ca nu cumva să-l sperie pe bătrân. Din locul în care se oprise, bărbatul îi spuse pe un ton ce se voia liniştitor:

— 100 dolari, dacă informaţiile pe care mi le dai sunt exacte.

— Să-i văd! — dori moşul să se convingă, uitându-se în continuare între picioarele Pamelei.

— Uite-i!

— Daţi-i încoa’ şi vă spun tot ce ştiu!

Ray se strâmbă la gândul că va trebui să renunţe la bani, însă nu avea încotro. Rupse bancnota în două şi îi dădu bătrânului jumătate.

— Cealaltă parte o primeşti după ce ne spui ce ştii despre puşti. De acord?

Joe zâmbi cu gura până la urechi, arătându-şi dinţii cariaţi, înşfăcă jumătatea de sută, o ascunse printre hainele sale soioase şi începu să vorbească.

— L-am observat pe puşti după asasinatele de ieri. Fixa cu privirea intrarea în barul Belami şi parcă aştepta pe cineva. Părea destul de îngrijorat. La un moment dat, a început să scotocească prin rucsacul pe care îl avea cu el şi a scos la iveală mai multe bancnote de 100 dolari. Probabil că sacul era plin de bani. Arătându-se la fel de surprins ca şi mine la vederea verzişorilor, a închis îndată rucsacul şi l-a ţinut multă vreme strâns la piept. Cred şi eu...

— Spune mai departe!

— Bine, spun! Da’ de ce nu vă duceţi la poliţie ca să reclamaţi dispariţia băiatului? — întrebă Joe, dovedind astfel că nu crezuse un cuvânt din puerila poveste cu nepoţelul.

— Am fost, însă sunt prea ocupaţi, ripostă Ray, scoţându-şi partenera din încurcătură.

— Mă mir, fiindcă sunt aproape sigur că băiatul este acum la poliţie.

— Cum adică? — izbucni criminalul, pierzându-şi cumpătul.

— Ce-ar fi să-ţi continui povestirea, dacă vrei să primeşti şi cealaltă jumătate a bancnotei! — îl îndemnă Pam să vorbească mai departe.

— L-am pândit pe flăcău până la lăsarea întunericului şi l-am văzut cum se pregătea să înnopteze pe o bancă. Aşteptam să adoarmă, ca să-i şterpelesc banii şi să mă fac nevăzut. Puştiul se întinsese deja cu capul pe rucsac, când deodată a apărut un bărbat la vreo 50 de ani şi a început să stea de vorbă cu el.

Tipul, care mirosea de la o poştă a poliţist, a plecat în cele din urmă însoţit de copil, ajutându-l la căratul rucsacului.

— Ai auzit ce-au vorbit?

— Nu, fiindcă m-am temut să mă apropii.

— Altceva ne mai poţi spune? — îl întrebă Ray, făcându-i Pamelei semn să se ridice.

— V-am spus tot ce ştiam. Acum îmi daţi banii?

— Imediat, zise bărbatul zâmbitor, după care se adresă amantei sale. Aşteaptă-mă în staţia de taxi. Termin aici şi vin degrabă.

Pam se îndepărtă ascultătoare, făcându-i moşului un semn de adio cu mâna. Nu îndrăzni să se uite în urmă, ştiind ce avea să urmeze. Nu făcuse nici zece metri, când auzi în urmă nişte zgomote pe care nu le putu defini cu exactitate, însă le bănui provenienţa.

Ray se lăsă în genunchi lângă vagabond şi îi puse o mână peste gură ca să nu ţipe. În dreapta lui apăru un cuţit cu buton. Lama acestuia sări ameninţătoare în afară. Bătrânul nu mai apucă să scoată vreun sunet, fiindcă Ray îi împlântase deja pumnalul. La prima lovitură ce-i străpunse pieptul, moşneagul începu să dea din picioare, însă pe măsură ce primi altele şi altele, orbeşte, zbaterile sale deveniră din ce în ce mai anemice. Treptat, încetă să mai mişte, dându-şi obştescul sfârşit.

Cu grijă, criminalul îl eliberă din strânsoarea puternicului său braţ şi îl supraveghe câteva secunde, pentru a se convinge că vagabondul a trecut în lumea celor drepţi. Ray nu putuse risca să-l lase în viaţă. Şi aşa poliţia era pe urmele lui, iar blestematul de copil îl putea recunoaşte, dacă îi reţinuse figura atunci când intrase în WC înaintea lui Bill Marchai sau când ieşise de acolo neînsoţit de fostul său partener de jaf.

Se aflau în impas, cu toate informaţiile de dată recentă pe care le obţinuseră. Identitatea asasinului rămăsese în continuare necunoscută şi, ceea ce era mai grav, nu se apropiaseră deloc de el. Brian Benett tocmai se întorsese de la Medikron, dar numai caseta cu înregistrarea defectuoasă a jafului putea fi considerată o mărturie cât de cât palpabilă. Restul nu erau decât simple bănuieli ale criminalistului, care îl suspecta pe directorul băncii, fără însă a putea preciza şi de ce.

Era o dimineaţă destul de rece pentru acel anotimp, iar nori negri, aducători de ploaie, bântuiau deasupra Los Angeles-ului. Vântul ce bătea în rafale stârnea praful, făcând atmosfera de afară şi mai greu respirabilă. Colac peste pupăză, maşina detectivului Black, un Ford Scorpio cu patru uşi, începuse să facă fiţe. Mai precis, avea nevoie de planetare şi de pivoţi noi. Nu va scăpa fără 500 dolari pentru înlocuirea acestor piese, îşi zise detectivul.

Bobby Smith aflase în cele din urmă că soarta îl pusese din nou la grea încercare. Tatăl său nu mai era în viaţă. Pentru moment, Steve Mann se oferise să-l găzduiască pe puşti, după ce se va consulta cu soţia lui. Băiatul, însă, nu trebuia să iasă din casă. Era prea periculos pentru el...

Eric se gândi la ce-ar mai putea întreprinde în situaţia în care se aflau. Deodată văzu cu ochii minţii mutriţa drăgălaşă a nepoatei căpitanului West, care

lucra tot în cadrul LAPD, dar la Controlul Financiar. Ce-ar fi dacă ar ruga-o pe Bonnie să efectueze o anchetă discretă, de la distanţă, asupra băncii din Medikron? Ştia că fata, care făcuse parte mai demult din divizia „Cazuri Speciale”, nu îl putea refuza. Mai ales că dorea să se întoarcă la „origini” şi numai opoziţia unchiului Corky West o împiedica să-şi atingă ţelul. De asemenea, Eric cunoştea sacrificiul pe care era nevoit să-l facă atunci când apela la serviciile lui Bonnie West: o noapte la discotecă în compania nepoatei sau o seară la un restaurant luxos. Sergentul Mann era un tip mult mai rezonabil din acest punct de vedere. El se mulţumea doar cu o bere. Sau cu mai multe, în funcţie de complexitatea informaţiilor pe care i le furniza lui Eric.

Apropo de Mann... Şi el ar putea să-şi pună antenele în priză pentru a se interesa de persoana directorului Anthony Wong. Dacă flerul lui Benett se dovedea exact şi bancherul nu era străin de jaful armat?!

— Avem probleme, nu-i aşa? — îi întrerupse Jane şirul gândurilor.

— Vezi bine!

Lui Black îi venea să explodeze de necaz. Ziua trecuse inutil şi, ceea ce era mai rău, nu ştia încotro s-o apuce.

— Ce-ar fi să-i cerem din nou ajutorul lui Bonnie West? — îi veni şi partenerei lui aceeaşi idee.

— M-am gândit şi eu la asta, însă ştii care este preţul serviciilor ei!

— Şi nu te sacrifici tu în interesul diviziei noastre dragi? — îl întrebă Jane cu ironie. Măcar să merite efortul tău şi să-l băgăm pe criminal după gratii!

Înţelegând că nu are de ales, Eric îşi mai puse o măsură generoasă din cafeaua biroului (care nu se compara nici pe departe cu cea făcută de patronul barului Monica’s), aprinse o ţigaretă Camel fără filtru şi se reaşeză în faţa telefonului său. În acel moment îşi făcu apariţia directorul departamentului, Larry Tillman, care îi salută pe toţi, având pe chip o grimasă cu pretenţie de zâmbet.

— Bună dimineaţa! Căpitanul este în bârlog?

— Da, domnule, poftiţi! — sări secretara lui West în picioare, deschizându-i uşa fără a-şi mai trage fusta mini în jos.

După o scurtă ezitare, în care boss-ul cel mare se holbă la gambele ei şi la funduleţul provocator ce-i fusese întors, el intră impetuos peste căpitan, salutându-l din uşă.

Eric formase deja numărul lui Bonnie şi aştepta încordat ca fata să-i răspundă.

— Te salut, tinereţe! — încercă el să pară vesel. Nu-i aşa că-ţi era dor de distinsa mea persoană?

— Mai întrebi, frumosule prinţ? — intră Bonnie în joc, recunoscându-i vocea din prima. Ce vânt te îndeamnă să mă vizitezi prin intermediul reţelei telefonice?

— Îmi era dor de tine şi voiam să aflu ce mai faci!

— Dacă nu te grăbeşti, putem continua discuţia pe acest ton cât vrei tu. În caz contrar, spune-mi cu ce te pot ajuta, fiindcă ştii care este recompensa pe care ţi-o cer în final, nu-i aşa, dragule?

— Bineînţeles, tinereţe! Cum puteai tu să uiţi?... Sau eu?... Iată care-i treaba! Toată divizia este întoarsă pe dos din cauza asasinatelor din Gara Centrală şi a jafului armat de la banca din Medikron. Criminalistul Benett a făcut o vizită în această micuţă localitate şi s-a întors numai cu suspiciuni la adresa bancherului Anthony Wong. Mă urmăreşti?

— Mi-am luat şi notiţe! Ce-i cu tine, nu mă mai cunoşti?

— Ba da, însă sunt deosebit de tracasat din cauza acestei afaceri de rahat. În concluzie, vezi ce poţi afla legat de manager şi de instituţia pe care o conduce.

— S-a făcut! Parcă am auzit ceva de banca asta în urmă cu vreo lună, două. Când ai nevoie de informaţii?

— Ieri, dacă se poate!

— Atunci, nu mă mai ţine de vorbă, fustangiule ce eşti! — râse Bonnie şi îi închise telefonul în nas.

— Detectivii Jane Heron şi Eric Black sunt chemaţi la şefu'! — le comunică Melanie, fandosindu-se.

Toate privirile colegilor se îndreptară către ei. Însemna că directorul Tillman le solicitase prezenţa. Oare se va lăsa cu scandal? Eric o luă înainte, deschise larg uşa, însă în ultimul moment ezită şi se dădu la o parte, pentru a-i face loc partenerei lui să intre prima.

— Luaţi loc, îi invită căpitanul! Avem de discutat unele detalii.

— E de rău sau de bine? — încercă detectivul să glumească, cu toate că numai de aşa ceva nu-i ardea lui.

— Mai degrabă de rău! Vă va spune domnul director despre ce este vorba.

— Vreau să vă fie foarte clar un lucru! — începu acesta. Eu vă dau mână liberă şi vă susţin aproape necondiţionat, dacă îmi veniţi cu rezultate cât mai repede posibil şi nu faceţi valuri prea mari. Înţelegeţi ce vreau să spun, nu-i aşa? Acum am să vă dau nişte informaţii de ultimă oră, pe care le-am aflat de la FBI în mod neoficial. După cum ştiţi, directorul băncii din Medikron, Anthony Wong, este un membru marcant al Partidului Democrat şi candidat pentru postul de senator la viitoarele alegeri. Din acest motiv nu trebuie deranjat prea tare. Aşa că, în privinţa lui, ancheta va fi mai puţin oficială de aici înainte.

— Ca de obicei..., nu se putu abţine Eric.

— În al doilea rând, am aflat că în conturile partidului menţionat a intrat recent suma de un milion de dolari, sub formă de donaţie. Vă daţi seama că acela care este în stare să se lipsească de atâţia bani aşteaptă ceva consistent în schimb! V-am dat aceste informaţii pentru a şti în ce aţi intrat şi ca să vedeţi dacă puteţi face vreo conexiune în tot acest ghiveci de interese, crime şi grave infracţiuni.

Eric îşi ridică un picior, privi înspre talpa lui şi o mirosi, aplecându-şi uşor capul. Într-adevăr, intraseră în ceva foarte... delicat.

— Domnul director este la curent cu stadiul anchetei şi cu celelalte detalii ale afacerii, dar ar vrea să ştie ce aveţi de gând în continuare, făcu West pe avocatul lui Tillman.

— Suntem în găleată, dacă mă pot exprima aşa, tăie Jane elanul căpitanului.

— Nu ne-am afla în această situaţie dacă ne-aţi permite să folosim nişte practici mai puţin ortodoxe pentru rezolvarea cazului, scoase Eric asul de treflă din mânecă. Dar, şefu', nu vreţi să vă aşezaţi şi dumneavoastră? Poate că luaţi şi o acadea cu gust de cafea...

Privirea încruntată a căpitanului era mai mult decât un răspuns, aşa că detectivul nu mai insistă, ducându-şi ideea mai departe.

— Înainte de a ne chema, tocmai mă gândeam să-l rog pe sergentul Mann să facă o mică investigaţie asupra persoanei lui Wong. Acum se pare că nu mai este cazul. Am aflat ceea ce doream de la domnul director. În continuare cred că ar trebui să apelăm la o mică diversiune. Iartă-mă, Jane, că n-am apucat să-ţi spun nimic despre asta!

— Continuă, nu ne ţine pe jar! — ripostă ea.

— Mă gândeam să recurgem la o mică diversiune cu ajutorul mass-media. Ziarele n-au mai scris nimic din ziua crimelor petrecute în gară, deci momentul este favorabil. Toţi am căzut de acord că defunctul Victor Smith a fost o victimă întâmplătoare şi că nu a avut nicio legătură cu Bill Marchai sau cu complicele său care l-a trimis pe lumea cealaltă.

— Unde vrei să ajungi? — îşi pierdu poliţista răbdarea.

— Stai puţin! Dacă tatăl lui Bobby a fost împuşcat, asta înseamnă că a asistat la o discuţie pe care nu trebuia s-o audă sau a văzut ceva ce nu trebuia să vadă. Deci, asasinul ar avea de ce să se teamă de acest prezumtiv martor care l-a văzut, la fel cum se teme şi de fiul acestuia.

— Şi ce e nou în asta? — îl întrerupse Jane încă o dată.

— Nou este faptul că mă gândeam să lansez în mass-media o „şopârlă". Furnizăm presei informaţia că Smith n-a murit! N-ar fi primă oară când, se comit asemenea erori. Vom susţine că s-a aflat într-o comă profundă dar, în cele din urmă, cu toate că, practic, nu avea şanse de supravieţuire, medicii au făcut imposibilul şi l-au salvat.

— Cu această goană după senzaţional a ziarelor, diversiunea s-ar putea să ţină, zise căpitanul, prinzând firul gândurilor lui Eric.

— O dată ştirea lansată, o mai putem alimenta pe alocuri cu informaţii nevinovate, ca să-l speriem de moarte pe asasin. Spectrul unei posibile identificări îi va forţa mâna şi-l va împinge cu siguranţă la gesturi necugetate. Nouă nu ne mai rămâne decât să stăm la pândă şi să punem mâna pe el.

— Interesant! — acceptă directorul ideea. Trebuie să obţinem concursul conducerii spitalului San Gabriel. Avem nevoie de o rezervă mai retrasă şi de susţinerea afirmaţiilor pe care le vom lansa în presă.

— De asemenea, trebuie să-l punem la curent pe puşti. Nu ne putem juca oricum cu sentimentele lui, fu de părere Jane. Mai ales că primejdia îl paşte în continuare.

— Ai perfectă dreptate, colega! În ceea ce priveşte colaborarea spitalului, s-ar putea ca Butch, vreau să zic doctorul Harrison, să ne poată fi de folos.

— Atunci, la treabă! — îi îmboldi Larry Tillman. Nu puneţi niciun paznic la uşa rezervei. Un singur poliţist la scări, care va fi prevenit să nu facă exces de zel, va fi suficient. Desigur, înăuntru se vor afla alţi doi oameni de-ai noştri, gata în permanenţă să pună mâna pe ticălos. Căpitane, convoci dumneata o conferinţă de presă peste două ore?

— S-a făcut! — zise acesta, punând mâna pe telefon. Melanie, la mine!

Jane plecă să vorbească cu Dr. Harrison, pentru a pregăti „cursa de şoareci” de la spital.

Eric se duse la Brian ca să vadă dacă acesta a ajuns la vreun rezultat legat de caseta video cu înregistrarea spargerii de la banca din Medikron. Ştia că colegului său nu-i plăcea să fie deranjat în timp ce lucra, însă îi putea fi de folos.

Într-un fel, detectivul avea dreptate, se gândi căpitanul West. Până în acel moment nu descoperiseră nimic concret. Totul era să-l facă pe ucigaş să iasă la suprafaţă. Ajunsese să regrete vremurile tinereţii sale, când arestările nu se făceau cu focuri de armă şi cu pierderi de vieţi omeneşti nevinovate. Pe atunci, reglările de conturi ale mafioţilor aveau loc doar între ei, fără a fi implicaţi copii sau femei. Astăzi, stăpânii străzilor erau nişte lichele fără caracter şi onoare, care nu respectau nici o regulă de comportament, fiind convinşi că cel mai tare este acela care trage primul cu arma.

CAPITOLUL 10

Eric şi Jane ajunseră în laboratorul criminalistic tocmai când o echipă condusă de „Specialist” se pregătea să plece într-o acţiune de urgenţă.

— Ce se întâmplă, Butch?

— Avem un bătrân înjunghiat mortal în parcul din faţa Gării Centrale.

— Vreo legătură cu asasinatele din WC-ul barului?

— Cine ştie?! Tot ce se poate...

— Hai că merg şi eu cu voi! — se oferi Jane. Mă duc să-mi iau sacul de sus şi vă prind din urmă.

— Eu rămân cu Brian în laborator, zise Eric.

Poate aflăm ceva până când vă întoarceţi.

Spre surprinderea lui Black, criminalistul se bucură când îl văzu:

— Ai picat la ţanc, Eric! Termin imediat şi pe urmă ne uităm amândoi la casetă de la început.

— Ai aflat ceva interesant?

— Am făcut tot ceea ce era omeneşte posibil! Eu zic că putem trage câteva concluzii interesante. Aşează-te lângă mine!

Detectivul îi ascultă îndemnul şi, după cinci minute, amândoi începură să vizioneze filmul spargerii. Din când în când, Brian manevra butoanele unui sofisticat pupitru de comandă, pentru a spori fidelitatea imaginii.

Casierul băncii se afla cu mâinile sus, iar în acea clipă o funcţionară leşină, căzând la podea. Sub ameninţarea armelor, angajatul băncii deschise camera seifului, apoi o altă uşă blindată şi se dădu la o parte. Banditul mai scund, probabil Bill Marchai, se apropie de el cu un rucsac în mână. Goli casa de bani şi se îndepărtă. În acel moment, partenerul lui îl lovi pe casier cu pumnul stâng în bărbie, iar când acesta se afla în cădere, îi mai administra o lovitură cu patul pistolului în moalele capului.

— Stai puţin! — exclamă Eric. Dă înapoi să mai vedem o dată scena loviri casierului. Nu-mi place ceva, însă nu-mi pot da seama ce anume.

Benett făcu ce i se ceruse şi amândoi urmăriră încă o dată secvenţa.

— Opreşte! Ştiu ce mi se pare anormal! Prima lovitură primită de casier a fost cam „teleghidată”.

— Ce vrei să spui?

— Funcţionarul putea vedea din timp că va fi lovit, însă n-a schiţat niciun gest pentru a se apăra sau pentru a atenua forţa loviturii. Nu cred că are mai mult de 40-45 de ani, deci la vârsta asta era capabil să facă o eschivă cât de mică.

— Ai dreptate! — confirmă Brian, după ce vizionară scena pentru a treia oară. Hai să mergem mai departe, la sfârşitul atacului.

Cei doi priveau cu încordare ecranul. Bandiţii se pregăteau să plece, când în cadrul unei uşi îşi făcu apariţia poliţistul. Unul dintre spărgători se întoarse spre el şi Eric putu constata că nici în acest caz Dr. Harrison nu se înşelase. Hoţul ţinea în mână un pistol Smith & Wesson, cu butoiaş şi amortizor de sunet, model Combat 19. Deci el era asasinul pe care-l căutau.

În momentul în care poliţistul înţelese ce se petrece, ridică mâinile sus, dar asta nu putu opri glonţul, care se îndreptă fatidic spre pieptul lui.

— Brian, ce ştim despre casier?

— Se numeşte Vincent Schell şi este angajatul băncii de vreo 15 ani. Genul de funcţionar conştiincios, care nu întârzie niciodată la program şi îşi vede de munca lui fără a i se putea reproşa ceva. Cel puţin asta e părerea directorului băncii. Cam atât am aflat.

— E căsătorit, are familie?

— Asta nu am întrebat, însă putem afla foarte uşor.

— Iar eu cred că voi efectua o excursie la Medikron mâine dimineaţă. Până spre seară sper să fiu înapoi, dacă-mi pune căpitanul un elicopter la dispoziţie.

— Nu-mi vine să cred! E cât se poate de grav, dacă-i aşa!

— Păi, să ştii că este! — îi ţinu Pam isonul. Bătrânul vagabond era sincer când ne-a spus că pe puşti l-a luat un poliţist cu el. În plus, ai remarcat că ştia de bani. E clar că a văzut ceva! Nu putea inventa aşa o grozăvie pur şi simplu pe loc.

Laţul începea să se strângă în jurul lui Ray Barbera, iar el percepea lucrul acesta. Era din cale-afară de furios şi s-ar fi manifestat deosebit de violent dacă ar fi avut pe cine. Simţea că nu mai este capabil să controleze lucrurile şi nici să anticipeze următoarele evenimente. Acum nu mai era vorba despre banii intraţi în posesia puştiului pe al cărui tată îl împuşcase. Înţelesese că aceştia se duseseră pe apa sâmbetei. Trebuia să-şi scape pielea, după care putea intra din nou în afaceri. Va curăţa terenul, eliminând toate persoanele care ar putea fi periculoase pentru el. Inclusiv pe mucosul acela care-i dăduse toate planurile peste cap.

— Ray, vino repede să vezi ceva! — îl strigă Pam, chemându-l în cameră. Sper să merite, spre bine ei! — îşi zise bărbatul nervos şi dădu curs invitaţiei. Imediat, atenţia îi fu captată de imaginile ce se derulau pe micul ecran. Era un reportaj realizat în direct la spitalul San Gabriel, acolo unde LAPD organizase o conferinţă de presă. Încremeni. Tocmai se anunţa că unul dintre cei împuşcaţi în toaleta barului Belami din Gara Centrală se afla în viaţă, datorită eforturilor şi profesionalismului medicilor. Imposibil!

Doar îl împuşcase în inimă, de la mică distanţă, iar pistolul său de calibru mediu nu era nici pe departe o jucărie.

Înmărmurită, Pam se trezi vorbind mai mult pentru sine:

— Cum ai putut să ratezi?

— Nu fi proastă! S-a întâmplat şi gata. N-ai auzit că a zăcut mai multe ore într-o comă profundă? Blestemaţii de doctori l-au salvat şi gata...

Reportajul continua cu informaţii despre locul în care se afla aşa-zisa victimă salvată de la moarte. Fură menţionate etajul şi numărul rezervei şi se

transmiseră chiar detalii din salon. Palid la faţă, aproape desfigurat de suferinţă, în pat se afla un bărbat. Ray nu-l putu recunoaşte, fiindcă abia îi zărise chipul când îl împuşcase. Nu avusese niciun motiv, în acele clipe, să-i reţină trăsăturile feţei. Asasinul începu să facă planuri.

Trebuia să lucreze contra cronometru şi mult mai exact decât data trecută.

— Avem o şansă pe care nu trebuie s-o ratăm, Pam.

— Spui asta de parcă eu am ratat ceva până acum, nu tu.

— Mai bine taci şi ascultă, până când nu îţi stâlcesc mutra aia imbecilă! — se răsti ucigaşul la ea, deosebit de tracasat. Puştiul va încerca cu siguranţă să-şi viziteze tatăl. Nici măcar poliţiştii nu-l pot greva de acest drept. Deci, i-aş putea lichida pe amândoi în acelaşi timp.

— Bine, îi vei omorî, însă pe bani tot nu mai ai cum să pui mâna.

— În acest moment, milioanele nu mai sunt atât de importante. Întâi trebuie suprimaţi martorii. Pe urmă l-aş putea şantaja pe celălalt complice, care de fapt a comandat şi a organizat spargerea. Până la urmă nu rămân eu cu buza umflată, fii convinsă de asta! Hai să ne culcăm acum! Noaptea este un sfetnic bun.

A doua zi de dimineaţă, Steve tresări din somn auzind un plânset de copil. Se întrebă dacă visa, dar îşi aduse imediat aminte că Bobby dormea în living, pe canapea. Îşi îmbrăcă halatul şi intră la el în cameră.

— Îl vreau pe tăticul meu înapoi! — scânci puştiul când îl văzu.

Sergentul se opri neputincios în uşă. Ce să facă? Ce atitudine trebuia să ia în faţa acestei dureri? În cele din urmă, se aşeză pe canapea alături de el şi îl îmbrăţişă.

— Nu mai plânge! Viaţa nu este întotdeauna aşa cum dorim noi.

— Dar n-a fost niciodată aşa cum am vrut eu...

— Poate va fi de aici înainte! Uite, Bobby, trebuie să-ţi spun ceva şi vorbesc cu tine ca de la bărbat la bărbat. Ştiu că poţi înţelege situaţia.

— Vă ascult!

— Tu vrei să punem mână pe bestia care ţi-a omorât tatăl, nu-i aşa?

— Din toată inima!

— Ziarele, posturile de radio şi de televiziune vor difuza astăzi informaţia că tatăl tău a fost salvat de medici în ultima clipă. Avem nevoie de această şmecherie pentru a-i întinde ucigaşului o capcană. Acesta va încerca să ajungă în rezerva în care vom înscena noi că se află tatăl tău, iar când va ajunge acolo va fi înşfăcat de poliţişti.

— Dar de unde ştiţi că va încerca să-l omoare încă o dată?

— Nu ştim, dar sperăm că aşa va proceda! El are toate motivele să vrea să scape de acest aşa-zis martor, la fel cum vrea să scape şi de tine. Altfel este un om terminat.

— Şi dacă îl prindeţi, cât va sta în puşcărie?

— După părerea mea, până la sfârşitul zilelor lui.

— Atunci e bine! Nu va mai putea face rău şi altor oameni cinstiţi.

Ray Barbera se îndrepta, cu mers legănat dar sigur, spre recepţia spitalului San Gabriel. Ochi o asistentă drăguţă postată în faţa unui computer, îi aruncă un zâmbet seducător şi o abordă:

— Fiţi, vă rog, atât de amabilă! Am venit la pacientul Victor Smith, căruia îi sunt văr. M-aţi putea îndruma către rezerva lui?

— O secundă, vă rog! — îi răspunse la zâmbet drăguţa fată, apăsând rapid câteva taste. Mă tem că nu puteţi să-l vizitaţi pe vărul dumneavoastră. Momentan acest lucru este interzis. Chiar dacă vă las să treceţi, tot nu-l veţi putea vedea, continuă ea confidenţial. Este păzit de poliţie zi şi noapte. Cel puţin aşa mi-a comunicat colega pe care am schimbat-o la intrarea în tură.

Banditul venise singur la spital, preferând s-o lase acasă pe Pamela. Se temuse ca aceasta să nu facă vreo prostie şi să-l dea de gol. Urmărise toate mişcările din holul spitalului şi nu descoperise nimic suspect. Recepţionera, pe cât de frumoasă era, pe atât de fraieră i se părea. Citi pe ecusonul ei numele Laura Rickman.

— Dar n-aş putea vorbi nici măcar cu doctorul lui? — insistă Ray, surâzându-i şi mai larg ca prima oară.

— O secundă, să verific! Da... de domnul Smith se ocupă doctorul Doney, însă dumnealui intră în tură abia diseară.

— Şi n-aveţi idee cine îi ţine locul?

— În fişa pacientului nu este nicio menţiune în acest sens. Îmi pare rău, dar eu sunt nou angajată aici şi n-am apucat să-i cunosc pe toţi.

— Nu vă faceţi probleme! Am să revin mâine! Până atunci, poate îmi faceţi plăcerea să bem împreună o cafea. Ce spuneţi?

Tânăra roşi, cu toate că nu se afla în faţa primei invitaţii de acest gen. Secretul timidităţii ei era altul: îi plăcea bărbatul acela chipeş. Tocmai se pregătea să-i accepte invitaţia, când îl văzu pe Ray precipitându-se spre ieşirea din spital, mormăind o scuză neinteligibilă.

Criminalul îl reperase pe Bobby, care era însoţit de un bărbat, cu siguranţă poliţist. Trebuia să se ascundă, pentru a nu fi recunoscut de puşti.

Steve Mann îl ţinea pe băiat de mână. Îndată ce ieşiră din clădire, se uită după un yellow cab. El îl însoţise pe băiat, chipurile, în vizită la tatăl său. Deşi era destul de devreme, toate taxiurile care treceau erau ocupate. Sergentul scăpă o înjurătură printre dinţi, suficient de încet pentru a nu fi auzită de copil.

— Aş vrea să-ţi spun ceva, nene Steve! — încercă Bobby să-i distragă atenţia.

— Las că-mi spui în maşină! — ripostă sec bărbatul, plin de nervi.

În fine, o maşină opri în faţa lor şi cei doi „vizitatori” se îmbarcară. După ce dădu şoferului adresa sa, sergentul i se adresă băiatului:

— Hai, acum poţi să-mi spui!

Dar cel mic nu mai scoase o vorbă, vizibil supărat din cauza faptului că fusese repezit de poliţist puţin mai devreme.

— Bobby, nu fi supărat pe mine! Eram nervos că nu oprea niciun taxi ca să ne ia. Îmi fac griji pentru siguranţa ta. Spune-mi despre ce este vorba!

— Poate că nu are nicio importanţă, dar când am ieşit din spital mi s-a părut că-l zăresc pe domnul din gară.

— Care domn? — sări Mann, brusc interesat de observaţia copilului.

— Cel care a părăsit barul Belami cu rucsacul meu în mână...

CAPITOLUL 11

Criminalistul Brian Benett îi pregătise un plic în care se aflau câteva informaţii de stare civilă privindu-l pe casierul Vincent Schell. Eric Black avu timp suficient să le înveţe pe dinafară în timpul zborului spre Medikron, care dură două ore. Şi pe el îl aşteptă maşina băncii, de astă dată fiind prezent însuşi directorul Anthony Wong.

— Am onoarea să vă salut, detectiv Black! — îl întâmpină candidatul la postul de senator. Am fost anunţat despre sosirea dumneavoastră şi m-am gândit că e mai bine să vă aştept chiar eu.

— Vă mulţumesc, domnule! Sunteţi foarte amabil!

— Vreţi să vă cazaţi mai întâi, sau poate vă e foame?

— Nici una nici alta. Casierul se află încă în spital?

— Da, săracul de el! — răspunse Wong, sincer afectat. Doriţi să-l vedeţi?

— Aş vrea şi, după aceea, va trebui să mai fac vreo două drumuri. Pe urmă mă întorc la Los Angeles.

— Aşa de repede?

— Din păcate, da. Timpul ne presează.

— În regulă! Atunci vă voi însoţi la spital, după care jeepul şi şoferul meu personal vă vor sta la dispoziţie. Doar să mă lăsaţi şi pe mine în drum la bancă.

— Vă mulţumesc mult de tot, domnule! Am aflat că subordonatul dumneavoastră este căsătorit, nu-i aşa?

— Da, însă Dumnezeu nu i-a dat copii.

— Ştiţi ceva despre relaţiile lui familiale?

— Doar că se înţelege foarte bine cu soţia lui. În rest, nimic. Nu-mi place să mă amestec în viaţa privată a angajaţilor mei.

După 15 minute se aflau în salonul lui Vincent Schell, ce era vizibil marcat de violenţa loviturilor pe care le primise. Avea ochii roşii, maxilarul stâng crestat şi capul bandajat. Directorul îl privi duios, cu o privire umedă.

— Cum te simţi, dragă Vincent? — îl întrebă şeful pe subaltern cu o voce joasă, ca nu cumva zgomotul să-i spargă timpanele. În acelaşi timp, îi mângâie mâna cu afecţiune.

— Acum, ceva mai bine, domnule director, îi răspunse acesta, uitându-se cu bucurie la Wong pe sub sprâncene.

— Detectiv Black este de la LAPD şi se ocupă de cazul nostru. Au recuperat deja două milioane de dolari şi în curând vom reintra în posesia lor. Nu-i aşa că e formidabil? — exclamă vorbitorul, cu un entuziasm cam forţat.

— Într-adevăr! Dar restul până la patru milioane?

— Ancheta nu a fost încă finalizată. Se mai lucrează. Nici de urma spărgătorilor nu au dat încă.

— Ba am dat! — îl contrazise Eric. Unul e mort, iar celuilalt i-am întins o cursă. E o chestiune de ore, cel mult de zile până ce vom pune mâna pe el.

— Mă bucur să aud asta! — zise directorul, fără pic de convingere în glas. Acum vă las, poate vreţi să discutaţi confidenţial cu Vincent. Vă aştept la maşină!

Anthony Wong îi strânse tandru mâna casierului şi părăsi rezerva. Niciuna dintre reacţiile exagerat de delicate ale celor doi nu-i scăpară lui Eric, însă, deocamdată, acesta nu le putu defini.

— Aş vrea să vă întreb, domnule Schell, dacă aţi făcut vreun sport de performanţă în tinereţe?

— Curioasă întrebare! Am practicat baschetul în liceu şi imediat după aceea am făcut box, timp de circa un an. A trebuit să renunţ din cauza ficatului. Era prea sensibil pentru adevărata performanţă.

Eric îşi notă în memorie această declaraţie, care se bătea cap în cap cu lovitura „teleghidată” pe care casierul o primise în maxilar. Şi chiar dacă ar fi făcut box numai o lună, tot ar fi putut să schiţeze o eschivă pentru a se apăra de lovitura primită în maxilar în ziua jefuirii băncii.

— Vă înţelegeţi bine cu directorul Wong, din câte am putut observa.

— Într-adevăr! Este un şef cum şi-ar dori multă lume să aibă. Nu am nici cel mai mic motiv să mă plâng de el.

— Salariul?

— Mulţumitor. După cum probabil aţi fost informat, eu şi soţia mea nu avem copii şi nici părinţi în întreţinere. Aşa că leafa mea este suficientă pentru două guri, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

— V-ar deranja dacă aş sta de vorbă şi cu doamna Schell?

După un moment de ezitare, casierul îi răspunse şovăitor:

— Nu, dar este neapărat necesar? Nu văd ce aţi putea afla de la ea în legătură cu jaful armat. Ştiţi, Nicole este foarte afectată de ceea ce mi s-a întâmplat şi...

— Fiţi fără grijă, voi proceda cu tact şi blândeţe. La revedere, domnule Schell! Vă urez însănătoşire cât mai grabnică! — mai zise detectivul înainte de a părăsi grăbit salonul de spital.

Îl lăsă pe director la bancă, după care dădu şoferului adresa reşedinţei casierului principal. În scurt timp, Pontiacul Firebird opri în faţa unei locuinţe cochete, cu etaj şi garaj. Totul părea nou sau proaspăt renovat, iar grădiniţa din faţa casei era foarte bine întreţinută. Să tot fie vreo cinci-şase camere în această vilă, aprecie Eric în sinea lui. Cam mult pentru numai două persoane.

Sună şi aproape imediat i se deschise. Probabil că fusese remarcată maşina băncii.

— Sărut mâinile, doamnă Schell! Numele meu este Black! Detectiv Black, din Los Angeles, însărcinat cu rezolvarea cazului în care este implicat soţul dumneavoastră.

Orice s-ar spune, casierul principal avea gusturi foarte rafinate în materie de femei. Făptura din faţa poliţistului — să tot fi avut vreo 28-30 de ani — poseda o prestanţă aparte şi nişte forme ce ar fi putut-o face geloasă şi pe Afrodita. Poate doar buzele erau puţin cam vulgare, în rest nu i se putea afla niciun cusur. Blondă, cu părul lung atârnându-i mai jos de umeri, cu ochii verzi ca oceanul la

revărsatul zorilor şi având un bust ce putea atrage în păcat pe cel mai convins dintre pustnici, Nicole era cel puţin superbă.

— Poftiţi în casă, domnule! — îi surâse diva, încântată de oaspete, făcându-i acestuia atât de puţin loc, încât bărbatul fu obligat să se apropie foarte mult de ea, în trecere. Soţul meu este încă în spital.

— Ştiu asta, doamnă! Tocmai vin de la el.

— Dacă nu v-ar deranja, îmi puteţi spune pe nume, Nicole. Suntem de vârste apropiate, iar pe mine conformismele mă scot din sărite.

— De acord, Nicole! Îmi poţi spune Eric.

— Frumos nume! — remarcă ea politicoasă. Cu ce să te servesc? Ai mâncat ceva?

— Încă n-am apucat. N-a trecut nicio oră de când am aterizat la Medikron.

— Atunci am să-ţi pregătesc câteva sandvişuri. Sper că îţi place caviarul?

— Cui nu-i place! Dacă ştiam, veneam cu o sticlă de şampanie, zise poliţistul, zâmbind din ce în ce mai încântat de întorsătura pe care o luaseră lucrurile.

— Nu era nevoie! Am şi aşa ceva prin casă. Ştii, eu nu beau niciodată singură, iar vizita ta este un bun prilej pentru a mă ameţi puţin. Acum te las pentru cinci minute. Poţi pune muzică dacă vrei. Stăm de vorbă când mă întorc!

Oare ce-i trecea prin cap nevestei lui Schell? — se întrebă Eric, destul de mirat. Până în acel moment avusese un comportament demn de o iapă în călduri. Pe o măsuţă aşezată lângă un perete se afla un pic-up profesional foarte performant. Poliţistul cercetă discurile şi, pentru a face impresie, alese opera Cneazul Igor, interpretată sub bagheta dirijorului Bernard Haitink. Interiorul living-ului nu era deloc modest mobilat, ceea ce demonstra că familia Schell o ducea destul de bine. Curios lucru, dacă numai el muncea. Gândurile bărbatului fură întrerupte de vocea lui Nicole, care revenea cu o tavă şi două cupe. Precis că soţul ei găsise o cale să o anunţe de vizită, altfel nu ar fi reuşit să pregătească totul atât de repede.

— Eric, vrei să aduci tu sticla de şampanie din bucătărie?

Pe un bufet se afla o butelie de vin spumos Martini Rossi, cufundată printre cuburi de gheaţă într-o frapieră. Primitoare la culme această gazdă!...

— Eşti căsătorită de mult cu domnul Schell? - o întrebă Eric după ce devoră trei sandvişuri aproape pe nerăsuflate.

— De opt ani. O veşnicie, nu-i aşa?

— Şi cum se face că n-aveţi copii, dacă nu sunt prea indiscret?

— E o poveste lungă, iar tu n-ai timp să mă asculţi.

— Atunci de ce nu-mi faci un rezumat?

— Toţi poliţiştii din Los Angeles sunt atât de îndrăzneţi? — îi aruncă Nicole, fără nici o umbră de supărare în glas.

— Doar cei mai deştepţi! — făcu bărbatul o glumă.

— Atunci hai să ciocnim pentru poliţiştii isteţi din marele oraş! O.K.?

— De acord!

Nicole i se alătură pe canapea şi aşteptă ca el să umple paharele. Apoi ciocniră, iar ea îl privi adânc în tot timpul cât dură golirea cupelor. Cu ochii lăcrimând din cauza acidului, mai ceru un rând.

— Toarnă, detective, să mai uităm de necazuri!

Eric execută comanda, după care o întrebă galant:

— Ce necazuri poate avea o femeie frumoasă ca tine şi fără griji, din câte mi-am putut da seama?

Nicole goli şi a doua cupă, arborând o mină tristă. Apoi lăsă capul să-i cadă în piept şi, cu totul întâmplător, genunchiul ei se lipi de cel al bărbatului.

— Viaţa nu este întotdeauna atât de roză precum o văd ceilalţi. Aparenţele înşeală în majoritatea cazurilor.

— Vrei să spui că aparenţele privind menajul tău sunt înşelătoare?

— Dac-ai şti!...

— Nu mă lăsa în ceaţă! Spune-mi, ca să ştiu!

— Bine. Până la 21 de ani, când l-am întâlnit pe Vincent, n-am fost o fată prea cuminte, dacă înţelegi ce vreau să spun, începu ea să se destăinuie pe un ton timid. Văzându-l om serios, cu scaun la cap, mi-am zis că este bărbatul ideal, de care trebuie să-mi leg viaţa, dacă vreau să trăiesc ca un om normal. Aşa că am renunţat la droguri şi la bărbaţi, m-am mutat la Medikron şi mi-am pus pirostriile. Din păcate, fericirea mea nu a fost de lungă durată. La început, eu şi soţul meu ne culcam împreună destul de rar, dar nu m-am alarmat, fiind convinsă că mă pot mulţumi şi cu mai puţin, dată fiind viaţa sexuală foarte activă de care avusesem parte până atunci. Însă, cu timpul, am început să am parte de sex doar o dată pe lună. Dar şi atunci simţeam că Vincent o făcea doar din obligaţie. Misterul acestui comportament l-am descoperit abia acum vreo patru ani: soţul meu este homosexual. Şi cine crezi că e „amanta” lui cea mai „fidelă”? — îl întrebă Nicole, golind încă o cupă de şampanie.

— Să nu-mi spui că directorul Wong...!

— Ba îţi spun! Asta e! — mai zise femeia, izbucnind în plâns şi punând capul pe umărul lui Eric.

Detectivului nu-i venea să-şi creadă urechilor. Dacă electoratul afla una ca asta, era puţin probabil ca directorul băncii să primească suficiente voturi pentru a ajunge în Senat, chiar în cazul în care homosexualii ar fi fost de partea lui.

Nicole se deplasă până la bucătărie, de unde reveni cu o nouă sticlă de şampanie. Îşi recuperă locul lângă poliţist şi continuă să golească cupă după cupă.

— L-aş părăsi dacă aş putea, însă unde să mă duc? N-am niciun ban şi nu cunosc pe nimeni care m-ar putea ajuta. M-am gândit să-mi iau lumea în cap şi să mă fac târfă, dar nu mai am vârsta de la începutul căsătoriei noastre. E clar că n-aş putea face faţă în mod onorabil concurenţei.

— Îmi pare rău pentru tine! — o consolă Eric, mângâindu-i părul şi oferindu-i o batistă pentru a-şi şterge lacrimile.

La auzul acestei compătimiri, ea se destinse dintr-o dată, lipindu-şi obrazul de al lui.

— Sunt atât de neconsolată!...

E clar cam ce-i trebuia femeii ăsteia! — îşi zise detectivul, destul de încântat de avansurile ei mai mult decât evidente. Dacă voia să mai ajungă în acea seară acasă, Eric trebuia să treacă repede la fapte. Drept urmare, începu să o sărute, strecurându-şi o mână între picioarele ei.

Limba lui Nicole era neobosită, precum o elice de avion de cursă lungă. Primul lor sărut dură cinci minute încheiate, după care „neconsolata” femeie se smulse din îmbrăţişare şi schimbă muzica de operetă cu blues-uri interpretate de Donna Lewis, din albumul „Blue Planet”. Apoi începu să danseze lasciv în faţa bărbatului, dezbrăcându-se în acelaşi timp de hainele care deveniseră mult prea călduroase pentru trupul ei înfierbântat.

Eric admiră formele apetisante ale lui Nicole, dar mai ales sânii planturoşi cu care o înzestrase natura. Simţind că membrul lui nu mai avea loc în captivitatea pantalonilor, se desfăcu la curea, la nasture şi trase fermoarul. Ea atât aştepta. Îngenunche în faţa lui şi, cu dinţii, îi ridică bluza, pisicindu-se şi alintându-se.

— Ridică-te! — îi ordonă doamna Schell, pe un ton ce nu admitea replică.

Detectivul se execută imediat, iar Nicole continuă dezbrăcarea acestuia, folosind aceeaşi tactică. În momentul în care femeia i-o văzu — aproape în stare de erecţie totală — dădu ochii peste cap de plăcere şi îşi ajută partenerul să se dezbrace complet. Nu se mai putea abţine.

— Hai, ia-mă cu tine şi fă tot ce doreşti cu mine! — îi îndemnă ea şoptit, ridicându-se astfel încât sânii să i se frece de corpul poliţistului.

De teamă ca nu cumva Nicole să se trezească din starea de excitare care o cuprinsese, Eric o sărută din nou, de astă dată mai tandru, şi o prinse cu putere de fesele generoase. Femeia îşi împingea pubisul spre el mai-mai să-l dezechilibreze. Era clar că ducea lipsă de amor într-un chip foarte avansat. La un moment dat se întoarse cu spatele, iar bărbatul profită de ocazie pentru a-i prinde sânii în mâini şi a-i frământa cu delicateţe. Nicole îşi arcui spatele şi se sui cu genunchii puţin depărtaţi pe canapea.

— Vino, dragule! Intră şi pedepseşte-mă! — gânguri ea, unduindu-şi şoldurile. Acum sunt numai a ta!

Când el execută intromisiunea, gazda scoase un ţipăt uşor, duse o mână la spate şi-l trase pe detectiv spre ea.

— Mai mult! Vreau mai mult, Eric!

Apoi începu să dicteze ritmul partidei de sex prin mişcări grăbite ale bazinului înainte, dar mai ales înapoi. Loviturile lui acopereau melodia ce se auzea în surdină. Oricum, niciunul dintre parteneri nu mai ţinea cont de înlănţuirea notelor muzicale, preferând cadenţa dictată de propriile instincte sexuale. Pe măsură ce timpul trecea, ei deveneau din ce în ce mai grăbiţi şi mai înverşunaţi în ciocnirile lor amoroase.

— E bine, dragule! Nu te opri! Dă-i înainte până la capăt! — îl încuraja Nicole, transpirată, clătinându-şi capul cu pletele-i blonde când într-o parte, când într-alta.

Bărbatul o prinse cu o mână de gât şi cu cealaltă de pântece, trăgând-o cu putere, sacadat, spre el. Ea gemea la fiecare lovitură de berbec, zvâcnind din toţi muşchii şi rostind cuvinte obscene.

— *Fuck me hard*! Ia-mă fără milă, ca pe o târfă de trotuar!

Şi Eric gâfâia din cauza efortului, însă nu s-ar fi dat bătut nici în ruptul capului. Tot mai înverşunat împotriva trupului ce i se dăruia fără prejudecăţi, simţi că nu se afla departe de plăcerea supremă. Parcă intuind apropiata evoluţie a excitării lui, Nicole intră ca în transă.

— Dă-i, iubitule! Acum!... Vine!... Nu te opri!... — rosti ea printre dinţii strânşi, fără a mai face vreo mişcare.

Când organul detectivului explodă în sfârşit, femeia începu să tremure din tot trupul, de parcă ar fi fost epileptică. Apoi se undui în opturi, aducându-şi brusc aminte de ambianţa muzicală din încăperea în care se aflau. Fără a se mai extrage din el, dansă în genunchi pe canapea, relaxându-se şi oftând regulat de-atâta desfătare. Fusese o partidă pe cinste!

— Mai rămâi la mine? — îl întrebă ea, îndreptându-se spre sala de baie.

— Din păcate, trebuie să plec de urgenţă. Mă aşteaptă un elicopter care mă va duce urgent la Los Angeles.

— Şi nu mai poţi întârzia puţin?

— Îmi pare rău, Nicole!

— Măcar încă o dată? — îl imploră ea, simţind, totuşi, că nu-l va putea îndupleca.

— Poate altădată...

CAPITOLUL 12

Elicopterul ateriza în curtea LAPD. În timpul zborului, Eric vorbise la telefon cu partenera lui Jane Heron, iar aceasta se oferise să-l aştepte, pentru a pune cap la cap informaţiile de dată recentă pe care le deţineau.

— După figura mulţumită pe care o ai în seara asta, se pare că n-ai dus lipsă de variaţiuni erotice pe parcursul excursiei efectuate la Medikron! Cine a fost fericita?

— Nu crezi că ar trebui să abordezi sarcinile noastre de serviciu cu mai multă seriozitate, colega? — încercă el să nege, dar destul de neconvingător.

— Nu.

Răspunsul ei îl dezarmă complet. Poliţista îl simţea de la o poştă, atunci când el tocmai avusese o întâlnire soldată cu un raport sexual.

Nenorocită aptitudine mai e şi intuiţia asta feminină! — îşi zise Eric, recunoscând în cele din urmă.

— A fost un singur contact, altfel nu m-aş fi putut întoarce atât de repede.

— Cu cine te-ai scurtcircuitat?

— Cu soţia casierului principal, Vincent Schell.

— Dumnezeule, dar e unul dintre martori!

— Da, însă bărbatul ei e „popo” şi şi-o trage cu directorul băncii! Îţi dai seama cât de neconsolată era biata femeie!...

— Lasă că mai vorbim la o cafeluţă. Mergem la Monica’s?

— De ce nu?

Noaptea începea să-şi intre în drepturi, iar circulaţia rutieră să se liniştească. Jane Heron rula cu viteză redusă, gândindu-se la evenimentele trăite peste zi. Ea se dăduse de ceasul morţii de câte probleme avusese de rezolvat, iar imposibilul de Eric se lăfăise în braţele amorului! Nu era corect, însă nu putea să-l pizmuiască pentru asta. În locul lui, şi ea ar fi procedat la fel. Viaţa e şi aşa prea scurtă, iar dacă nici sex nu faci, atunci ce?

Ca de fiecare dată, Jimmy H. îi întâmpină imediat ce făcură primii paşi în local. Cerură hamburgheri, espresso şi câte un whisky mare eu gheaţă.

— Începi tu? — o întrebă detectivul, după ce sorbi jumătate din băutură.

— Cu ce?

— Spune-mi dacă s-a aflat ceva despre identitatea cadavrului găsit în parc?

— E vorba despre un bătrân vagabond fără căpătâi. Nicio legătură evidentă cu criminalul urmărit de noi.

— Nici măcar un indiciu?

— Doar o jumătate de bancnotă de 100 dolari.

— Cam mulţi bani pentru unul ca el, nu-i aşa?

— La asta ne-am gândit şi noi, însă nu ne-am putut da seama de unde provin banii.

— Deci, cum a murit bătrânul?

— Înjunghiat. În total, 14 lovituri de cuţit, cele mai multe aplicate în zone vitale ale corpului.

— L-a secţionat?

— Nu, l-a înţepat. După părerea lui Butch Harrison, plăgile produse de armele albe, înţepătoare, sunt de trei ori mai periculoase decât cele produse de armele tăietoare. Asta pentru că înţepăturile, prin adâncimea canalului lor, afectează mai ales organele profunde, de o valoare considerabilă pentru funcţiile vitale.

— Ai început să vorbeşti ca „Specialistul”!

— Am învăţat pe de rost aceste cuvinte ca să te impresionez. Am reuşit?

— Sincer să fiu, da!

În acea clipă suna telemobilul lui Eric. Era Bonnie, nepoata căpitanului Corky West.

— Te-am căutat pe celular toată ziua, Casanova! Pe unde ai hălăduit?

— Am fost plecat din localitate şi probabil că nu m-am aflat într-o arie de acoperire a companiei la care sunt abonat. Ai ceva pentru mine?

— Altfel te mai căutam?

— Atunci, spune!

— Înainte de spargerea băncii, băieţii noştri de la financiar dăduseră peste un fir privind evaporarea unei importante sume de bani din banca Medikron. Se părea că urma a cel puţin jumătate dintre aceştia se pierdea în conturile unui partid politic, mai precis la democraţi. Cum nicio sumă importantă nu poate fi virată fără avizul directorului Anthony Wong, dată fiind dimensiunea redusă a instituţiei pe care o conduce, bănuielile au început să planeze asupra lui. După jaful armat care a avut loc, nimeni nu mai ştie nimic. Este foarte posibil ca banii despre care vorbim să fi fost trecuţi tot în contul bandiţilor. Înţelegi?

— Deci, cât dispăruse la data controlului efectuat de voi?

— Aproape două milioane de dolari. Unul ar fi la democraţi, iar de restul nu s-a putu afla nimic.

— Interesant! Altceva mai ai să-mi spui?

— Nu. Doar că îmi eşti dator, ştii tu cu ce!

— Şi tu ştii că trebuie să ai răbdare până când se termină această anchetă încâlcită!

— Desigur. Te sărut, dragule! Vezi ce bine e să lucrăm împreună?...

— Ce-a zis? — se arătă curioasă Jane.

— Cică, înainte de jaf, vreo două milioane de dolari se volatilizaseră din conturile băncii din Medikron şi jumătate din această sumă intrase în „vistieria” Partidului Democrat. Iar chestia asta nu se putea face fără ajutorul directorului Wong.

— Şi-atunci, de ce nu-l arestăm?

— Pentru că, după spargere, nu mai există nicio urmă privind deturnarea fondurilor respective.

— Şi nu putem cere o anchetă privind proveniența donaţiilor ce au intrat în conturile democraţilor?

— Ba da, însă numai Senatul poate aproba aşa ceva de comun acord cu preşedintele Clinton. Asta ar însemna vreo doi ani de tratative, iar o eventuală aprobare ar fi destul de puţin probabilă, din cauza birocraţiei şi a intereselor aflate în joc. Mai bine ia-ţi gândul de la chestia asta!

— Mi-l iau, dar stai puţin! Brian Benett mi-a spus că ai fost surprins când ai vizionat o anume secvenţă de pe casetă. Despre ce e vorba?

— Despre loviturile primite de casierul principal, Vincent Schell. Închipuie-ţi că tipul, care a făcut şi ceva box în tinereţe, nu a schiţat nici cel mai mic gest pentru a se apăra când a fost lovit în falcă de criminalul pe care-l căutăm.

— Asta poate însemna că directorul şi casierul, care sunt amanţi, pot fi şi complici la jaful armat?

— Poate, însă fără nicio dovadă totul este doar o vorbă spusă-n vânt.

— Ai dreptate! — încuviinţă Jane fără niciun chef. Şi-acum ce facem?

— Nimic. Pândim apariţia criminalului la spital şi urmărim mişcările directorului Wong. Poate că unul dintre ei va comite o greşeală.

— Ar trebui ca şi Bobby Smith să fie păzit cu străşnicie. La ora actuală este cel mai important dintre martorii noştri.

— Are grijă Mann de el.

— Crezi că se descurcă?

— Eu ştiu? Îţi aminteşti când şi-a folosit sergentul ultima dată pistolul?

— Nu prea...!

CAPITOLUL 13

Ray se întinse de-i trosniră oasele, deschise ochii şi se scarpină în cap. Unde era? Ah, da! Acasă la Laura, asistenta de la spitalul San Gabriel. Mai precis, în patul acesteia. A aşteptat-o în parcare ca să-şi termine tura. Cu un buchet mare de trandafiri a reuşit s-o cucerească imediat. Era, într-adevăr, destul de naivă, aşa cum intuise de la început, i-a servit Laurei Rickman o scuză ambiguă în legătură cu retragerea sa intempestivă din holul spitalului, după care a invitat-o la o cafea.

Ea a uitat deîndată că bărbatul fusese cam măgar şi a acceptat. După ce s-au cunoscut cât de cât, au luat masa împreună şi asistenta s-a ameţit puţin. De aici şi până la vizita lui Ray n-a fost decât un pas.

Au început să se sărute şi să se dezbrace încă din lift. Era destul de înfocată drăguţa asistentă! Ceea ce a urmat a stârnit admiraţia criminalului. Ce mai! Sex total fără rezerve.

— Mmm!... Deja e dimineaţă? — scânci fata, abia mijindu-şi ochii.

— Vezi bine, draga mea! — făcu el pe tandrul.

— Ţi-a plăcut la mine, Ray?

— Mai întrebi? Eşti o gazdă foarte primitoare şi pentru asta trebuie să-ţi mulţumesc!

— Cred că-ţi dai seama că plăcerea a fost, cel puţin în egală măsură, şi de partea mea.

Banditul se aşeză pe marginea patului şi îşi căută hainele. Acestea erau aruncate care încotro. Le adună cu grijă, le scutură şi începu să se îmbrace.

— Mi-e teamă că trebuie să plec.

— Şi eu ce fac până diseară, când intru în tură?

— Îmi pare rău, dar n-am de ales!

— Păi, dacă mai stai cu mine, poţi să faci sex. Doar ai cu cine! — îl ademeni ea, dezvelindu-se şi arătând bărbatului corpul ei complet dezbrăcat. Aseară spuneai că sunt frumoasă, nu-i aşa?

— Eşti şi acum, poate chiar mai frumoasă, dar trebuie să rezolv urgent nişte afaceri. Ne vedem când intri de serviciu. Poate mă ajuţi să-mi vizitez vărul.

— Doar ţi-am promis, ce naiba! Chiar dacă e păzit de poliţie zi şi noapte, găsesc eu o cale de a te introduce la pacient.

Ray era încântat. Va ajunge la Smith şi îl va suprima fără probleme. După ce o va căsăpi şi pe proasta de Pamela, va avea tot timpul să supravegheze spitalul până ce blestematul de puşti va veni din nou să-şi viziteze tatăl. Nu se putea să nu vină, doar apăruse şi cu o zi înainte. De data asta va fi mai precaut. Îi va lua urma şi îl va omorî când nu va mai fi păzit. Va găsi el o cale. Astfel, toţi martorii care l-ar putea pune în pericol vor fi lichidaţi. Iar dacă va fi nevoie, îi va lua gâtul şi prostuţei de Laura. Nicio pagubă...

— Tare aş vrea să văd cum îi vei păcăli? — încercă el s-o tragă de limbă în legătură cu paza asigurată de poliţişti.

— Stai liniştit, că nu e decât un singur copoi şi acela postat pe casa scărilor, nu în faţa rezervei. Îţi voi face rost de un halat de medic ca să ţi-l pui pe tine şi problema va fi ca şi rezolvată. Îţi place planul meu, iubitule?

— Cum să nu! Eşti genială! — îi răspunse banditul prompt, cu destulă convingere, ştiind că planurile simple sunt şi cele mai sigure.

Dis-de-dimineaţă, Eric Black şi Jane Heron se aflau în biroul căpitanului West, amândoi aşteptând momentul în care boss-ul va începe să ţipe la ei. Pe parcursul încâlcitei anchete fură surprinşi să constate, pentru a doua oară, că acest lucru nu se întâmplă. Ce-o fi cu bătrânul poliţist? — se întrebă detectivul, fără a putea găsi vreo explicaţie plauzibilă.

Şeful îi chemase pentru a primi raportul lor verbal. Nu mai era vreme de hârţoage. Acestea puteau fi scrise şi mai târziu, când se va ajunge la o concluzie mulţumitoare în privinţa întregii tărăşenii.

Întâi Jane, apoi partenerul ei, îi povestiră căpitanului — cu lux de amănunte — cele aflate în ziua precedentă. Desigur, în sintagma „lux de amănunte” nu a fost inclusă şi aventura amoroasă în faţă căreia Eric nu putuse da înapoi. Altminteri, ce fel de poliţist ar mai fi fost?! — îşi zise el, cu un zâmbet imperceptibil pe buze...

Căpitanul începu să-şi frece mâinile cu putere, de parcă acestea i-ar fi amorţit. Apoi suflă în ele, răcorindu-le. Normal că îl frigeau, aflând cu ce fel de implicaţii politice avea de-a face.

În acea clipă, sergentul Mann dădu buzna în birou, fără să fie anunţat sau să bată la uşă. Acest fapt era de-a dreptul uimitor pentru unul ca el, motiv pentru care toţi rămaseră cu gurile căscate. Savurând pentru două secunde surpriza celorlalţi, sergentul începu să peroreze:

— În curând vom da de urma asasinului! Simt asta! Tocmai m-a sunat barmanul de la Belami. După a ce ezitat un timp destul de îndelungat, s-a hotărât să mărturisească. Acum două zile a fost vizitat de o superbă tânără, care s-a interesat foarte insistent de persoana puştiului Bobby Smith. A fost de acord să-şi etaleze până şi graţiile feminine, numai să afle informaţii despre el. Cum barmanul nu este un tip prea dus la biserică, şi-a făcut mendrele cu ea şi a îndrumat-o spre bătrânul vagabond Joe, care le ştia pe toate în zona Gării Centrale. În aceeaşi noapte, cerşetorul a fost ucis, după cum a stabilit „Specialistul” nostru.

— Vrei să spui că asasinul de la Medikron, din barul Belami şi din parcul de vizavi de gară are o complice?

— Nu eu, ci faptele spun asta! Barmanul s-a speriat de moarte şi m-a sunat. După telefonul pe care mi l-a dat am reuşit să identific persoana în cauză. Este vorba despre numita Hannah Blumfeld, fostă prostituată aflată în evidenţele poliţiei, dar care se pare că s-a lăsat de meserie de la o vreme.

— I-ai aflat şi adresa?

— Desigur, boss!

— Atunci săltaţi-o! — zise căpitanul, punând mâna pe telefon. Melanie, dă-mi-l urgent la aparat pe procurorul de serviciu. Am nevoie de un mandat de arestare ca de aer.

— Şefu', sa ne ducem mai mulţi la ea acasă?

— Cel puţin zece! Aţi văzut cât de periculos este tipul. Şi înarmaţi-vă cum se cuvine! Cine nu va purta vesta antiglonţ va fi suspendat. Valea!

În drum spre propria locuinţă, Ray Barbera încerca din răsputeri să facă ordine în mintea-i agresată de alcool. Nu mai era nevoie să înfrunte furia nesuferitei, dar superbei Pamela, sau cum şi-o mai fi zicând ea. Bărbatul nu se afla la prima sa infidelitate, însă, până atunci, nu lipsise niciodată întreaga noapte de acasă. Cu atât mai bine: îi va închide gura definitiv, apoi îşi va strânge lucrurile şi se va face nevăzut. Desigur, după ce va primi partea ce i se cuvenea — de la cel care comandase spargerea băncii — va părăsi ţara.

Văzu o cabină telefonică şi se gândi să-i dea Pamelei un telefon, ca nu cumva nebunei să-i treacă prin gând să-şi ia tălpăşiţa. Fata răspunse cu o voce isterică abia la al treilea apel:

— Cine dracu' e la telefon?

— Draga mea, taci şi ascultă-mă!

— Jigodie, tu să mă asculţi pe mine! Te părăsesc definitiv, ai auzit? Nu mai vreau să am de-a face cu scursori ca tine, care nu sunt în stare să ducă nimic la bun sfârşit!

— Pam, stai puţin!

— Nu stau deloc! Nu mă mai lua pe mine aşa! Ce, crezi că mă poţi face să-ţi cad din nou în braţe şi să te iert?

— Dar nu trebuie să mă ierţi, ci să mă feliciţi! — minţi Ray.

Ea deveni dintr-o dată atentă, convinsă că simte mirosul dolarilor. Dacă amantul ei nu fusese la curve şi pusese mâna pe o parte dintre banii furaţi? Sau, poate, îl şantajase pe celălalt complice şi obţinuse ceva de la el?

Ai două secunde ca să-mi spui despre ce este vorba. Una a trecut deja.

— Sosesc acasă cu veşti bune! Cel de-al treilea partener al nostru e gata să ne sponsorizeze. La el am fost azi-noapte.

Dintr-o dată mult mai liniştită, Pam se bucură ca un copil, semn că psihicul ei nu era unul prea echilibrat, putând naviga cu uşurinţă de la o stare de nervozitate extremă spre una de imensă bucurie.

— Atunci vino repede acasă, iubitule! Uite, nu mă mai răstesc la tine! Să-ţi pregătesc ceva de mâncare, de băut?

— Mai bine strânge bagajele. Plecăm. Închid acum!

Plecăm pe dracu'! — se gândi Pam, căutând în debara după cianura de care făcuse rost, în urmă cu o lună, de la un fost amant de-al ei. Numai eu am să plec dacă a făcut rost de bani — îşi mai spuse ea. Alese o sticlă de bere din frigider, îi scoase dopul cu grijă, după care vărsă înăuntru conţinutul unui minuscul pliculeţ. Fixă apoi dopul la loc şi introduse în cuptorul cu microunde o bucată de carne îngheţată, pentru a face miros în bucătărie. El va crede că i-a pregătit de mâncare şi nu va bănui nimic. În acelaşi scop, Pam se apucă să facă valizele, aşa cum i se sugerase. În sfârşit, va scăpa de acest odios individ care se

suise cu picioarele pe preşul ei de la intrare, fără a mai consimţi să se dea jos de pe el!

— Intră, iubitule! Te-ai întâlnit cu persoana?

— Da, Pam! — minţi el cu neruşinare. E gata să ne dea un milion de dolari ca să dispărem definitiv.

— Asta înseamnă că nu ai nimic palpabil. Dacă se răzgândeşte?

— Atunci va avea aceeaşi soartă ca şi Bill Marchai. Iar el ştie asta.

Hannah Blumfeld se întristă pe dată. Toate planurile şi visurile ei se năruiră într-o secundă. Nu mai avea niciun rost să-l otrăvească pe Ray.

Dacă ar fi făcut-o, nu s-ar fi ales decât cu un cadavru de care ar fi trebuit să scape urgent. Iar bani — ioc.

— Vrei să mănânci? - îl întrebă ea, cu gândul la milionul de dolari.

— Nu, mai bine hai să ţi-o trag!

Asta mai lipsea, se gândi Pam. După ce că dobitocul n-a venit cu bani, acum mai voia să facă şi sex! Nu-i vorbă, amorul n-o deranja deloc pe tânăra fată, dar gândul la verzişori o împiedica să se concentreze.

— Cum vrei? cedă ea, făcând o analiză rapidă a situaţiei.

Dacă l-ar fi refuzat, n-ar fi câştigat nimic. Dimpotrivă. Iar cum Ray era un tip absolut imprevizibil în prostia lui, nu merita să-şi asume riscuri inutile.

— Hai la bucătărie!

Pam se dezbrăcă pe drum de sumara vestimentaţie pe care o purta şi, ajungând în faţa cuptorului cu microunde, îl studie cu atenţie, ca nu cumva să se ardă carnea. Îşi auzi amantul cum îşi lepăda pantalonii, dar nu se întoarse. El se apropie de ea, îşi lipi organul de fesele ei şi, cu mişcări ferme, o prinse pe sub subsuori de ambii sâni.

— O să fim bogaţi, iubito! — îi murmură Ray la ureche, frecându-se de fundul ei pentru a se excita.

Din instinct, fata începu să-şi unduiască şoldurile şi, în scurt timp, bărbatul intrat în erecţie o aplecă pe bufetul de bucătărie, supunând-o fanteziilor sale. O ţinea de talie, executând o mişcare de du-te-vino nici prea tare, nici prea slabă. Ea ofta sacadat, iar pântecele îi zvâcnea înapoi, la intervale regulate. Nu scotea nicio vorbă, mişcându-se din mijloc ca o felină. Cu ochii ridicaţi spre tavan, parcă invocând un ajutor ce nu avea să vină, Pam gemea fără să-şi dea seama de ce o făcea: de durere sau de plăcere? Probabil că era un sentiment aflat la graniţa dintre cele două stări.

Amanţii simţiră extazul în acelaşi timp. Ea ţipă de satisfacţie şi scutură din cap ca o nebună preţ de câteva secunde bune. El horcăi îndelung, ţinând-o în continuare strâns de şolduri, nelăsându-i nici măcar o mică şansă de a scăpa din încleştare. Când termină de tot, mâinile lui îi urcară pe spate, ajungând în cele din urmă la gâtul firav al fetei. Îi împresură grumazul şi, fără a se extrage din ea, bărbatul o întrebă:

— Nu-i aşa că nu mă vei părăsi niciodată?

— Ce-ţi veni? — îi ripostă ea, uşor speriată. Bineînţeles că nu te voi părăsi! — mai adaugă Pam, gândindu-se exact la contrariu.

Degetele lui puternice începură să strângă, puţin câte puţin, până când Pam îşi dădu seama că nu mai era vorba de o glumă nevinovată sau de cine ştie ce procedeu erotic.

— Ray, mă doare! Dă-mi drumul, ce Dumnezeu! — reuşi ea să articuleze, încercând să se desprindă din strânsoarea degetelor lui ca de oţet.

Dar bărbatului nici prin cap nu-i trecea să o asculte. Va scăpa de ea pentru totdeauna. Prea devenise o pacoste pe capul lui, chiar dacă iubea sexul aşa cum iubea aerul, apa şi soarele!

Amanta sa încercă să se zbată pentru a scăpa, însă privirea i se întuneca din ce în ce mai mult pe măsură ce fracţiunile de secundă se scurgeau. Încă puţin şi scap de tine! — se gândi asasinul, ud de transpiraţie, simţind cum viaţa ei se prelingea printre degetele sale.

În cele din urmă, îi dădu drumul, iar trupul celei ce fusese Hannah Blumfeld se scurse pe covorul din bucătărie ca o cârpă moale. În acelaşi moment, el îşi recuperă sexul din interiorul fetei şi se îndreptă spre baie pentru ultimul duş făcut în acel apartament. O privi pe Pam cu puţin regret; trăiseră clipe destul de fericite împreună. Ducă-se! Cu banii pe care îi voi obţine cât de curând, voi putea să-mi fac rost de trei târfe mai ceva ca proasta asta! — îşi zise el. Îşi va face bagajele cât mai repede, astfel încât să nu lase prea multe urme ale trecerii lui pe acolo, după care va spăla putina.

CAPITOLUL 14

Brian Benett se oferi să însoţească echipa care descindea în locuinţa presupusei amante a criminalului. Prin staţia montată pe maşina sa, Jane Heron, care conducea operaţiunea de arestare a numitei Hannah Blumfeld, ordonă ca niciun echipaj să nu se apropie de obiectiv cu sirenele pornite. Mai mult decât atât, ofiţerii în uniformă erau consemnaţi să rămână în automobile până la primirea unui semnal din partea ei.

— Eric, cred că eu împreună cu tine şi cu Brian suntem de ajuns pentru început. Dacă-i speriem, cine ştie pe unde o şterg!

— Aşa e! Ar fi fost optim dacă am fi efectuat o recunoaştere a imobilului înainte de descindere.

— Da, şi dacă bunica mai era fată..., îl luă poliţista peste picior.

În faţa blocului cu opt etaje nu exista nici măcar un singur loc de parcare. Mai bine! — se consolă detectivul Black. Astfel, nu mai exista posibilitatea de a fi reperaţi în caz ca asasinul sau amanta acestuia ar sta la pândă. Parcară maşinile la circa o sută de metri distanţă şi veniră pe jos, Jane la braţul lui Eric, iar Brian ceva mai în spate. Intrând în holul de primire, dădură nas în nas cu portarul locuinţei, care îi privi cu interes:

— Căutaţi pe cineva?

— La etajul IV locuieşte domnişoara Hannah Blumfeld?

— Da, cum ieşiţi din lift pe dreapta.

— Singură? — continuă poliţista cu întrebările. Sunt o veche colegă de-a ei şi mi s-a lăudat că are un prieten foarte chipeş, cu care trăieşte în concubinaj. Dar eu n-am crezut-o. Acum vreau să-i fac o surpriză.

— Înţeleg! — zâmbi portarul amuzat. Să ştiţi că nu v-a minţit! Pe domn îl cheamă Ray Barbera şi este, într-adevăr, destul de chipeş.

— Mulţumim! — zise şi detectivul, ca să nu se creadă că ar fi fost mut. Deci, uşa din dreapta aţi spus, nu?

— Exact. Distracţie plăcută! Eu trebuie să lipsesc puţin. Mă duc să cumpăr detergenţi pentru curăţenie.

În lift, cei doi parteneri îşi verificară pistoalele şi le îndepărtară siguranţele. Nu se ştia dacă nu va fi nevoie să facă uz de armă împotriva acestui asasin periculos, în cazul în care ar opune rezistenţă. Ajunşi la destinaţie, blocară uşa liftului, conform procedurii, şi identificară apartamentul căutat. În urma lor, criminalistul Benett urca pe scări, pentru a se convinge că locul era absolut sigur.

Eric ciocăni discret în uşă de trei ori, cu cealaltă mână la spate, gata să scoată arma în orice situaţie neprevăzută. Nu primi niciun răspuns. Jane bătu încă o dată, lipindu-şi urechea de lemnul uşii. Din interior nu răzbătea niciun zgomot. Puteau sparge uşa, doar aveau mandat de arestare pentru Hannah Blumfeld. Din cauza acestei nenorocite de hârtii, operaţiunea întârziase cu cel puţin 45 de minute, spre disperarea întregii divizii „Cazuri Speciale”.

Detectivii se priviră unul pe altul îngrijoraţi, fără a scoate un cuvânt, după care se uitară la Brian, ce ajunsese pe palier. Acesta ridică din umeri neputincios, semn că nu avea nicio idee mai de Doamne-ajută. Trebuia luată o hotărâre de urgenţă. Fără a mai cere părerea celorlalţi, Eric se dădu doi paşi înapoi, după care se repezi cu umărul în uşă. Aceasta cedă mai uşor decât s-ar fi aşteptat, iar poliţistul se prăvăli în interiorul apartamentului, bâjbâind cu mâinile prin aer în căutarea unui punct de sprijin. Cum nu-l găsi în timp util, se trezi întins la podea cât era de lung. Noroc că, în urma lui, Jane îi asigura spatele.

Cu pistoalele armate în mâini, cei doi detectivi pătrunseră cu precauţie în sufragerie, în vreme ce Benett rămase în hol, asigurând o eventuală retragere precipitată. Nu găsiră pe nimeni nici în cele două încăperi ale locuinţei nici în camera de baie. Mai rămânea de cercetat bucătăria. Jane intră prima, lăsându-se pe vine, pentru a preîntâmpina un posibil glonţ frontal. Numai că nu avea cine să tragă un asemenea proiectil. În bucătărie nu se afla decât corpul neînsufleţit al unei tinere femei, dezbrăcată complet şi cu urme vizibile de strangulare pe grumaz.

— Brian, poţi să vii! E de lucru pentru tine, zise Eric, destinzându-se puţin.

— Am ajuns prea târziu! — spuse Jane cu regret. Dacă procurorul şi-ar fi mişcat fundul mai repede, poate am fi reuşit s-o salvăm pe biata fată.

— Totuşi, nu birocraţia a ucis-o, ci nenorocitul ei de amant, stabili criminalistul ordinea priorităţilor. Am să-i telefonez „Specialistului”, pentru a trimite aici o echipă şi am să cercetez cadavrul. Voi puteţi căuta indicii cu privire la asasin.

— O.K., boss! — zise Eric, luând o pereche de mănuşi din cauciuc de la Brian şi apucându-se de treabă, secondat de partenera lui.

După zece minute de examinare a trupului lipsit de viaţă, criminalistul ajunse la o concluzie edificatoare.

— Fata a murit în urmă cu maximum o jumătate de oră. Corpul ei este cald încă. E absolut clar că a fost strangulată cu ambele mâini. Urmele compresiunii degetelor asasinului sunt perfect conturate pe gâtul ei. Priviţi aici! Forma acestor echimoze reproduce cu claritate ceea ce susţin eu. Pun prinsoare că, la autopsie, Dr. Harrison va descoperi şi fracturi ale cartilajelor laringelui sau ale osului hioid. Mâinile ucigaşe au fost foarte puternice din moment ce au provocat asemenea vânătăi.

— Îngrozitor! — fu de părere Jane.

— Voi aţi descoperit ceva? — îi întrebă criminalistul după câteva minute.

— Se pare că amantul fetei a făcut curăţenie generală înainte de a pleca. Nu prea există obiecte specific masculine în această locuinţă.

— Aţi scotocit şi în geanta victimei? — se interesă Benett

Detectivii se uitară perplecşi unul la celălalt. Cum nu le dăduse prin minte că femeia trebuia să aibă o geantă? Abia atunci îşi dădură seama că nu găsiseră nici măcar vreun portofel care să ateste faptul că victima era locatara apartamentului. Aşadar, trecură din nou la treabă, scotocind prin toate ungherele rămase necercetate.

În cele din urmă, poliţista ieşi victorioasă de sub pat cu o geantă de umăr în mână.

— Am găsit ceva!

Înăuntru, printre lucruri de o utilitate îndoielnică, se afla şi un portofel cu acte. Nu mică fu mirarea poliţiştilor când descoperiră, sub o folie transparentă, fotografia unui bărbat care le zâmbea. Pe verso, niciun înscris.

— Şi de unde ştim cine e această persoană? — întrebă Eric.

— Băieţi! — se arătă enervat Brian — voi sunteţi noi în meserie sau vi s-a pus un văl pe faţă de la o vreme? Mergeţi la portar şi întrebaţi-l dacă ăsta e omul nostru. Dacă nu e, nici că ne pasă de identitatea lui. Era aşa greu?...

Realizând faptul că criminalistul avea perfectă dreptate, Eric şi Jane nu mai ziseră nimic şi ieşiră abătuţi din locuinţă. Într-adevăr, se comportaseră ca nişte novici în materie...

Portarul tocmai se întorcea de la cumpărături cu câteva pachete în braţe. Văzând din nou simpatica pereche, le zâmbi bucuros.

— Ei, le-aţi făcut surpriza?

— Noi, da. Dar să vedeţi ce surpriză ne-a făcut Hannah Blumfeld! Se află în bucătărie, cât se poate de moartă.

— Suntem detectivii Eric Black şi Jane Heron de la LAPD, divizia „Cazuri Speciale”, făcu poliţistul prezentările, lăsându-l fără grai pe interlocutorul lor. V-am ruga să ne precizaţi dacă această persoană este amantul victimei!

După ce puse bagajele jos, portarul luă poza şi o privi cu atenţie. Mâinile îi tremurau.

— El este! Domnul Ray Barbera.

— Sunteţi absolut sigur?

— Nu încape nici cea mai mică îndoială! Credeţi că el a ucis-o?

— După toate aparenţele, da, îi răspunse Jane. Când l-aţi văzut pentru ultima oară?

— Înainte de sosirea dumneavoastră. A plecat cu două genţi de voiaj. N-am îndrăznit să-l întreb nimic, căci nu este genul de om prea comunicativ. Ceea ce pot să vă spun e că părea destul de bine dispus.

— În regulă, continuă poliţista. Dacă îl mai vedeţi sau vă aduceţi aminte de ceva, sunaţi-mă imediat. Aveţi aici cartea mea de vizită!

— Aşa am să fac, mai spuse bărbatul, complet năucit de tragedia care se petrecuse cu patru etaje mai sus în timpul serviciului lui.

Detectivii intrau în criză de timp. Asasinul era, de fiecare dată, cu un pas înaintea lor. Din păcate, nu se puteau baza decât pe cursa întinsă la spitalul San Gabriel.

Îndată ce echipa de criminalişti trimisă de Dr. Harrison ajunse la locul ultimului asasinat, Jane şi Eric se înapoiară la sediul poliţiei. Câtă vreme se multiplică fotografia potenţialului ucigaş, sergentul Mann află câteva date de stare civilă ale acestuia, iar detectivii îl puseră în temă pe căpitanul West în legătură cu ultimele evenimente.

— Nu sunteţi de părere că directorul Anthony Wong ar trebui supravegheat mai strict? — îi întrebă boss-ul. Dacă Barbera încearcă să ia legătura cu el pentru a-l extorca de bani?

— Nu cred să facă una ca asta, atâta vreme cât nu i-a eliminat pe Bobby Smith şi pe tatăl acestuia, răspunse Jane,

Corky West ridică receptorul telefonului şi-i comunică secretarei:

— În clipa în care sergentul Mann are ceva concret, să intre imediat la mine. Spune-i că-l aştept, aşa că ar face bine să se grăbească! Pe urmă sună la Laboratorul criminalistic şi află dacă au multiplicat fotografia asasinului. Suntem contra cronometru.

Căpitanul cotrobăi printr-un sertar şi scoase dinăuntru o acadea cu gust de cafea. Poate că, în cele din urmă, va putea scăpa de acel viciu atât de dăunător sănătăţii, după cum îl sfătuise medicul lui. Eric îşi aprinse o ţigară, încercând să nu glumească la adresa şefului, aşa cum proceda de fiecare dată când îl vedea cu acadeaua în gură. Nu era momentul pentru glume, o ştia prea bine.

— Imediat ce intrăm în posesia fotografiilor ar fi bine să le împrăştiem prin spitalul San Gabriel. Nu se poate ca Barbera să nu fi dat târcoale instituţiei, după ce a aflat că martorul trăieşte.

— Şi dacă n-a aflat? — încercă Eric o supoziţie.

— Ar fi absurd! Unul ca el trebuie să fie foarte bine informat, iar o voce interioară chiar îmi spune că este.

Tocmai atunci se auziră câteva bătăi în uşă, după care sergentul îşi făcu apariţia.

— Ray Barbera este numele lui adevărat, iar fotografia corespunde în proporţie de 100% cu originalul. Uitaţi, aveţi aici şi copiile pe care le-aţi cerut. Sunt calde, tocmai au sosit de la laborator. Din fişa pe care am primit-o de la un prieten ce lucrează în cadrul Sistemului Naţional de Date, nu există nicio îndoială că respectivul este omul pe care-l căutăm. Ray Barbera, născut la 23 aprilie 1964, la Pueblo, Colorado, din părinţii...

— Lasă amănuntele astea, sergent! — îl întrerupse căpitanul. Ceva infracţiuni?

— Doar nişte contravenţii amărâte. În 1998 a fost suspectat de trafic cu armament, însă nu s-a putut găsi nimic împotriva lui. Nici măcar nu a fost anchetat.

— Altceva?

— Numai date de stare civilă ale unui om cât se poate de normal. Nimic de care ne-am putea agăţa.

— Ai putea crede că este tipul americanului ideal, nu-i aşa? — ironiza Jane situaţia în care se aflau. Atunci de ce ucide şi jefuieşte?

— Dumnezeu ştie! Hai, valea la spital! Sergent Mann, ai grijă de copil ca de ochii din cap.

Mai bine stai acasă până punem mâna pe Barbera, să nu se i întâmple ceva tocmai acum puştiului.

— În regulă, boss! Mă puteţi suna oricând dacă aveţi nevoie de mine!

Ajunseseră la uşă, când lui Eric îi veni o idee năstruşnică. Cu un deget ridicat şi cu capul lăsat între umeri, imitându-l din nou pe Columbo — detectivul lui preferat — poliţistul se întoarse spre căpitan.

— Ce-ar fi dacă i-aş da un telefon directorului băncii din Medikron ca să-l pun puţin pe jar?

— Explică! — îl îndemnă Corky West.

— Îi spun că am aflat identitatea spărgătorului şi că îl vom aresta dintr-o clipă într-alta.

— Dar, dacă îi dă acestuia de veste, s-a dus dracului toată capcana întinsă la spital! — îşi dădu Jane cu părerea.

— Crezi că ţine legătura cu el? Mă îndoiesc! Eu aş fi de părere să riscăm.

— Vom risca, însă numai pe jumătate, interveni căpitanul. Telefonează-i şi spune-i că încă n-am aflat cine este criminalul şi autorul jafului armat, dar ştim că l-a ajutat cineva din personalul băncii. Am descoperit asta cu ajutorul casetei primite de la el. Poate că nada va prinde şi îi va scăpa ceva!

De aproape două ore încheiate, Ray Barbera pândea intrarea spitalului din maşina lui. Era aproape ora prânzului şi blestematul de puşti nu-şi făcuse încă apariţia pentru a-şi vizita tatăl. Spera să rezolve cu el până la căderea serii, când va intra de serviciu Laura Rickman. Dacă băiatul nu venea, putea să însemne că tatăl lui a murit. O ipoteză cam subţire, ce-i drept. Doctorii nu s-ar fi hazardat să anunţe salvarea pacientului în cazul în care n-ar fi fost absolut siguri că acesta va scăpa cu viaţă. Altfel s-ar fi compromis.

În concluzie, nu avea de ales. Trebuia să pândească în continuare sosirea puştiului. Şi aşa nu avea unde să se ducă. Oare poliţiştii descoperiseră deja cadavrul amantei lui? Ray deschise radioul pentru a se pune la curent cu cele mai proaspete ştiri. Poliţia n-avea cum să afle adresa lor, se gândi bărbatul, liniştind emoţiile care nu-i dădeau pace şi încercând să-şi calmeze nervii.

Dacă reuşea să-i omoare pe ambii martori în această noapte, până dimineaţă putea ajunge la Medikron, California, cu un tren sau cu maşina. În patru ore putea fi acolo. Apoi, după ce intra în posesia banilor ce i se cuveneau, se putea întoarce la Sacramento, pentru a lua un avion spre Washington sau Vancouver ca să-şi piardă urma. Va mai sta în SUA vreme de vreo lună, până când apele se vor linişti definitiv şi abia pe urmă va părăsi ţara pentru totdeauna.

Dacă ar fi bănuit măcar că poliţia are deja fotografia lui şi îi cunoaşte foarte bine identitatea, Ray s-ar fi evaporat de mult. N-ar mai fi avut niciun rost să-i ucidă pe martorii asasinatului din Gara Centrală. Dar aşa, criminalul încă nădăjduia că putea curăţi locul, astfel încât să nu i se dea de urmă nici peste o sută de ani. Deşartă imaginaţie pentru un om suspicios ca el...

CAPITOLUL 15

Anthony Wong crezu că înnebuneşte când auzi în receptor vocea lui Ray Barbera.

— Ţi-am spus să nu mă mai cauţi niciodată! Eu sunt cel care trebuia să te sun pentru a-mi lua partea ce mi se cuvine. Până atunci nici nu te cunosc!

— Ba ai să mă cunoşti foarte bine! — râse banditul în receptor.

Îl sunase pe directorul băncii pentru că Bobby Smith nu îşi mai făcuse apariţia şi începuse să se plictisească. Până când intra Laura în tură nu avea ce face.

— Mă ameninţi cumva?

— Nu. Deocamdată doar te previn! Din câte mi-am dat seama, eu sunt cel care trebuie să-mi iau partea ce mi se cuvine de la tine!

— Ai înnebunit cumva? Care parte?

— Un milion din cele două pe care le-ai subtilizat înainte de a da noi lovitura. Am să iau şi partea lui Bill, căci lui nu-i trebuie bani pe lumea cealaltă.

— Bine, dar eu n-am luat nicio centimă din bancă!

— Asta să i-o spui lu' mutu'! Au scris şi ziarele că s-au furat peste patru milioane de dolari, iar noi am luat cu două milioane mai puţin. Deci, e logic că la tine se află restul de bani.

— Vorbeşti prostii! — răspunse directorul, cu o voce din ce în ce mai slabă şi mai neconvingătoare.

— Dacă nu-mi dai banii mei, am să vorbesc singur, că pe tine te voi trimite să-i ţii de urât lui Bill sau te voi da pe mâna poliţiei. Încă nu m-am hotărât ce variantă să aleg.

— Dar e un şantaj ordinar! N-am de unde să-ţi dau atâţia bani!

— Găseşti tu o soluţie împreună cu casierul acela poponar cu care ţi-o tragi.

Anthony Wong nu mai fu în stare să articuleze niciun cuvânt. Dacă asasinul acesta ştia despre afinitatea lui sexuală şi despre faptul că a sustras bani din bancă înainte de jaf, era posibil să mai afle şi alţii. Era pierdut.

— Bine, am să văd ce pot face, rosti el după o pauză îndelungată.

— Să vezi cât mai repede, că eu vreau să plec de urgenţă din ţară. Ai înţeles?

Al dracului director! — se gândi Ray, punând telefonul în furcă. Voia să mă tragă în piept. Cu cine credea el că are de-a face?

Directorul Wong se afla încă sub şocul provocat de convorbirea cu unul dintre cei cărora le comandase spargerea băncii, când ţârâitul telefonului îl făcu să tresară violent. Răspunse abia la al cincilea apel, de teamă să nu fie din nou criminalul cu care se înhăitase.

— Alo!

— Am onoarea să vă salut! Detectiv Eric Black la aparat, de la LAPD, divizia „Cazuri Speciale”.

— Bună seara, domnule! Ceva veşti noi?

— Da, datorită casetei video primite de la dumneavoastră. Încă nu l-am identificat pe criminal, însă nu suntem foarte departe de el. În schimb, pot să vă spun cu certitudine că cineva din personalul băncii a fost complice la jaf.

— Serios? — făcu bancherul, gata să leşine.

Detectivul supralicită:

— Credeam că vă bucură această informaţie de ultimă oră. De aceea v-am şi sunat!

— Da, da, desigur! Cum să nu?! Acum v-aş ruga să mă scuzaţi. Trebuie să primesc vizita unei delegaţii a Partidului Democrat, minţi directorul cu neruşinare. Dacă vreţi, vă telefonez eu mai târziu.

— Mai bine vă rechem eu când aflu noi amănunte. S-ar putea să avem nevoie de sprijinul dumneavoastră la reconstituire.

— Faceţi o reconstituire???

— Exact cum v-am spus!

— Bine, bine, vă voi da tot concursul. Acum vă las. La revedere, detectiv Black!

Toate speranţele lui Wong fuseseră spulberate de cele două telefoane. Şi nu numai speranţele, ci chiar întreaga lui viaţă. Existenţa îi era compromisă definitiv. Nu mai avea de ales. Dacă nu-i dădea banditului milionul de dolari, era un om mort. Şi nu avea cum să mai delapideze din bancă, acum când toată poliţia era cu ochii îndreptaţi spre el. Blestemată fie ziua în care a dat bani din fondurile băncii pentru a ajunge senator şi cea în care a angajat acele scursori ale societăţii pentru jaful armat!

Directorul scoase o foaie de hârtie şi, cu stiloul său cu peniţă de aur, începu să scrie:

„Îmi pare foarte rău pentru tot ceea ce am făcut şi sunt singurul răspunzător de faptele mele. Partidul Democrat nu ştie nimic de proveniența milionului de dolari primit de la mine. Politicienii din această formaţiune sunt convinşi că banii erau ai mei, nu ai băncii din Medikron. Întreaga responsabilitate a jafului îmi aparţine. Eu i-am angajat pe bandiţii Bill Marchai şi Ray Barbera pentru a da lovitura. Casierul principal, Vincent Schell, nu are nicio legătură cu spargerea instituţiei, în schimb suferă răni grave din cauza mea. Regret nespus de mult acest lucru! La fel de mult cum regret şi uciderea poliţistului care se ocupa cu securitatea băncii. Nu eu am ordonat să fie ucis, însă Barbera a considerat că, dacă va exista şi un mort, jaful va fi mult mai verosimil.

Cam asta este tot ce am avut de declarat înainte de a spăla ruşinea cu care m-am acoperit, din cauza lăcomiei şi a dorinţei nestăpânite de parvenire ce mi-au întunecat mintea. Îi rog pe toţi cei care au avut încredere în mine să mă ierte că i-am dezamăgit! Mulţi oameni fac greşeli în viaţă. Unii comit erori mai mari, alţii, mai mici. Eu mă înscriu, din păcate, în prima categorie. Asta mi-a fost soarta! Adio!”

Urma semnătura indescifrabilă a celui ce putea ocupa, după alegeri, un fotoliu în Senatul american.

Wong reciti scrisoarea de adio, în vreme ce îşi aprinse un trabuc de 50 dolari, cu toate că nu era fumător. Apoi scoase din sertar un pistolet Reck, model Miami 92 F şi îl privi îndelung. Împături scrisoarea, o puse în buzunarul interior al hainei şi îşi vârî ţeava armei în gură. Puternica detunătură îi făcu capul să se dea pe spate, iar creierii amestecaţi cu sânge împroşcară fereastra dindărătul lui. Corpul sinucigaşului se izbi de spătarul scaunului, după care fu proiectat înapoi, deasupra biroului. Cu ochii deschişi, directorul Anthony Wong îşi dădu sfârşitul, căzându-i capul pe biroul de care fusese extrem de mândru întotdeauna.

Eric o luă pe scările spitalului San Gabriel până la etajul în dreptul căruia făcea de pază un poliţist. După ce îi prezentă acestuia legitimaţia, îi înmână o fotografie a criminalului Ray Barbera, care era căutat de întreg LAPD.

— Colega, dacă îl vezi, nu reacţionezi în niciun fel. Te prefaci că nu-l observi şi dai alarma într-un mod cât mai discret.

— S-a înţeles!

— Câţi poliţişti se află în rezerva aşa-zisului pacient?

— Doi, care se schimbă la opt ore. Sunt înarmaţi până-n dinţi, nu aveţi de ce să vă faceţi griji. În plus, o trupă specială SWAT este gata să intervină la cel mai mic semnal primit din partea noastră.

— Unde se află forţa de intervenţie rapidă?

— Pe următoarea stradă. Le sunt necesare doar două minute pentru a putea intra în dispozitiv.

— Cam mult, aprecie Eric, bănuind abilitatea asasinului în a se face nevăzut, în cazul în care ar scăpa de capcana ce îi fusese întinsă.

În acelaşi timp, Jane Heron stătea de vorbă cu asistenta de la recepţia spitalului.

— Ai văzut această persoană în ultimele zile? — o întrebă ea, arătându-i fotografia, după ce îşi declină calitatea de detectiv.

— Chipul acestui bărbat nu-mi spune nimic; decât că e foarte de atrăgător, zâmbi fata.

— La ce oră ieşi din schimb?

— La 20:00.

— Cine te înlocuieşte?

— Asistenta Laura Rickman. Am să-i dau fotografia omului pe care-l căutaţi şi îi voi spune să vă sune în caz că persoana îşi face apariţia, anticipă tânăra rugămintea poliţistei.

— Perfect! Uite, astea sunt telefoanele mele şi ale partenerului meu! Spune-i colegei tale că tipul e deosebit de periculos. Are mai mult crime la activ, o sperie Jane pe asistentă, pentru a o determina să ia lucrurile foarte în serios.

— E clar, doamnă! Voi proceda exact cum mi-aţi spus.

— Unde sunt luaţi în primire pacienţii aduşi de urgenţă la spital?

— La camera de gardă. Pe uşa aceea batantă.

— Mulţumesc şi fii cu ochii în patru!

Poliţista împărţi şi la camera de gardă câteva fotografii ale asasinului, sfătuind personalul medical să fie cât se poate de discret. Tot ceea ce trebuia să facă era să le dea detectivilor de ştire.

Laura Rickman sosi la spital cu un sfert de oră înainte de 20:00. Ray o observă încă din parcare, însă nu-i atrase atenţia. Abia peste cinci minute îşi făcu apariţia, cu un superb trandafir roşu în mână. Fata se bucură când îl văzu şi îi dărui un zâmbet larg.

— Mulţumesc! E superb! — admiră ea floarea şi o mirosi cu nesaţ.

— Ai făcut rost de halatul acela?

— Încă nu, dar mă duc acum. Stai şi tu în camera de aşteptare, ca să nu baţi la ochi.

După puţin timp, ea se întoarse din vestiarul medicilor cu un halat pe braţ, arborând cel mai firesc aer din lume. N-avea motive să se simtă foarte vinovată pentru fapta ei, chiar dacă încălca puţin regulamentul. Îi făcu semn iubitului ei să se apropie şi îl trase deoparte.

— Uite aici! După cum scrie pe ecuson, te cheamă Dr. Mathew Nicholson. Am să te conduc cu liftul destinat în exclusivitate personalului, astfel încât să nu mai dai ochii cu poliţistul care este de pază pe palier, însă nu zăbovi prea mult la vărul tău!

— Maximum cinci minute. E-n regulă?

— Cred că da. Stai să-i spun colegei mele că întârzii puţin. Ia-o pe acest coridor până la capăt şi aşteaptă-mă acolo. Răspunde la saluturile celorlalte cadre medicale, dar prefă-te concentrat asupra acestei fişe medicale, îl învăţă Laura, înmânându-i un dosar.

Ray îmbrăcă halatul şi procedă exact aşa cum fusese învăţat. Din păcate, pistolul său Smith & Wesson cu butoiaş nu încăpea în buzunarul halatului, aşa că trebui să-l lase în spate, la centură. În schimb, putea ţine la îndemână cuţitul cu buton cu care-l ucisese pe vagabondul Joe în parcul din faţa gării.

Asistenta veni calmă în urma lui şi chemă ascensorul.

— Nu mi-am găsit colega, aşa că nu mai urc cu tine. Când îţi termini vizita urmezi acelaşi traseu, bine?

Bărbatul se mulţumi să dea din cap în semn că a înţeles. Laura se întoarse pentru a-şi relua serviciul, iar Ray Barbera chemă ascensorul.

Banditul căută rezerva în care se afla martorul ce scăpase cu viaţă din barul Belami. Erau două uşi. O va încerca pe prima. N-avea de ce se teme, doar putea fi luat drept un doctor veritabil în acea ţinută. Intră în primul salon, dar îşi dădu imediat seama că a greşit adresa după numărul paturilor şi al bolnavilor aflaţi acolo. Întrebă la întâmplare, pentru a-şi justifica prezenţa:

— Pacientul Robert Chase se află aici?

Aşteptă câteva secunde, privindu-i întrebător pe oameni, după care părăsi calm salonul, aşa cum intrase. Era clar: omul lui se află în spatele celei de-a doua uşi. Cu fişa medicală în mâna stângă şi cu dreapta strângând mânerul pumnalului, Ray Barbera intră în rezervă. În clipa în care închise uşa în urma lui, zări doi bărbaţi în civil care numai a pacienţi nu aduceau. Înţelese imediat despre ce era vorba. I se întinsese o capcană.

Surprinşi de această apariţie intempestivă în halat de medic, poliţiştii în civil ezitară pentru câteva fracţiuni de secundă. Timp suficient pentru criminal ca să acţioneze fulgerător. Îl lovi pe bărbatul aflat la stânga sa cu fişa medicală peste faţă şi, în acelaşi moment, scoase cuţitul, acţionând butonul care permitea lamei să iasă ameninţătoare în afară. Cel de-al doilea poliţist încercă să se ridice, ducându-şi o mână sub haină pentru a scoate pistolul. Gestul lui fu stopat la jumătate de arma albă care îi intră în piept până la plăsele.

Celălalt bărbat se dezmetici şi se aruncă în direcţia agresorului. Prea târziu, însă. Acesta apucase un stativ din metal pentru perfuzii şi i-l repezi poliţistului în cap cu forţa unei fiare încolţite. Lovitura îl făcu pe poliţist să-şi piardă cunoştinţa şi să se prăbuşească la pământ, la numai un metru distanţă de partenerul lui.

Criminalul gândi cu rapiditatea unui pilot de avion supersonic. Pe hol nu putea ieşi. Mai mult ca sigur că copoiul de aici auzise zgomotele şi acum se îndrepta spre rezervă. Ray deschise fereastra şi privi în afară. La o distanţă de circa doi metri înălţime se afla acoperişul intrării principale. Sări fără a se mai uita înapoi. După ce se redresă în urma căzăturii, o luă la fugă şchiopătând spre o scară de incendiu. Era drumul lui spre libertate.

Asistenta ajunse în faţa computerului tocmai când sună telefonul.

— Laura, sunt eu, Vivianne! M-a chemat directorul şi acum fac anticameră, de-aia nu ne-am întâlnit. Am să-ţi spun ceva deosebit de important. Fii foarte atentă!

— Te ascult!

— Priveşte în spatele computerului. Vezi fotografia unui bărbat?

Asistenta căută acolo unde i se spusese şi rămase mută când zări figura surâzătoare a recentului ei amant. Colega de la celălalt capăt al firului continuă:

— Tipul este un criminal periculos, căutat de poliţie. Dacă îl vezi cumva, sună-l pe unul dintre cei doi detectivi a căror carte de vizită se află în acelaşi loc.

— Bine, aşa am să fac, abia putu articula Laura. Dar, spune-mi, există vreo legătură între acest bărbat şi poliţistul de planton de pe palierul etajului III?

— Eu cred că da. Te las acum!

Încercând un sentiment de frustrare amestecată cu teamă şi furie, asistenta găsi cartea de vizită şi o sună pe Jane Heron. Ray o agăţase ca pe o pipiţă pentru a se folosi de ea. Cât de proastă fusese!

— Sunt asistenta de la recepţia spitalului San Gabriel. Omul pe care-l căutaţi se află la etajul III.

— Nu luaţi nicio iniţiativă! Venim imediat!

Totuşi, Laura Rickman nu putea sta cu mâinile-n sân.

Îşi părăsi din nou biroul şi o luă la fugă pe scări până la etajul III. Dădu nas în nas cu poliţistul de pază şi îi spuse dintr-o suflare:

— Criminalul pe care îl căutaţi se află în rezervă! Este îmbrăcat într-un halat de medic!

Poliţistul scoase pistolul şi se îndreptă în acea direcţie, spunându-i Laurei:

— Rămâneţi aici!

Deschise uşa cu băgare de seamă şi îi văzu pe cei doi poliţişti civili prăbuşiţi la pământ. Cum fereastra era deschisă, înţelese imediat ce se întâmplase. Pe acoperişul de mai jos zări un halat de medic, dar nici urmă de asasin. Acesta reuşise să scape. Nu mai avea altceva de făcut pentru moment decât să cheme o echipă de salvare.

Asistenta, roasă de curiozitate, îşi făcu apariţia în canatul uşii. Scoase o exclamaţie de uimire la vederea răniţilor, după care reacţiona prompt, repezindu-se pentru a le acorda primul ajutor.

— Coborâţi la camera de gardă şi chemaţi doctorii. Una dintre victime este grav rănită. Repede! — adăugă Laura, încercând să elibereze de haine rana de cuţit şi să diminueze sângerarea;

CAPITOLUL 16

Aproape se întunecase. Detectivul Eric Black se afla în propriul autoturism, în drum spre spital, când fusese sunat de partenera lui.

— Eric, e groasă! Ray Barbera a urcat la etajul III.

— Mă îndrept într-acolo, zise poliţistul, apăsând mai mult pedala de acceleraţie şi scoţând girofarul pe capota maşinii. Dar cum, pentru Dumnezeu?...

— Habar n-am! În maximum zece minute ajung şi eu la spital.

Detectivul opri maşina neglijent, blocând două vehicule parcate corespunzător şi sări din automobil. La o distanţă de zece metri văzu un bărbat îndreptându-se în fugă spre el. Scoase pistolul, îi trase piedica, dar când să-l armeze, o lovitură de picior făcu arma să-i zboare din mână. Apoi în bărbia lui fu proiectat un pumn ce ar fi putut dărâma şi un taur.

Eric se prăbuşi, după care reuşi cu mare greutate să se sprijine în patru labe. Se ridică având un pistol lipit de tâmplă şi, buimăcit de forţa loviturii, încercă să-şi dea seama pe ce lume se află.

— Tu cine dracu' mai eşti? — îl întrebă banditul cu răutate pe poliţist.

— Detectiv Eric Black, de la LAPD. Întreaga poliţie a metropolei este pe urmele tale, Ray Barbera! N-ai cum să scapi!

— Deocamdată să vedem cum ai să scapi tu cu viaţă! — rânji răutăcios criminalul, înjurând în gând. Martorul pe care l-am împuşcat în WC e mort, nu-i aşa? Mi-aţi întins o cursă!

— Da, recunoscu detectivul. Iar fiul lui, de la care am recuperat banii, se află în siguranţă. N-ai cum să ajungi la el. Te paşte o condamnare pe viaţă pentru faptele tale.

Eric încercă să se întoarcă cu faţa spre agresor, însă o lovitură cu mânerul pistolului în cap îl făcu să vadă stele verzi şi să renunţe la tentativa sa. Avea nevoie de timp pentru a scăpa cu viaţă. Partenera lui, Jane Heron, trebuia să sosească dintr-o clipă într-alta.

— Pe complicele tău de la banca din Medikron l-am prins deja, aşa că ar trebui să te predai şi tu! — blufă detectivul.

— Nenorocitul ăla de director care a vrut să mă tragă în piept cu două milioane de dolari? Am ştiut de la început că este un idiot! Oricum aveam de gând să-l trimit pe lumea cealaltă.

Ray începu să-l târască pe poliţist spre Fordul Scorpio cu care sosise acesta din urmă.

— Mai bine taci şi hai să facem o mică plimbare!

Parcarea era bine luminată, aşa încât Jane putu să-şi vadă de la distanţă partenerul ţinut sub ameninţarea armei. Ea opri vechiul său BMW 525 şi coborî cu pistolul în mână, îndreptându-se în linie dreaptă spre Fordul lui Eric, în care cei doi tocmai se îmbarcau.

— Asta cine mai e? — întrebă Ray Barbera la vederea poliţistei.

— Partenera mea.

— Foarte bine! Accelerează şi treci peste ea!

Eric îşi dădu seama că Jane era ultima lui şansă de salvare. Aprinse doar luminile de poziţie ale maşinii şi demară în trombă. Apoi îi făcu semn cu farurile o singură dată, iar când Fordul ajunse la câţiva metri de ea, frână brusc. Banditul nu se aşteptă la această manevră şi fu proiectat cu capul în parbriz. În acel moment, glonţul porni din arma poliţistei, spulberând parbrizul şi înfigându-se în fruntea criminalului. Acesta se prăbuşi peste bord, fără a mai apuca să-şi folosească temutul Smith & Wesson, model Combat 19.

Murdar de sânge şi plin de cioburi, Eric coborî cu greutate din autovehicul. Picioarele îi tremurau. Se sprijini de capotă, în timp ce Jane se apropia de el.

— Ai păţit ceva, colega?

— Eu nu. Parbrizul meu, poate, încercă detectivul să facă o glumă.

— Eşti imposibil!

— Bine că ai apărut la timp, altfel cine ştie dacă mă mai vedeai în viaţă! Îţi mulţumesc!

— Şi eu mă bucur că am reuşit! — recunoscu Jane, punându-şi pistolul în toc. Am mai echilibrat puţin balanţa salvărilor de la moarte.

— Ce vrei să spui?

— Că în ultima vreme tu m-ai salvat pe mine de mai multe ori.

— Nu ştiam că te-ai apucat de contabilitate, mai apucă Eric să spună înainte ca numeroase maşini ale poliţiei să oprească în dreptul lor.

A doua zi, pe la orele prânzului, cei doi detectivi se delectau cu câte un espresso la cafeneaua Monica’s, după o şedinţă care ţinuse aproape două ore. Primiseră felicitări la scenă deschisă din partea colegilor, iar căpitanul West nu se supără pentru glumele pe care le făcură la adresa lui.

— Mă bucur că puştiul a rămas în viaţă. Ce destin a avut, săracul!

— Aşa e, răspunse Jane. Deocamdată am înţeles că va mai locui la Steve, până când autoritatea tutelară se va pronunţa în privinţa viitorului lui.

— Deci, directorul Wong şi-a zburat creierii! Dar cu complicele lui, Vincent Schell, cum a rămas?

— Am uitat să-ţi spun. Nevastă-sa l-a părăsit şi se va muta la Los Angeles. Se pare că vei avea o activitate sexuală susţinută cel puţin pentru o vreme, îl tachină Jane. Casierul nu va fi inculpat, datorită scrisorii de adio lăsate de iubitul lui.

— Ce ţi-e şi cu dragostea asta! Dar asistenta Laura Rickman va păţi ceva? Am aflat că şi-a mărturisit implicarea în vizita criminalului la spital.

— Şi ea a fost o victimă, aşa că procurorul a decis s-o lase în pace.

Patronul Jimmy H. se apropie de ei, zâmbitor, cu o sticlă de whisky, gheaţă şi două pahare.

— Ştiu că n-a venit nici măcar ora prânzului, dar poate aveţi nevoie de o băutură tare.

— Te-ai gândit bine, prietene, îi mulţumi poliţista. Partenerul meu tocmai îmi spunea că face cinste pentru că aseară i-am salvat viaţa.

— Aşa e! Eu plătesc consumaţia de azi! Iar tu îmi plăteşti parbrizul pe care mi l-ai spart!...

— În cazul ăsta, am să mă îmbăt temeinic. Patroane, nu ne aduci şi ceva de mâncare?

— Dacă ştiam, nu-l mai rugam pe şefu’ să ne dea liber pentru astăzi! — mai spuse Eric şi amândoi începură să râdă, eliberaţi de tensiunea trăită în ultimele zile.

- sfârşit -